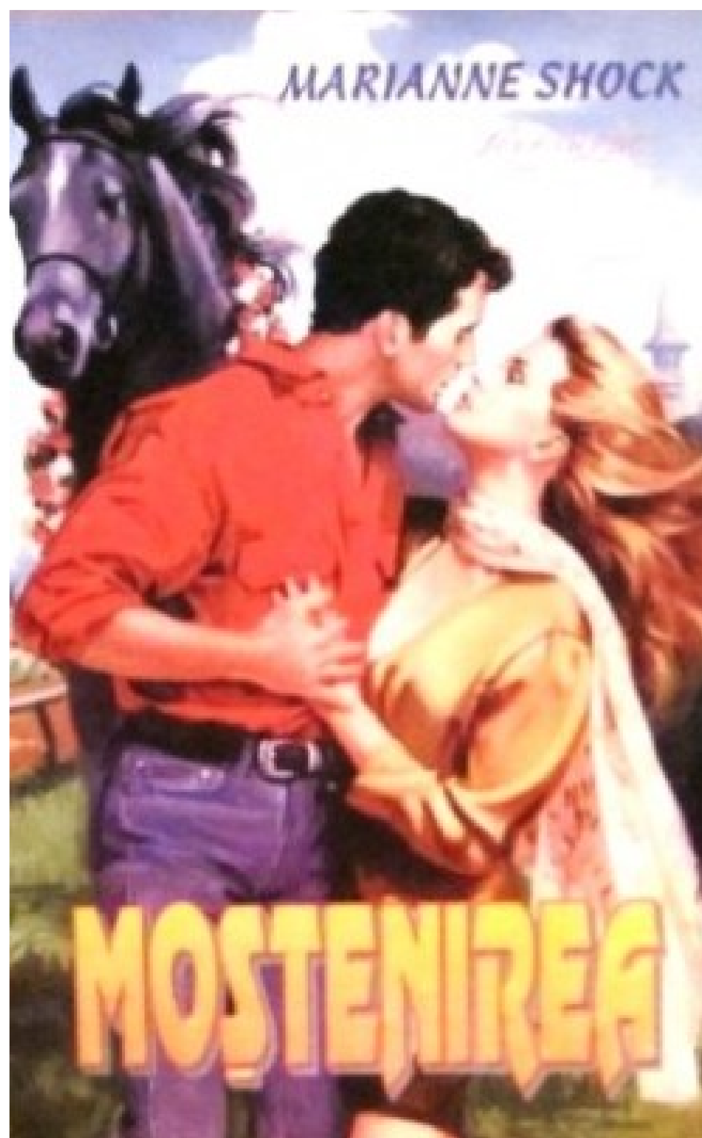

MOȘTENIREA
MARIANNE SHOCK

PROLOG

-Dar nu ştiu nimic despre copii!Tânăra Rose Martin îşi ridică privirea de la nou-născutul de patru ore,aflat în braţele sale,şi se uită neajutorată la Doc Hansen. Bărbatul oftă,luptându-se cu propriile-i gânduri.
-Câţi ani ai,Rose?
-Nouăsprezece.
-N-ai fraţi sau surori?
-Doi fraţi.Mai mari.Nici un alt copil n-a venit după mine şi am fost prea ocupată cu treburile fermei,ca să îngrijesc de copiii vecinilor.Rugămintea din ochii ei era acum accentuată de panică.Cu siguranţă,acest bărbat n-o va putea lăsa în casa

asta uriaşă,la câteva mile distanţă de cea mai apropiată fermă!Cu un nou-născut! Şi cu domnul Riley într-o astfel de stare!
-De cât timp lucrezi la Green Hills,Rose? întrebă doctorul.
-De două săptămâni,şopti ea.Dar n-am fost angajată ca să am grijă de nou-născuţi,se grăbi ea să adauge,în caz că el ar fi înţeles greşit.Sunt aici pentru o lună de probă,ca menajeră.
-Locuieşti aici?Hansen adoptă tonul neutru al clinicianului...la fel de bun în a linişti nervii,ca un tranchilizant,gândise el întotdeauna.
-Da.Am un dormitor lângă bucătărie,baia mea şi o cameră de zi.Fără să-şi dea seama de ceea ce face,Rose începu să legene copilaşul.Dar nu mă pricep la copii,repetă ea emfatic.Hansen începu să măsoare cu paşi mari vastul living-room,provocând un joc de umbre dedesubtul lămpii ce răspândea o lumină slabă.Rose asculta liniştea.Casa era atât de tăcută,încât nimeni n-ar fi bănuit că se mai afla şi altcineva în afară de ei doi.Nimeni n-ar fi bănuit că domnul Riley,
atât de puternic lovit de durere,se închisese în bibliotecă.Nimeni n-ar fi bănuit că la etaj,în dormitorul stăpânului,se aflau oamenii veniţi cu ambulanţa,care erau acum gata s-o ia pe doamna Riley.Rose nu văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă ca doamna Riley.Nu văzuse un păr la fel de roşu sau ochi la fel de albaştri.Şi acum...
-S-a întâmplat din cauză că era prea bătrână? întrebă Rose încet.
Hansen se întoarse de la fereastră,unde privea în întunericul de afară,cufundat în propriile-i gânduri.Îi zâmbi cu blândeţe tinerei femei ce stătea într-un fotoliu tapisat cu mătase,observând că începuse să se liniştească în legătură cu grămăjoara pe care o ținea în brațe.
-E adevărat,la patruzeci și șase de ani e destul de riscant să mai faci un copil,mai ales când e vorba de primul copil.Dar eşti toarte tânăr pentru a muri.
-Doc,strigă o voce de afară.Rose întoarse capul şi-l văzu în prag pe însoțitorul ambulanţei.Trebuie să semnezi nişte hârtii.Rose îl privi pe Doc Hansen părăsind încăperea şi întorcându-se câteva momente mai târziu.
-Rose,se întâmplă cumva să ştii,întrebă el,la ce nume se gândise Maggie pentru copil?
-Am auzit-o spunând o dată că,dacă va fi băiat,îl va boteza Patrick,ca pe domnul Riley.Dar nu e băiat.Când îl văzu pe doctor continuând s-o privească,Rose respiră adânc şi se cufundă mai mult între pernele pufoase.Doar nu vreţi să-i dau eu un nume!
-Nu ştiu dacă Paddy va fi...în toate minţile,pentru o vreme.
-Cu toate acestea,nu e potrivit ca eu să dau nume copilului.

-E mai bine decât s-o înregistrăm ca *Fetiţa lui Riley*.Hansen ridică o sprânceană. Paddy poate oricind să-l schimbe la judecătorie,dacă va dori s-o facă mai târziu.
-Păi...Fetiţa lui Riley nu i se părea potrivit nici lui Rose.Atunci,să fie Patricia, spuse ea.Nu cred că-l va deranja foarte tare.Domnul Riley o înspăimânta pe Rose.Era cel mai înalt,cel mai solid bărbat pe care-l cunoscuse vreodată,cu nişte ochi care păreau să pătrundă în interiorul ei şi s-o privească până în adâncul inimii.Şi,deşi el nu ridicase niciodată vocea la ea,Rose ştia că acea voce ar putea să taie în carne vie.Ultimul lucru pe care Rose îl dorea era să-l supere pe domnul Riley.Rămase singură şi privi ghemotocul cald pe care-l ţinea în braţe.Nişte ochi mari şi albaştri priveau prin cameră,fără să vadă ceva,dar având o expresie neliniştită.Cârlionţi pufoşi de păr roşu îi acopereau capul de o formă perfectă.
Dând curs unui impuls de moment,Rose se aplecă şi depuse un sărut uşor pe fruntea fetiţei,simţind mirosul dulce al pielii de nou-născut.
-Eşti curioasă,nu-i aşa?şopti ea către copilaşul cu ochi mari.Şi nerăbdătoare.Ai venit pe lume un pic mai devreme decât se aştepta cineva.Genele aurii-roşcate fluturară când copilul clipi,reuşind apoi să-şi fixeze privirea spre direcţia din care venea vocea.Patricia,spuse Rose,probând numele cu voce tare.E un nume cam lung pentru o mogâldeaţă ca tine.Pat...Patty.Tricia? Asta chiar sună drăguţ: Tricia.Din hol,Rose auzi sunete înăbuşite,apoi zgomotul făcut de o mobilă pe care cineva o muta.Apoi se auzi o bufnitură,când uşa grea de stejar se trânti...şi din nou se aşternu liniştea.Doc se reîntoarse,cu faţa marcată de tristeţe.
-Cei din familia Riley vă sunt prieteni,Doc Hansen? întrebă ea.
-Da,Rose.Sunt prietenii mei.Oftă şi-şi îndesă mâinile în buzunare.Sper ca fetiţa să fie o alinare pentru Paddy,atunci când va depăşi această durere.De aceea o las aici.Dar,dacă crezi cu adevărat că nu te vei putea descurca,voi aranja să fie luată la spital pentru un timp.
Lui Rose nu-i trecuse prin cap că el ar putea lua fetiţa din casă.Ea sperase că va trimite pe cineva s-o ajute.Cineva care ştia ce trebuie făcut pentru un nou-născut.
-E cam mică pentru a fi plimbată de colo-colo prin oraş,protestă Rose severă.
Doc zâmbi când ea strânse protector copilul la piept.Doamna Riley are...
pregătise camera copilului.Am ajutat-o alaltăieri să pună la punct totul,aşa că ştiu unde se află fiecare lucruşor.Dacă îmi veţi spune ce să-i dau să mănânce şi când,cred că mă voi descurca.
-Bine,Rose.Scoase din buzunar un carnet de reţete şi scrise cantităţile de hrană şi orele la care trebuia alimentat copilul.Mă voi întoarce mâine dimineaţă,la prima oră,să văd ce face Paddy.Ai aici numărul meu de telefon de acasă. Sună-mă dacă ai vreo problemă.

Şi astfel Rose rămase singură,cu un nou-născut în braţe şi cu tatăl copilului încuiat în bibliotecă.
-Dacă într-adevăr noi suntem toţi pe care-i ai pe lumea asta,fredona ea încet,ai face bine să înveţi să-ţi porţi singură de grijă.Un pumnişor mic se mişcă prin aer. Degetele miniaturale se deschiseră şi se închiseră,în timp ce noua viaţă căuta ceva de care să se agațe.

CAPITOLUL 1

Ceva urma să se întâmple.O furtună,speră Tricia.O furtună zdravănă,cu tunete şi fulgere,care să răcorească puţin atmosfera.De pe veranda umbroasă din faţa casei,ea scrută acrii nesfârşiţi de pământ ai ţinutului Virginia,ce se transformau în praf sub lumina albă a soarelui arzător.Aşteptarea făcea atmosfera,deja încinsă,şi mai apăsătoare.Dacă nişte vânturi sălbatice nu întrerupeau curând această linişte copleşitoare,se gândi ea,atunci altceva,mai înspăimântător şi mai distrugător,era pe cale să se întâmple.
Transpiraţia o gâdilă pe ceafă.Părul ei,răsucit la repezeală în această dimineaţă, într-o spirală bogată,prinsă cu un pieptene mic,era încâlcit.Tricia simţi cum pieptenele alunecă uşpr pe ceafă.Oftând enervată,îşi dădu la o parte şuviţele rebele de păr de pe faţă.Veranda nu te ferea prea mult de căldură şi Tricia se gândi să intre în casă.Casa era enormă,iar tatăl ei refuza cu încăpățânare să instaleze aer condiţionat.Vopsită în întregime în alb,avea un acoperiş înalt şi se zărea de la mare distanţă.O verandă largă,acoperită,se întindea pe toată lungimea casei.Opt piloni masivi susţineau balconul de la al doilea etaj.Privită de la distanţă,în vreme de vară,casa părea creasta înspumată a unui val de smarald.
Tricia calcă peste scândurile albite de vreme,ce formau podeaua,şi se îndreptă spre una din coloanele albe.Îşi plimbă mâna în sus şi în jos pe ea,într-un gest care devenise deja un obicei.Îşi aminti de o vară în care nu putuse să meargă de pe scările verandei spre uşa de la intrare,fără să se oprească şi să cuprindă în braţe una din coloane.Atunci avea cinci ani şi coloanele deveniseră unităţile ei de măsură,atât pentru înălţime,cât şi pentru gradul de maturitate.Hotărâse atunci că,în momentul în care mâinile i se vor atinge în spatele coloanei,aceasta va însemna că s-a făcut mare.Şi,crezând că poate face acest lucru să se întâmple chiar atunci,şi-a întins mâinile încercând să-şi înlănţuie degetele.Dorise cu disperare în acea vară să fie adultă.Dar,ca toată lumea,avusese de aşteptat până să crească mare.În aceeaşi vară dorise,la fel de mult,să fie o pasăre...sau măcar să poată zbura ca o pasăre...şi îşi rupsese picioarele sărind de pe acoperişul hambarului,bătând disperată din nişte aripi confecţionate din hârtie creponată.

Curiozitate şi nerăbdare...o asociere periculoasă de trăsături,se gândise ea adesea.Tricia simţea că înfloreşte numai în faţa unor aventuri periculoase.
Participarea,cu trup şi suflet,la asemenea aventuri avea un preţ anume.Dar nu toate fuseseră chiar imposibile,îşi spuse ea acum,lăsându-şi mâna să cadă pe lângă corp.Majoritatea n-ar fi vrut să le piardă pentru nimic în lume.
Astăzi,starea ei sufletească era marcată de nerăbdare.Nu era nimic aventuros sau deosebit în a petrece patru zile de căldură toridă,de iulie,înjurând soarele arzător, îşi trase cămaşa galbenă de bumbac de sub cordonul blugilor,îi răsuci mânecile în sus şi îi descheie încă doi nasturi de la gât.Rezemându-se de o coloană,privi peste oceanul de păşune luxuriantă din faţă.
Green Hills.(Dealurile verzi).Un nume total neinspirat,gândise ea întotdeauna.
Dar tatăl ei era prea pragmatic pentru a ţine cont de frumuseţe,în cazul în care o observa.Patrick Riley numea Palatul Buckingham,*Casa Reginei,* iar dealurile din jur,*Dealurile verzi*.Copil fiind,Tricia urâse imensitatea fermei.Copiii vecinilor puteau la fel de bine să locuiască în Alaska,la cât de des îi vedea ea.Tot ce-şi dorise era să crească mare,să fugă la oraş şi să nu mai calce vreodată la *Green Hills.* Visa la blocurile cu apartamente şi la străzile aglomerate,pline de oameni.
Avusese parte de câțiva ani petrecuţi la oraş...opt,ca să fie mai exactă.Patru ani îi petrecuse la un liceu special de fete din Arlington,Virginia,şi patru la un colegiu din Washington D.C.Totuşi,zgomotul şi agitaţia nu erau pentru ea.Pentru ea ora marea de iarbă ce se întindea din faţa casei până la poalele munţilor.
Deşi aprecia aspectul ţinutului singuratic de ţara,căldura era prea apăsătoare.
Doamne,îşi zise ea cuprinsă de slăbiciune,e atât de cald,încât şi vitele au renunţat să mai mugească.Aşezându-se pe marginea verandei,Tricia îşi întinse picioarele pe ultima treaptă şi-şi sprijini bărbia în palme,ignorând în mod intenţionat faptul că avea treabă în biroul situat în aripa de vest,de unde erau conduse afacerile fermei *Green Hills*.Hârtiile cu statele de plată pe această lună erau întinse pe birou.Un teanc gros de dispoziţii de plată aştepta să fie sortat.Dar camera aceea înaltă ar fi tot atât de sufocantă acum,ca în urmă cu zece minute,îşi spuse ea.Cel puţin afară putea respira!Privi cercetător cerul de un albastru imaculat,căutând un semn de ploaie.Nu se vedea nimic.Nu se simţea nici urmă de ploaie în atmosferă.Dar ceva se pregăteşte să vină,se gândi ea.Ziua părea
să-şi ţină răsuflarea...şi să aştepte.
Apoi liniştea fu întreruptă de zgomotul unor copite.Îngustându-şi ochii,Tricia scrută depărtarea printre stejarii înalţi care delimitau aleea nepietruită ce ducea spre casă.Zări un cal şi un călăreţ ce se apropiau şi se încruntă,văzând norul de praf stârnit de copitele calului.Numai un nebun sau o brută ar mâna calul atât de

tare pe o asemenea căldură.Tricia îi văzu ieşind din umbra copacilor şi intrând în lumina soarelui,apropiindu-se într-un galop rapid.
Călăreţul se îndreaptă direct spre uşa din faţă,se gândi Tricia uimită.Era atât de orb încât nu văzuse casa? Sau avea de gând să urce treptele şi să-şi oprească animalul pe verandă?Tricia fu paralizată la gândul că va fi martorul propriei sale morţi,strivită sub copitele calului.
Cu un pas înainte ca animalul,un cal murg,să urce cu copitele exact pe locul unde stătea Tricia,călăreţul îl înfrână.Picioarele din faţă ale calului stârniră un nor de praf.Fără să spună nimic,Tricia se uită cum praful se depune pe cizmele şi blugii ei.Bărbatul ăsta e un nemernic,se gândi ea,sau are un necaz.
Ridicându-şi privirea de la praful de pe blugi,ea îşi îndreptă ochii spre capul cu hăţuri de piele al calului.Apoi,privirea îi fu atrasă de cizma sprijinită în scară,ce se ivea de sub tivul zdrenţuit al unor blugi,şi de piciorul musculos,ce strângea abdomenul calului.O curea lată de piele,lăsată în jos,marca nişte şolduri înguste şi o cămaşă,încheiată cu capse se mula pe pieptul lui lat.Marginea unei pălării Stetson de culoarea grâului,umbrea trăsăturile bărbatului.Tricia îşi îngustă ochii pentru a-i distinge mai bine,prin norul de praf,profilul colţuros.
-Ai ajuns aici destul de repede? Vocea ei părea calmă,mult mai calmă decât furia pe care încerca să şi-o înăbuşe.Nu-ţi stau în drum,nu-i aşa?
Expresia lui se schimbă.Nu era ceva ce Tricia văzu,ci mai degrabă simţi.Un zâmbet,se gândi ea.De amuzament? De bătaie de joc?
-De ce dracu nu te-ai mişcat? o întrebă bărbatul,vorbind tărăgănat,cu un accent la fel de nespecific statului Virginia ca şi vizitatorii ce soseau pe spinarea unui cal.
-De ce dracu nu te-ai oprit?întrebă Tricia.Un cowboy,îşi spuse în sinea ei,
nesimţind nici un pic de admiraţie patriotică faţă de eroul tradiţional al Americii.
Un om cu casa în spinare,un cowboy cu accent vestic.Nemaipomenit.Şi supărător!Deci aceasta e fiica lui Riley,se gândi Chase Colby.Îi studie atent faţa,
savurând tot ce vedea.Nu era deloc aşa cum se aşteptase.Fizic,nu avea nimic în comun cu tatăl ei.Chase îşi imaginase o femeie cu douăzeci de ani mai în vârstă,cu o faţă slabă,o fată bătrână,cu culori cenuşii.La naiba,Riley trebuie să aibă în jur de şaptezeci de ani şi fata asta...femeia...Fascinant!îşi spuse Chase,
întrebându-se dacă temperamentul ei era la fel de contradictoriu ca şi trăsăturile.
Privirea lui îi trecu în revistă pomeţii delicaţi ai obrajilor,bărbia,apoi zăbovi o clipă în plus asupra gurii pline,cu buze senzuale.Pielea ei era imaculată,la fel de netedă ca marmura șiefuită şi având culoarea acesteia.Părul era dezordonat şi avea culoarea flăcării.Iar înăuntru?Fragilă sau furioasă?Sau,un amestec exploziv

din amândouă? Tricia îi simţi examinarea amănunţită.Pielea începu să-i ardă şi simţi furnicături prin buze.Îşi înălţă bărbia,refuzând să se dea bătută.
-Călăream având soarele în faţă,spuse el,în cele din urmă.Nu te-am văzut,pentru că te aflai în umbră.Îmi cer scuze dacă te-am speriat.
-Nici vorbă,spuse Tricia nepăsătoare,simţindu-se în stare să rânjească,acum că era în afara oricărui pericol.Cred că o spaimă zilnică eliberează adrenalina şi face bine la inimă,continuă ea.El râse uşor,făcând-o să i se oprească inima în loc.
-Bucuros să vă fiu pe plac,doamnă.Trebuie să fie destul de înaltă atunci când stă în picioare,se gândi Chase,în timp ce privirea îi alunecă de-a lungul picioarelor ei lungi şi subţiri.N-ai de ce să te temi,continuă el.Un cal bun ştie să se oprească la timp.
-Această informaţie e foarte liniştitoare...deşi vine un pic cam târziu.Sau poate e un avertisment legat de faptul că întotdeauna vii în galop.Răspunsul lui fu un chicotit uşor.Tricia se ridică în picioare,în aceeaşi clipă în care călăreţul îşi ridică pălăria.Îşi trecu mâna prin parul de culoarea tutunului.Şuviţele dese îi căzură dezordonat peste urechi şi guler.Nişte gene lungi şi aurii,încadrau ochii de culoarea whisky-ului vochi.Tricia îi studie faţa.Nici o tresărire sau o clipire nu-i deranja examinarea.Avea o faţă bronzată şi osoasă,de genul celor folosite la reclame.Foarte masculină,cu o eleganţă aspră şi tăioasă.Ar fi putut vinde celui mai neînduplecat bărbat țigări,sau whisky unui gentleman,se gândi ea.Ar fi putut vinde cu uşurinţă orice unei femei.Supărător,cu S mare,îşi zise ea.O enerva faptul că,intenţionat sau nu,el o intimida.La naiba,înjură în gând,şi se aplecă pentru a-şi îndepărta praful de pe blugi.Chase realiză că fusese evaluat şi concediat.Nu încăpea nici urmă de îndoială.Putea citi în privirile oamenilor la fel de uşor cum alţii citeau ziarul de dimineaţă.În cei douăzeci şi nouă de ani ai lui,rareori se înşelase,indiferent cât de subtil fusese mesajul.Şi nu era nimic subtil la această femeie.Ochii ei erau mari,albaştri şi îndrăzneţi.Mesajul lor era foarte clar.Fusese cântărit şi respins.Absolut fascinant!Şi,judecând după felul în care se tot lovea,pentru a îndepărta praful aproape invizibil de pe blugi,era clar că era foarte furioasă.Înăbuşindu-şi un zâmbet,el întrebă:
-Te pot ajuta? Tricia simţi râsul din vocea lui şi strânse din dinţi.Nu,dacă mai ai nevoie de viitorul tău.Privi în sus spre el şi-i întâlni rânjetul.Cowboy,bombăni ea printre dinţi,lovind încă o dată blugii înainte de a se ridica.
Remarca ei batjocoritoare fu primită cu un fluierat uşor.Făcând pielea şeii să scârțâie,călăreţul coborî.Era înalt,peste un metru şi optzeci de centimetrii.Tricia se trezi mergând cu spatele pe scări,până ce ajunse din nou pe verandă.Din acel loc,în care se simţea în siguranţă,îl privi legându-şi calul de trunchiul unei

magnolii.Stătea cu spatele la ea,aşa că Tricia îi putu admira muşchii puternici ai spatelui,ce se mişcau sub materialul subţire al cămăşii.
Prudentă,ea îşi mută privirea spre nu mai puţin frumoşii muşchi ai calului.
-Are vreun nume? întrebă ea.
-Tramp.Ochii ei se îndreptară din nou asupra bărbatului.
-Numele tău este Tramp?Chicotind,el se apropie de ea.Ca şi vorbirea,mersul îi era legănat şi încet...incredibil de sugestiv.Tricia îşi înăbuşi dorinţa subită de a-şi coborî mânecile cămăşii.
-Credeam că te referi la cal,spuse el.Numele lui e Tramp(vagabond).
Ea privi cu un ochi critic capul animalului.
-O alegere potrivită.
-Numele meu este Chase.Îl simţi privind-o pentru a-i vedea reacţia.Chase Colby.Numele nu-i spunea nimic Triciei.Scările flancau veranda de la un capăt la altul.El le alese pe acelea care îl duceau exact în faţa ei.Se opri pe penultima treaptă,făcând ca ochii să le fie la acelaşi nivel.Mirosea a pământ,a frunze şi fum şi a zile de toamnă.
-Iar tu trebuie să fii Patricia Riley,şopti el.O cicatrice subţire şi albicioasă se întindea pe obrazul stâng,de la colţul ochiului până la maxilar.
-Tricia,îl corectă ea.
-Tricia,repetă el.Chase îşi ţinea pălăria într-o mână şi cu cealaltă apucă una din mâinile ei.Îşi plimbă degetul mare pe dosul acesteia,frecându-i uşor încheieturile fiecărui deget.Îi simţi oasele,ce păreau fragile sub degetul lui mare,şi îi intui furia din ochi.Drăguţ nume,Tricia,adăugă el.
Tot valul de furie,produs de mângâierea lui,se ovaporă când îl auzi rostind aceste cuvinte.Cum o făcuse?se întrebă ea.Cum făcuse ca mângâierea aceea aspră să pară cea mai intimă atingere pe care ea o cunoscuse vreodată? Ridicol! O piele aspră atingând nişte oase mici,asta era tot.Pielea lui aspră.Oasele ei mici.
El trasă o linie până în centrul palmei ei,cu unghia degetului mare.Tricia simţi fiori împrăştiindu-se de-a lungul braţului.Îşi trase mâna dintr-a lui şi-şi strânse degetele în pumn.Pentru că doar un nebun ar fi călărit mai mult de cinci mile pe o astfel de căldură...iar bărbatul acesta nu părea deloc nebun...şi pentru că Tricia nu îl putea localiza în zona unde se afla ferma lor,îl întrebă:
-De unde eşti?
-Texas.Nu era deloc răspunsul la care ea se aştepta.
-Tex...Şi,izbucnind în râs,nu se putu abţine să nu întrebe:Ai călărit fără oprire?
Mici riduri se formară în jurul ochilor lui când rânji.
-Originar din Texas.Acum,din Virginia.Am venit de la ferma Winston-ilor.

Apucându-şi buza inferioară între dinţi,Tricia îşi întoarse capul spre direcţia în care se afla pământul lui Stan Winston.Deşi era situată în spatele unui teren mai înalt,ea îşi imagină liniştita fermă de cai pursânge ascunsă în vale,cu gardurile simple ale padocurilor şi cu mânjii care se jucau veseli.Ce căutase bărbatul acesta acolo? Privi din nou curioasă spre Chase.
-Ai cumpărat *Winston Acres*?
-Am moştenit-o.
-Moştenit-o? Îşi ridică surprinsă sprâncenele,apoi le împreună suspicioasă.Stan Winston ura pe toată lumea din jur.De ce ţi-ar fi lăsat ţie ferma?
Umerii largi se înălţară şi coborâră într-un gest neglijent.
-Pentru că sunt nepotul lui!
-A fost unchiul tău?
-Fratele mamei.Tricia scoase un oftat uşor.Îl vorbise de rău pe unchiul mort al acestui bărbat.Chase zâmbi.
-N-ai de ce să fii jenată.Am înţeles că era destul de nesuferit.
-Ai înţeles? repetă ea gânditoare.Nu l-ai cunoscut pe Stan?
-Nu tocmai.A plecat din Texas când eu eram copil.De atunci,nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit despre el.Curios,se gândi ea.
-Eşti singura lui rudă în viaţă?
-Nu.Se întinse şi materialul cămăşii se mulă pe muşchii lui.Dacă l-ar fi atins acum,ştia că l-ar fi găsit încordat ca un arc.Restul familiei e în Texas.
Tricia aprobă printr-o mişcare a capului.
-Stan avea mai mult de o singură rudă,zise ea,dar ţi-a lăsat totul ţie.Acest bărbat pe care nu-l cunoşteai,dar despre care ai auzit că era cam nesuferit.Chiar aşa?
-Nimic nu-i chiar atât de simplu.Vocea lui tăioasă o avertiză că subiectul era închis.Alte tentative de a afla ceva ar fi fost fără rost,îşi zise Tricia.Expresia crispată a gurii lui arăta că nu cedează uşor.Triciei îi amintea de unchiul lui şi asta o făcu să râdă din nou.
-Rude!exclamă ea.Moşul avea rude!Faţa ei,în timp ce râdea,îl captivă pe Chase.
-De ce am senzaţia că mi-a scăpat ceva?Gândul la bătrânul Stan Winston o relaxa pe Tricia şi ea se sprijini cu umărul de una din coloane.
-E o poveste veche şi complicată.Dar,concluzia este că în ultimii doisprezece ani,dinaintea morţii unchiului tău,el şi tatăl meu s-au duşmănit mai ceva ca familiile Hatfield şi McCoy.Tricia îşi aminti incredibila cantitate de energie consumată de cei doi bărbaţi,în certuri şi răzbunări,şi scutură din cap.Oricum,continuă ea,întotdeauna mi-a plăcut să călăresc pe linia ce delimita

cele două proprietăţi şi să privesc la caii unchiului tău,care se jucau pe păşune.De îndată ce mă zărea,Stan devenea livid.Străbătea în goană pajiştea,
călare pe armăsarul lui,urlând ca un nebun.Unul din jurămintele lui preferate era că niciodată vreun Riley nu va pune piciorul la *Winston Acres* şi un Winston nu va călca la *Green Hills*.Chase urcă pe verandă şi Tricia se întoarse cu faţa spre el.Nu s-a căsătorit niciodată,adăugă ea.Nu a avut copii.Obişnuiam să gândesc: „Ce alţi Winston-i mai există? Omul ăsta nu poate avea rude!” Făcu o pauză şi se gândi că bărbatul din faţa ei era acum vecin cu ea şi realiză dintr-odată că acest gând o nelinişteşte.Îşi aplecă capul într-o parte şi-l măsură intens.Dar mai există Winston-i,şopti ea.Şi unul din ei...
-Nu sunt un Winston.Sunt un Colby.
-Ai sânge Winston în venele tale.Îşi coborî privirea spre cizmele lui prăfuite.Şi ai amândouă picioarele bine înfipte în mijlocul fermei *Green Hills*.Îşi arcui o sprânceană,frumos conturată.Nu ai ce căuta aici,spunea expresia de pe faţa ei.E timpul să-mi schimb părerea,se gândi Chnse.Îşi puse pălăria din nou pe cap,
coborându-şi borul pe frunte.Răsucindu-se pe călcâie,se îndreptă spre uşa din faţă.Privi peste umăr,în timp ce mâna i se arcui pe clanţă.Expresia ei arogantă dispăru şi locul ei fu luat de curiozitate,apoi de înţelegere,apoi de confuzie,
Chase îşi atinse marginea pălăriei cu vârful unui deget.
-Doamnă..,spuse el şi intră înăuntru.Luată prin suprindere,Tricia rămase privind fix,în timp ce uşa se trânti în urma lui.Fără ca măcar să bată şi,mai ales,fără să fie invitat,el intrase în casa ei de parcă îi aparţinea.Ce dracu' însemna asta?
Răsucindu-se,Tricia coborî de pe verandă şi se îndreptă,prin grădină,spre latura de est a casei.Rosie! Rosie trebuie să ştie.Nu exista cizmă care să calce peste un fir de iarbă de la *Green Hills* fără ca Rose Martin să nu ştie a cui era acea cizmă.
Rose era la bucătărie,storcând nişte lămâi şi turnând sucul lor într-un vas plin cu gheaţă.Făcu o pauză şi-şi trecu dosul mâinii peste fruntea transpirată.Mişcarea de dincolo de fereastra deschisă atrase atenţia şi o văzu pe Tricia traversând pajiştea,cu părul roşu sclipind în soare.Păşea repede,dar echilibrat.Cu spatele drept.Cu bărbia înainte.Conştientă de fiecare pas,exact aşa cum o învăţase Rose.
Privind-o pe Tricia apropiindu-se,Rose observă că faţa îi era neliniştită de ceva şi se gândi că asta era,probabil,în legătură cu paşii apăsaţi pe care tocmai îi auzise în holul de la intrare.Îmi va pune o groază de întrebări,se gândi Rose,şi începu să-şi pregătească răspunsurile.
Mirosul proaspăt şi înţepător de lămâie plutea prin aer înainte chiar ca Tricia să ajungă în dreptul ferestrei deschise.Mersul ei grăbit făcuse ca pieptenele să-i alunece din păr şi ea încercă nervoasă să-şi aranjeze coafura.

Proptindu-şi braţele pe pervazul ferestrei deschise,îşi puse bărbia în palmă.
-E un bărbat aici,Rose.Rose încercă să adopte o privire încruntată,care,cel mai adesea,nu-i reuşea şi de care Tricia întotdeauna râdea.
-Stai pe petuniile mele?Privind în jos,Tricia îşi mută picioarele de o parte şi de alta a rândului de petunii.
-Am spus că e un bărbat aici.
-Ultima dată,când i-am numărat,erau optsprezece bărbaţi aici.Rose îşi scutură capul acoperit cu cârlionţi scurţi şi negri şi concluziona: Dacă a rămas unul, atunci am dat de belea.
-Oh,am dat sigur de belea,spuse Tricia sec.Acesta e un cowboy.
-Nemaipomenit! Un cowboy! Deci asta era,îşi zise Rose.În cărţile Triciei existau doar două categorii de bărbaţi.Bărbaţii decenţi...iar în cealaltă categorie intrau cowboy.Atunci,aş face mai bine să încui uşile şi ferestrele,spuse Rose.
-Prea târziu.E deja înăuntru.Întinzându-se peste pervaz,Tricia pescui un cub de gheaţă din limonadă şi-l aruncă în gură.Îl învârti cu limba şi acesta începu să se topească.Savurând senzaţia răcoritoare,privi faţa dragă a lui Rose.Tricia bănuia că,dacă n-ar fi fost circumstanţele deosebite ale naşterii ei,Rose ar fi plecat de mult de la G*reen Hills* şi şi-ar fi făcut o altă viaţă.Aici căminul lui Rose era format dintr-un grup de camere situate lângă bucătărie.Tricia o iubea infinit de mult.Îşi aminti de ziua în care Rose se aşezase şi încercase să-i explice diferenţa dintre mame şi menajere.Îşi aminti durerea imensă când descoperise că bărbatul uriaş,care uneori apărea în uşa dormitorului ei,îi era părinte,în timp ce femeia care-i vorbea blând şi calm nu-i era.
-Povesteşte-mi despre acest cowboy,Rosie.Tricia îşi trecu cubul de gheaţă peste faţă,gât şi în deschizătura cămăşii,plimbându-şi degetele până ce acesta se topi.
-Numele lui este Chase Colby.
-Atâta lucru ştiu şi eu.Şi a moştenit ferma *Winston Acres.*Tricia se întinse după un alt cub de gheaţă,dar mâna ei nu ajunse până la destinaţie.De cât timp se întâlneşte cu tatăl meu?Rose tăie o altă lămâie şi îi aruncă o privire Triciei.
-De două luni.Tricia rămase cu gura căscată.
-Atunci,eu de ce nu l-am cunoscut până astăzi?
-Rose oftă.
-Vine în fiecare marţi.
-Ei bine,eu ştiu.A venit în fiecare marţi,pentru că Paddy nu a vrut să-l cunosc.Şi e aici astăzi,pentru că acum Paddy vrea să-l cunosc.Tricia îşi îngustă ochii, privind ţintă la faţa blândă care îi zâmbea senin.Despre ce discută?
-Păi,despre vaci,îmi-nchipui.

-O,bineînţeles,spuse Tricia.Ce proastă sunt!Despre ce altceva ar putea discuta doi cowboy?

-Ai cunoscut-o pe fiica mea.Patrick Riley îşi împreună degetele şi-l privi pe Chase Colby pe deasupra vârfurilor lor.Tânărul bărbat stătea într-un colţ al bibliotecii întunecoase.Nici o tresărire,nu-i trăda sentimentele.
Mobilierul bibliotecii era masiv.Din lemn lăcuit.Tapisat cu piele.Draperii grele atârnau la ferestre.Un al doilea rând de perdele,transparente,reducea lumina soarelui făcând-o să pară o ceaţă slabă.Un birou larg era aşezat cu spatele spre una din ferestre,iar Paddy se afla după el.
Din clipa în care Paddy pomeni de fiica lui,Chase îşi dădu seama că ea nu dispăruse complet din mintea lui.Îi revenea chiar destul de des...ca o închipuire,
ca un parfum.Era mirosul ei,care îi îmbibase simţurile,aşa cum un parfum se îmbiba într-o haină.Vedea încontinuu un păr dezordonat şi roşu.E un păr,se gândi Chase,care ar aluneca precum mătasea printre degetele unui bărbat,pe pielea unui bărbat.Fu atent ca nici unul dintre gândurile lui să nu i se reflecte în ochi,în timp ce privea la bărbatul de după birou.
-Am cunoscut-o pe fiica ta,spuse el încet.Așa,după cum ai plănuit.
Buzele lui Paddy se subţiară într-un zâmbet de satisfacţie.Isteţ băiat,îşi zise el.Îşi juca cu grijă fiecare carte,îi amintea lui Paddy de el însuşi.Foarte multe amănunte legate de Chase Colby îi aminteau lui Paddy de propria lui tinereţe.Cu ani în urmă,acest bărbat din Virginia fusese la fel de înalt şi de puternic precum texanul.Trecerea anilor şi boala îl aduseseră într-un scaun cu rotile.Timpul îi transformase părul negru,precum cărbunele,într-unul gri-cenuşiu.Carnea atârna acum pe oase ca un costum de haine prea mare.Dar mintea...mintea îi era la fel de ascuţită ca la treizeci de ani.
Fusese doar o coincidenţă că Paddy îl chemase pe Colby la *Green Hills* într-o zi când Tricia ara plecată.În timpul discuţiei introductive,Paddy pomenise despre fiica lui.Ochii lui Colby se îngustaseră imediat.Dumnezeule,îşi spusese Paddy atunci,crede că vreau să-l cuplez cu fiică-mea.Şi era evident,Colby era genul de bărbat care nu amesteca afacerile cu plăcerea.Cum Paddy era perfect conştient de frumuseţea Triciei şi cum dorea ca acest bărbat să facă din *Green Hills* afacerea lui,programase toate întâlnirile ulterioare în după-amiezile pe care Tricia le petrecea la contabil.Marţea trecută,Chase Colby acceptase,în sfârşit,să se ocupe de conducerea fermei *Green Hills.*Paddy hotărî că venise vremea s-o cunoască pe Tricia.Dacă texanul va crede că tânăra femeie ar putea complica lucrurile,ei bine,asta nu mai era treaba lui Paddy.

-Ai autoritate deplină,spuse Paddy,referindu-se la termenii contractului pe care Chase îl studiase deja.Ai dreptul de a angaja,concedia şi de a face asigurări.La sfârşitul fiecărei perioade de douăsprezece luni,îţi poţi însuşi zece procente din afacere,fie la valoarea de azi a pieţei,fie la valoarea pieţei din ziua opţiunii, care,oricum,va fi mai scăzută.Paddy îşi lăsă mâinile pe birou,netezind marginile contractului din faţa lui.E o afacere foarte rentabilă pentru tine.Şi tot ce trebuie să faci,în schimb e să-mi menţii solvabilă afacerea cu vite.Urma unui zâmbet îi sclipi în ochi.Era pentru prima oară când Chase vedea o emoţie,cât de mică,pe faţa acestui om.Există şi dezavantaje,totuşi.Chase îşi înclină capul.

-Fiica dumitale e unul dintre ele?

-Fiica mea reprezintă toate dezavantajele.Ciudat,dar această observaţie nu-l surprinse pe Chase.

-Ar prefera să conducă ferma singură?

-Drace,nu!Paddy râse zgomotos.Lasă ferma pe mâinile fetei ăsteia şi ea va planta margarete pe păşune şi va aduce vitele în casă,ca să le alinte.Dar vei afla singur toate astea cât de curând.Paddy îl privi pe Chase o clipă lungă.Dacă o judeci după aparenţe,poţi face greşeala de a o crede frivolă.Nu este aşa.Ştie exact ce vrea şi ce nu vrea.Trage o linie distinctă sub ceea ce crede că îi aparţine. Şi,odată ce deţine ceva,se luptă până la ultima picătură cu cel care încearcă să-i ia ce e al ei.

A fost un avertisment,se gândi Chase dar nu înţelegea exact ce a vrut Paddy să spună.Îşi aminti expresia de pe faţa Triciei,când privise spre Winston Acres şi îi spusese despre jurământul lui Stan.Îl făcuse pe Chase să se simtă ca un intrus şi abia acum realiză că o făcuse în mod intenţionat.

-N-ar trebui să-şi facă probleme,spuse el.N-am de gând să iau nimic din ceea ce-i aparţine.

-S-ar putea ca ea să nu vadă lucrurile în felul ăsta,spuse Paddy.Sunt curios, continuă el pe un ton neutru,ce părere ai despre ea?

Zâmbetul lui Chase se accentuă şi deveni şi mai enigmatic.

-Că e mai tânără decât ar trebui să fie o fiică de-a ta.

-Douăzeci şi patru de ani.Paddy ezită înainte de a continua:Aveam cincizeci şi doi de ani când s-a născut,iar soţia mea,patruzeci şi şase.Maggie şi cu mine renunţasem să mai sperăm că vom avea un copil.Şi deodată...Ochii lui Paddy fură umbriţi de durere,o durere ce era încă foarte vie pentru el.Clipi,şi acea emoţie din ochi dispăru.Şi ce părere are Tricia despre tine?Chase se ridică, luându-şi pălăria de pe masa de lângă el.Se îndreptă spre birou şi luă stiloul aşezat pe contract.Mâzgăli ceva indescifrabil,ce reprezenta semnătura lui.

Îndreptându-se,îşi aruncă pălăria pe cap.
-M-a numit cowboy.Ce-ţi spune acest lucru? Paddy chicoti amuzat.
-Că eşti un călăreţ al dracului de bun,tinere.Mda! Un călăreţ al dracului de bun.
-Voi ţine cont de asta.Chase traversă biblioteca.Paşii lui erau înăbuşiţi de covorul persan,apoi răsunară pe parchetul de stejar de pe marginea camerei.Din prag,privi spre Paddy.Voi începe săptămâna viitoare.Ne vedem luni.După ce texanul închise uşa groasă în urma lui,vocea aspră a lui Paddy răsună în încăpere:
-Aşa,Maggie,spuse el.De acum,va fi pe mâini bune.

-Trebuie să fii un căluţ dat naibii,murmură Tricia,apropiindu-se de capul murgului.Pentru că în rest,eşti cel mai urât cal pe care l-am văzut vroodată.Deşi ceea ce spusese nu era prea plăcut,vocea ei era blândă şi caldă.
Urechile calului se ciuliră şi el o privi,dându-se înapoi atât de mult cât îi permiteau hăţurile.Simţind că în găleata din mâna ei este apă,se apropie cu prudenţă.Tricia ridică uşor găleata,vorbindu-i blând.El îşi coborî capul şi bău însetat.Ea îl studie.E musculos,îşi zise.Nu era unul din caii cu păr lucios de la *Winston Acres*.Totuşi,Tricia nu întâlnise până acum un cal de care să nu se îndrăgostească.Chase ieşi pe uşa din faţă şi o văzu.În lumina soarelui,pielea ei era albă ca laptele şi părul roşcat avea sclipiri aurii.E elegantă,se gândi el.În ciuda blugilor vechi,a lipsei machiajului,a părului desfăcut,care-i atârnă în şuviţe rebele pe ceafă,e elegantă.Văzu acest lucru în mişcarea graţioasă a mâinii când o plimba pe gâtul lui Tramp,precum și în felul în care îşi ţinea capul.Şi blândă.E neîndurătoare,dar totuşi blândă.Blândă şi elegantă.Se simţi cuprins de dorinţă.
Scoase o ţigară şi o aprinse.
Înzestrat cu un simţ mult mai fin decât al omului,calul îşi scoase capul din găleată şi-l îndreptă în direcţia verandei.Tricia privi într-acolo şi-l văzu pe Chase.Stătea cu picioarele depărtate,înfipte bine în podea.Rotocoale de fum se înălţau leneşe din ţigara pe care o ţinea în mâna prinsă de curea.
De cât timp stătea acolo? se întrebă ea.El strivi ţigara sub cizmă şi-şi băgă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.E ceva lacom în felul în care mă priveşte,se gândi ea.De parcă urma să fie mâncată,în loc de friptură,şi el se gândea cu ce parte să înceapă.Tricia îi simţi privirea alunecând de-a lungul picioarelor ei subţiri,pe curba şoldurilor,pe forma abia vizibilă a sânilor.Ştia ce gândea el în urma acestei priviri.Nu se îmbrăcase şi se dezbrăcase timp de douăzeci şi patru de ani,fără să realizeze că avea nişte forme drepte,decât neseducătoare.Din cauză că avea o faţă delicată,feminină,aspectul ei băieţesc

atrăgea deseori atenţia.Ea ştia că ochilor care o priveau acum nu le scăpase nimic.Ar fi vrut foarte mult să-şi şteargă pe blugi mâinile transpirate.
Prudenţă!Chase o văzu în ochii ei şi în felul în care-şi ţinea umerii.Deşi nu-şi clintise un singur muşchi,el ştia că ea ar vrea să fugă.De el.Erau oare cei din neamul Colby însemnaţi?Aveau vreo urmă de „rugină" care nu putea fi îndepărtată? Nu.Numele lui nu însemna nimic pentru ea.Era vorba de altceva.Şi naiba să-l ia dacă ştia ce.
O înspăimânta,îşi dădu seama Tricia.Pentru ea,frica era un sentiment foarte clar.Nu-l simţea des.Şi nu-i plăcea absolut deloc.De ce se temea de el? Nu o ameninţase în nici un fel.O atinsese o singură dată,numai pe mână.Cu blândeţe.
Nu o lovise.Atunci,de ce îi era teamă de el?
Pentru că e puternic,îşi răspunse ea.Pentru că nu cunoscuse nici un bărbat cu o voinţă mai mare ca a ei...cu excepţia tatălui său.Şi nu voia să aibă de-a face cu o persoană pentru care ceva simplu,ca o sporovăială în timpul cinei,s-ar transforma într-o ameninţare de război,din care ar ieşi victorioasă.
Aerul dintre ei era încărcat de tensiune şi Tricia realiză că trebuie să spună ceva,ceva trivial,pentru a împrăştia această tensiune.
-Nu este unul din caii fermei *Winston.*Nu era nimic trivial în ceea ce spusese,se gândi ea.Cu o lovitură uşoară a degetului arătător,Chase îşi dădu pălăria pe spate.
-Nu,nu este,zise el,coborând de pe verandă.L-am adus cu mine din Texas.
-Am avut şi eu un cal pe care l-am iubit tot atât de mult.Tricia se gândi la Misty Morning,un cal iute,pe care-l primise în dar de la tatăl ei când împlinise cincisprezece ani.Nici eu n-aş fi putut să plec şi să-l las în urma mea.
-Dragoste!Un şir de dinţi albi străluci când el se apropie.Nu pot spune că-l iubesc.Dar e un căluţ al naibii de bun.Prea bun ca să renunţ la el.
Satana îi dăduse acel rânjet,îşi spuse Tricia.Şi era la fel de seducător ca şarpele Evei.El era acum aproape de ea şi Tricia profită de faptul că pusese jos găleata, pentru a se da înapoi.Ridicând şaua,Chase strânse tare de curelele de piele, pentru a o fixa.Nemulţumit,Tramp îşi privi plin de reproş stăpânul,izbind-o pe Tricia cu o mişcare a capului şi proiectând-o în Chase.Amândoi îngheţară.Nici unul nu spuse nimic.Se priviră doar fix.El îşi coborî privirea pentru a se uita în jos.Ea îşi dădu capul pe spate pentru a privi în sus.Apoi,în acelaşi timp,amândoi se dădură câte un pas înapoi.Inima Triciei începu să bată repede,când Chase se aplecă,pe lângă ea;pentru a dezlega hăţurile.Îi privi mâinile fascinată.Degete subţiri.Unghiile tăiate scurt,curate.Palme bătătorite.Încheieturi puternice.După ce termină,el se dădu înapoi,iar braţul îi şterse în treacăt sânii.

Un fior,fierbinte şi rapid,începu să alerge prin sângele Triciei.Se răsuci,parcă vrând să scape de el.Mişcarea bruscă atinse pieptenele din părul ei,făcându-l să se desprindă şi să-i cadă,mai întâi pe umăr,apoi jos.
Chase se aplecă automat să ridice obiectul alb,care-i trecuse prin faţa ochilor şi aterizase la picioarele lui.Când se ridică,văzu cascada de păr roşu,mătăsos,ce cădea peste umerii Triciei,în jos,pe braţe,depăşind talia şi ajungând până la şolduri.Îşi ţinu respiraţia şi privi uimit acel val incredibil de păr sănătos.
Tricia se gândi că nu va mai putea respira,cât timp el o privea în felul acesta.
Ochii lui se măriseră de uimire privind mantia de păr revărsat în jurul ei.
-Drăguţ,murmură el.Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi se priviră fix,pentru o clipă, iar Tricia simţi că el vede până în adâncul sufletului ei.Apoi el se întoarse şi se urcă în şa,cu o mişcare uşoară.Slăbi hăţurile şi calul,ascultător,făcu câțiva paşi înapoi.Chase duse mâna la borul pălăriei în semn de salut.
-Drăguţă doamnă!Trăgând de hăţuri,întoarse calul pe picioarele din spate şi, înfigându-şi călcâiele în burta acestuia,porni de-a lungul aleii umbroase.
Ameţită,Tricia privi calul şi călăreţul până ce aceştia dispărură.După ce ultimul nor de praf se risipi,ea se întoarse spre casă.Căldura căpătase o nouă consistenţă. Deşi tot sufocant,aerul devenise mai înviorător.O adiere pe care ea încă n-o simţi,trecu pe deasupra copacilor,făcând frunzele să foşnească.Ceva puternic şi exploziv tulburase atmosfera liniştită şi valul de căldură urma să fie spart.De pe veranda umbroasă,ea privi aleea,acum pustie,apoi îşi ridică ochii spre cer, încruntându-se către forţele atotputernice ce sălășiuiau acolo.
-Dacă Ţie îţi este indiferent,eu aş fi preferat o furtună.

CAPITOLUL 2

-Dar de ce a fost aici? întrebă Tricia pentru a treia oară,în câteva minute.
-Afaceri,spuse Paddy,evitând un răspuns mai exact...tot pentru a treia oară.
Ploaia cădea în rafale şi izbea fereastra living-room-ului.Începuse ca o ploaie uşoară de vară.Fără tunete şi fulgere,însă se înteţise din ce în ce mai mult.
Ca tot restul casei,living-ul arăta aşa cum îl decorase Maggie în urmă cu mulţi ani.Două fotolii,situate de o parte şi de alta a căminului,fuseseră retapisate cu o mătase în dungi crem şi vişiniu.Cât de des era posibil,Tricia umplea vazele cu flori proaspete,pe care le prefera celor artificiale.Dar încă era camera lui Maggie,etalând stilul de viaţă existent în momentul când fusese construită casa... un stil plin de somptuozitate.Existau zile când Tricia stătea pe întuneric în cameră şi asculta ecoul muzicii şi al râsetelor de odinioară,simţea aroma diferitelor feluri de tutun și a cameliilor înmiresmate.Era o casă pustie şi

tristă,care avea nevoie să fie umplută de veselie.Dacă mama ei ar fi trăit,ar fi fost oare mai puţin pustie?se întrebă ea.Cât de mult ar fi putut o singură persoană să schimbe lucrurile?Răspunsurile erau imposibil de găsit.Tricia nu avea ca amintiri să răscolească.Maggie Riley nu era pentru ea mai mult decât un portret atârnat în dormitorul lui Paddy.Acum,refuzând să fie ignorată,Tricia se întoarse spre tatăl ei.
-Despre ce fel de afaceri discuţi tu cu Chase Colby?
Paddy îşi puse în mişcare scaunul cu rotile acţionat electric,îndreptându-l spre măsuţa pentru cafea din mijlocul camerei.
-Adu-mi sticla de *Crown Royal*.Făcea un efort ptmtru a vorbi.Şuierăturile care-i însoţeau fiecare cuvânt îi prevesteau lui Tricia că urma încă o noapte grea pentru amândoi.
-Doc Hansen a spus fără băutură.Totuşi se îndreptă spre dulăpiorul situat sus,în care Rose ţinea băuturile pentru a nu fi la îndemâna lui Paddy,şi scoase o sticlă.O puse,împreună cu un pahar,pe masă.Asta măcar îl ajuta.Puţine lucruri o făceau.
-Numai unul,tată.
-Nu mă dădăci,îi ordonă Paddy.Sunt suficient de bătrân pentru a-ţi fi bunic.
Turnă trei degete de whisky în pahar,apoi puse sticla jos şi îi înşuruba dopul.
-Îmi fac griji pentru tine.Ochii ei se îmblânziră,devenind ca o catifea albastră.
Erau ochi pe care Paddy nu-i putea privi.Semănau atât de mult cu ai lui Maggie, se gândi el,înghiţindu-şi nodul de durere.Devenise deja un obicei,să nu privească de aproape ceea ce pierduse.
-Sunt pe moarte,Tricia.Spuse acest lucru dintr-odată,fără menajamente.Tricia nu mai era impresionată,deşi întotdeauna asta venea ca o lovitură: îl acceptase de multă vreme pe Paddy,ca pe un produs al muncii sale şi al mediului în care trăia.Dur,pe dinăuntru şi pe dinafară.Datorită pierderilor pricinuite de secete şi inundaţii.Datorită unui mod de viaţă care îţi făcea sângele să fiarbă,în timp ce carnea de pe oase îţi îngheţa.Datorită şirului lung de zile în care tânjise după o companie şi din care învăţase să nu aibă nevoie de aşa ceva.Un cowboy.
-Am de pus ordine în lucruri,continuă Paddy.În primul rând,şi cel mai important, în lucrurile legate de fermă.Pentru tine.
Lucruri,se gândi Tricia.Întotdeauna lucruri.Ar fi renunţat la tot,fără să stea pe gânduri,pentru un singur minut în care el să o ţină strâns în braţe,s-o mângâie cu cuvinte de dragoste.În schimbul afecţiunii,el îi dăduse lucruri şi ea măsura dragostea lui prin aceste lucruri.Haine,cai,o maşină la cea de-a şaisprezecea aniversare a zilei ei de naştere.Acum,ultimul lucru: ferma lui.

-N-am nevoie de ea,ştii doar,tată.Nu-i adevărat,se gândi.Avea nevoie de ea.Îl va pierde pe tatăl ei şi *Green Hills* va fi tot ce-i va rămâne.*Green Hills* şi Rosie. Tricia privi afară pe fereastră pământul brăzdat de şiroaiele de apă ce se scurgeau de pe geam.Dar cu ochii minţii văzu altceva.Culorile vii ale verii... smaralde şi safire.Zilele de toamnă,cu nuanţe de roşu-purpuriu şi galben-auriu,ce se transformau apoi în nuanţe de ocru până la ruginiu,ce parcă implorau venirea păturii de zăpadă.Iar primăvara,când grădinile erau încă pustii,acoperite doar de frunzele putrede,dealurile din jur erau pline de flori săbatice.Tricia jurase,în ultimul an petrecut la colegiu,că nu va mai lipsi nici o primăvară de la *Green Hills*.Da,avea nevoie de fermă...şi va avea şi mai multă nevoie când Paddy nu va mai fi.Dar ce ştia ea despre creşterea vitelor?Ea ţinea registrele,vorbea cu agenţii comerciali şi achita notele de plată.Nimic din toate astea nu îi dădea calificarea necesară pentru a prelua conducerea fermei.
-Vinde animalele fermei,îi sugeră ea acum.Cu păşunea din spate.Eu mă voi descurca numai cu casa şi pământul din jurul ei.Văzu expresia plină de furie de pe faţa tatălui ei.
-Să-mi vând pământul? Vitele mele...munca mea de-o viaţă? Niciodată! Lovi cu braţul lui slab marginea scaunului cu rotile şi începu să gâfâie din cauza furiei.
-Îmi pare rău.N-am vorbit serios.Tricia merse repede spre el şi îngenunche lângă scaun.Ştii că iubesc *Green Hills.*Voi avea grijă de fermă,tată.Matt mă va ajuta.
Te rog,te rog,nu te mai necăji.Paddy îşi mai turnă nişte whisky în pahar şi-l dădu pe gât dintr-o sorbitură.Începea să se relaxeze.
-S-a mai răcorit,spuse el pe un ton de conversaţie lejeră.
Tricia se ridică şi scoase un oftat prelung.
-Ai schimbat subiectul.
-Ce subiect? Paddy îi privi amuzat expresia dureroasă de pe faţă.În afară de Stan Winston...şi de Rose,când era nervoasă...Tricia era cel mai bun partener pentru o ceartă.
-Chase Colby,spuse ea printre dinţi.
-De când te interesează afacerile cu vite? Tricia îşi ridică braţele în semn de frustare.
-Tată,ce-a căutat aici?
-Eşti o fată încăpățânată,Patricia Riley.Semeni cu străbunicul meu.Tricia se îmbujora şi Paddy chicoti înainte de a continua: Bine,bine.Deci vrei să ştii ce-i cu Chase Colby.Să vedem.Provine dintr-o veche familie de crescători de vite.
Familia lui deţine unul din cele mai întinse terenuri din Texas,*Royal C*.
Şi m-am gândit că ar fi un bun administrator pentru *Green Hills*.

Ea clipi des,surprinsă.Pământ dat în arendă,își spuse ea.Drepturi pentru apă.
-Cum rămâne cu Matt Vaughn? Ţi-a fost administrator aproape douăzeci de ani.
-Matt începe să îmbătrânească,se plânse Paddy.
-Să îmbătrânească? E cu cincisprezece ani mai tânăr ca tine.
-Oamenii nu tremură când Matt dă un ordin.Drace,de-abia se deranjează să-şi ridice privirea!Tricia nu se îndoia că Chase Colby ar fi fost în atare să-i facă să tremure,dacă voia acest lucru.Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, încercând să şi-l închipuie pe Chase zi de zi la fermă,şi,de asemenea,să descopere ce simţea la acest gând.Descoperi că nu era un sentiment clar,căruia să-i poată da un nume.
-Colby a moştenit o fermă bogată şi faimoasă,o fermă de cai pursânge,protestă ea.De ce l-ar interesa să muncească pentru tine?
-Caii.Paddy fornăi pe nas.Din câte ştiu,nu se pricepe prea mult la cai.Nu-mi dau seama de ce Winston a lăsat ferma unui Colby.Niciodată n-a avut un cuvânt bun la adresa cumnatului lui.Nici nu i-a păsat prea mult de soră-sa.
-Stan Winston n-a avut un cuvânt bun la adresa nimănui.Şi din nou ai schimbat subiectul.Cu mâinile în şolduri,Tricia îl înfruntă pe Paddy.Expresia lui îi arăta că e pe deplin mulţumit de sine.Vrei să spui că texanul,cowboy-ul ăla,va veni să lucreze pentru tine?
-Începe de luni.Tricia se trânti pe pernele din catifea verde ale canapelei.Simţi un impuls puternic de a sări în picioare şi a încuia uşile şi ferestrele.Prea târziu,o necăji o voce slabă din interiorul ei.El pătrunsese deja înăuntru.

Chase se scutură de ploaie şi închise uşa barăcii lui Stan.Nu exista alt cuvânt pentru clădirea aceea meschină.”Casă” ar fi fost un cuvânt prea de laudă.
Veranda din faţă era prăbuşită.Ferestrele erau atât de scorojite încât nu se puteau deschide sau închide.Iluminarea era slabă şi jumătate din fasunguri scoteau scântei.Clădirea era alcătuită dintr-o cameră principală,mare,care avea la capăt bucătăria,două dormitoare mici şi o baie.Mobila nu putea nici măcar să fie donată unei fundaţii de caritate.Și când te gândeşti că bărbatul acela câștigase o avere în timpul vieţii!Chase se îndreptă spre peretele mucegăit,vrând să vadă dacă există vreo spărtură.Era prima ploaie după ce cârpise acoperişul.Mulţumit de treaba făcută,deschise frigiderul şi trecu în revistă,plictisit,ce avea de ales pentru cină:sandvişuri cu şuncă sau ouă prăjite.Nici una dintre astea nu-l atrăgea prea tare.Se gândi la o a treia variantă:restaurantul din oraş.Restaurantul,se hotărî el în crle din urmă,după ce va înceta ploaia.
Scoase o bere de pe raftul de sus şi trânti apoi uşa îngălbenită de vreme.

Luând lista inventarului de la *Green Hills*,se trânti pe canapeaua plină de pete.După ce frunzări primele trei pagini ale inventarului,Chase îl puse deoparte. Nu vedea literele tipărite.Nu vedea nimic,în afara feţei Triciei Riley.Ochii ei albaştri îi aminteau de cerul de vară al Texas-ului.Trupul ei lung şi subţire.Părul ei...bogat,mătăsos.Fără să-l fi atins,ştia că aşa l-ar fi simţit printre degete: mătăsos.Când i se rostogolise pe spate,simţise ceva ca o lovitură de pumn în stomac.
*Pretty Lady(*Drăguţă doamnă).Ce îl făcuse să o numească aşa? Scărpinându-şi cicatricea de pe obrazul stâng,Chase se gândi la un alt cap acoperit cu păr roşu,la o altă persoană pe care o numise aşa.Furia începu să-i clocotească,neîmblânzită de trecerea timpului.După toţi anii care trecuseră? Şaisprezece? Şaptesprezece? Da,şaptesprezece.Nu uitase niciodată cu câtă disperare o dorise.Nu uitase niciodată plăcerea răutăcioasă pe care tatăl lui o avusese,făcându-l să se bată pentru ea.Chase va purta cicatricile pentru tot restul vieţii lui...cea de pe faţă şi cea din suflet.Dar învăţase o lecţie foarte bună în ziua aceea: să nu se lase să i se citească niciodată în ochi ceea ce dorea.Un zâmbet nemilos îi apăru pe buze când îşi aminti de furia tatălui său din ziua când Chase ieşise pentru ultima oară pe poarta lui *Royal C.*Beau nu crezuse că Chase va pleca.Băieţii din neamul Colby nu ştiau să gândească sau să facă ceva pentru ei înşişi.Băieţii din neamul Colby nu aveau ambiţii proprii.
Dar Chase nu suportase să stea şi să privească cum fraţii îşi plâng de milă,unul faţă de altul,spre deliciul tatălui lor.Chase şi fratele său mai mare,B.J.,nu mai puteau să se privească unul pe altul în ochi,fără suspiciune.Chase observase aceeaşi prudenţă manifestându-se şi între fraţii mai mici,Nathan şi Garret.Până nu de mult,se încăieraseră împreună ca nişte căţeluşi jucăuşi.Acum,îşi dădeau târcoale unul altuia,ca nişte buldogi aflaţi în arenă pentru a se lupta.
Chase vrusese să plece...cât mai departe de sub papucul lui Beauregard Colby,
departe de lupta nemiloasă pentru *Royal C*,departe de Texas.Nu-şi dorea nimic mai mult,în momentul de faţă,decât să-şi câştige cinstit existenţa,dintr-o muncă pe care să o aibă zilnic asigurată.Nu voia nimic mai mult decât să fie în stare să trăiască cu sine însuşi.Stan Winston fusese ca un joc de noroc.Chas jucase orbeşte.Dar întotdeauna îi plăcuseră jocurile de noroc,mai ales când avea de câştigat ceva ce merita.Şi acesta meritase.Plecase din Texas.Deţinea o fermă de cai pursânge în Virginia.
Închizând ochii,Chase şi-i frecă şi râse.Fermă de cai pursânge!Nu se pricepea deloc la creşterea şi antrenarea cailor pentru Kentucky Derby.Simţea că nu are vocaţie pentru aşa ceva.Recunoştea un cal bun atunci când îl călărea.Mai

degrabă,recunoştea un cal prost.Era un crescător de vite,asta fusese toată viaţa lui.Şi,de luni,va redeveni un crescător de vite.
Ce va face însă cu *Winston Acres*?Ce va face cu caii şi cu mânjii? Toată afacerea se va distruge dacă va încerca să se ocupe de ea.Soluţia cea mai practică era s-o vândă.Dar simţea o ciudată recunoştinţă faţă de Stan,care-l împiedica să facă acest lucru,cel puţin pentru moment.
Ei bine,indiferent ce-ar fi făcut până la urmă,nu va da impresia că a fost un eşec.Cei din neamul Colby nu eşuau niciodată.Pentru moment,îi va spune administratorului grajdurilor,Ralph Burgess,să aibă grijă de tot,exact ca şi până acum.Ploaia îşi încetini ritmul,ceea ce-i aminti lui Chase de planurile legate de cină.Îşi pipăi buzunarul,căutând pachetul cu ţigări,şi simţi un obiect ciudat şi ascuţit.Băgă mâna şi privi pieptenele ce căzuse din părul Triciei.Îşi aduse aminte că-i ridicase de pe jos,dar nu-şi aminti când îl băgase în buzunar.Plimbându-şi degetele pe suprafaţa lui netedă,se gândi la pielea ei.La cum ar fi dacă ar
atinge-o.Dacă ar gusta-o.
Alt cap roşcat!Gânditor,Chase îşi mângâie din nou cicatricea.Nu-şi amintea să-şi fi dorit altceva în ultimii unsprezece ani,în afară de propria libertate.Acum,îşi dorea acest cap roşcat,cu mult mai mult decât îl dorise în urmă cu şaptesprezece ani pe celălalt.

Tricia îşi aruncă bogata coadă peste umăr şi se trânti în scaunul din spatele biroului.De ce trebuia plătit un sfert din impozite la fiecare şase săptămâni? Urmărind cu indexul mâinii stângi coloana de cifre din registru,înşirui cu mâna dreaptă sumele pe calculator.
Biroul era o cameră de serviciu,ataşată casei.Pereţii,zugrăviţi în bej,nu aveau tablouri sau fotografii,dar o fereastră mare,fără perdele,oferea o vedere panoramică asupra împrejurimilor şi permitea razelor soarelui să pătrundă înăuntru.Un şir întreg de dulapuri,în diferite nuanţe de maro,conţinea registre strânse timp de cincizeci de ani.Praful se aşternuse pe rafturile pline de cărţi de specialitate,cum erau cele legate de administrarea păşunilor sau de creşterea animalelor,subiecte pe care Paddy le cunoştea ca nimeni altul,fiind o enciclopedie vie în domeniile respective,dar care pe Tricia o interesau prea puţin.Pentru că una din cele două uşi dădea direct afară,în faţa ei fusese aşezat un preş gros,de culoarea ciocolatei,care să reducă din noroiul ori praful ce putea fi cărat în birou.Singurul scaun aflat în încăpere era cel situat în spatele biroului lui Tricia.Fermierii nu aveau de ce să zăbovească aici.Întâlnirile,ce durau mai mult de un minut,cu Paddy,se ţineau în bibliotecă.Pe biroul ei se afla un radio-

transmiţător,cu două lungimi de undă,pentru cazuri de urgenţă,un suport din onix pentru creioane,care era folosit şi ca greutate pentru a fixa hârtiile,şi un telefon negru care suna aproape tot atât de des ca alarma de incendiu.
Deşi era atentă la calculator,Tricia auzi totuşi zgomotul scaunului cu rotile al lui Paddy; Auzi apoi cum el nu nimerise intrarea în birou.Îl auzi lovindu-se de tocul uşii,înjurând şi încercând să intre din nou.Ca un făcut,se lovi iarăşi,înjură şi încercă pentru a treia oară când,în sfârşit,reuşi să treacă pragul.
-Îţi voi cumpăra o cască de protecţie şi un limitator de viteză,îl ameninţă Tricia, fără să-şi ridice privirea fixată asupra registrului.
-Scaunul ăsta blestemat are tot atâta precizie ca un tractor.Reuşind să oprească scaunul lângă biroul ei,fără să zgârie lemnul,Paddy aşteptă ca Tricia să-i acorde puţină atenţie,punctându-şi aşteptarea cu scurte oftaturi de nerăbdare.Când nu mai avu răbdare o întrebă:
-E important ceea ce faci? Nerăspunzându-i în mod intenţionat,Tricia mai trecu două sume şi începu să facă balanţa.Apoi se întoarse spre el şi-l întrebă:
-Nu e importantă toată munca pe care o fac? Ignorând întrebarea,Paddy îi spuse direct ceea ce dorea şi-apoi îndreptă scaunul spre ieşirea din cameră.
-Du-mă la *Three-Mile Run.*
Oftând,Tricia închise registrele şi se ridică de la birou.Mereu el voia să fie dus undeva.Iar ea detesta calculul impozitelor.
-Vrei să vezi ceva anume acolo? îl întrebă ea,ajungând din urmă scaunul cu rotile.
-Am face naibii bine,să aruncăm o privire cirezii de vite.
-Într-o bună zi,tată,spuse Tricia încet,îţi voi pune o întrebare simplă şi tu va trebui să-mi dai un răspuns simplu.Paddy pufni pe nas.
Rose o ajută pe Tricia să-l aşeze pe Paddy în jeep-ul decapotabil.După ce urcă scaunul cu rotile în spate,Tricia se aşeză la volan.Porni pe drumul prăfuit ce ducea la poalele dealurilor Blue Ridge.Era o zi frumoasă.Aerul,plin de miresmele verii,îi izbea faţa Triciei şi îi umfla bluza.Drumul se transformă într-o potecă,marcată de urmele roţilor celor care mai trecuseră pe acolo,o potecă ce şerpuia pe sub nişte stejari umbroşi.Tricia încerca din toate puterile să evite gropile care apăreau din când în când.
Urcând pe o movilă,ea frână şi îşi încrucişa mâinile deasupra volanului.La picioarele lor se întindea valea şerpuitoare numită de ei *Three-Mile Run.*Cât puteai cuprinde cu ochii vedeai vitele negre din rasa *Aberdeen-Angus*,sufletul fermei *Green Hills*,împrăştiate ca nişte pete de cerneală pe dealurile din jur.
O duzină de văcari,sau chiar mai mult,unii în Jeep-uri sau camionete,alţii

călare,se aflau în preajma cirezii,mânând,fără grabă,animalele de la spate.Tricia privi scena pastorală.Ochilor ei nepricepuţi li s-a părut că totul este în ordine.
-Unde mergem acum? îl întrebă pe tatăl ei.
-Găseşte-l pe Colby.Ea simţi cum stomacul i se strânge.Ştiuse,bineînţeles,că Chase era motivul pentru care tatăl ei dorise să vină aici.Dar ideea de a da din nou ochii cu acest bărbat îi făcea pulsul să se accelereze.El îşi luase în primire funcţia *la Green Hills,*în urmă cu trei zile.În cele cinci zile care trecuseră de la prima lor întâlnire,Tricia nu-l văzuse prea des.Asta n-o împiedica însă ca el să-i apară mereu în gânduri,în vise.Nu şi-l putea goni din minte.Cu toate acestea,în tot timpul în care se gândise la acest bărbat nu descoperise încă ce anume o făcea să-i fie teamă de el,dar,totodată,să dorească să-l revadă.
-Găseşte-l pe Colby,bombăni ea.Făcându-şi mâna streaşină la ochi,ea privi în zare.În ciuda faptului că în închipuirea ei îl vedea peste tot,acum îi era imposibil să-l zărească.
-L-ai văzut? întrebă Paddy.
-Cred că i-am zărit pălăria,răspunse ea,începând să coboare cu maşina panta dealului.Să sperăm că el se află sub acea pălărie.După ce parcurse treizeci de iarzi,Triciei i se confirmă faptul că bărbatul de sub pălăria Stetson,de culoarea spicului de grâu,călare pe calul murg,era Chase.Willy Vaughn,băiatul de
douăzeci de ani al lui Matt,stătea în picioare în partea din spate a unei camionete de transportat vite,cu amândouă braţele odihnindu-se pe acoperişul acesteia.
Lângă Chase,Sam Baker încălecase o iapă bălţată.Chase arătă spre.mijlocul cirezii şi Sam dădu din cap.Apoi Chase îl porni pe Tramp în direcţia spre care tocmai arătase.
Tricia era foarte iute la condusul maşinii.Coborî în viteză,ceea ce-l făcu pe Willy să întoarcă capul.Înainte de a se opri,Willy sări din camionetă şi se agăţă de partea jeep-ului unde se afla Paddy.Avea corpul solid al unui bărbat care muncea din greu pentru a-şi câștiga existenţa,dar faţa îi era de copil.
-Hei,Tricia,strigă el,zâmbindu-i larg,înainte de a se apleca pentru a-l lua în braţe pe Paddy.Bună ziua,domnule Riley.
-La ce dracu rânjeşti,Willy? urlă Paddy,detestând,după cum Tricia ştia,să-şi petreacă braţul după gâtul băiatului.Cineva,care e aşa de vesel când munceşte,
probabil că nu munceşte îndeajuns.Sam privi în urma lui şi râse.
-Willy are o nouă prietenă,şefule.A tăiat frunze la câini toată săptămâna.
Willy se făcu roşu ca racul şi-l aşeză pe Paddy în scaunul cu rotile.Fiind cel mai tânăr din echipă,Willy era mereu tachinat de ceilalţi.Ca fiu al lui Matt,crescuse la *Green Hills* şi ştia că cel mai mic semn de revoltă ar face ca tachinarea să se

tripleze.Tricia îi zâmbi înţelegătoare,ceea ce nu făcu decât să i se accentueze roşeaţa din obraji,înconjurând jeep-ul cu o nonşalanţă care era departe de ceea ce simţea cu adevărat,Tricia îi aruncă o privire lui Sam.Chase era în mijlocul cirezii,iar Tramp întrerupea monotonia,de culoare neagră,a vitelor,cu pieptul său larg.

-Ce e nou,Willy? întrebă ea.

-Avem un viţel bolnav,spuse el,împingând căruciorul lui Paddy pe terenul accidentat,spre locul unde se afla Sam.Chase îl va sacrifica înainte de a îmbolnăvi şi celelalte vite.

-Sam? spuse Paddy.Dar pentru bărbatul care lucrase jumătate de viaţă,împreună cu Paddy,era suficient.Baker ştia ce fusese întrebat.

-E un om bun,şefule.Sam scuipă câteva fire de tutun pe pământ.Unii dintre băieţi s-ar putea să nu-l placă deocamdată,dar îşi vor reveni.Colby e bun.

Tricia îşi puse un picior pe bara jeep-ului şi se urcă pe capota încinsă a maşinii. Avea spatele drept şi mâinile proptite în şolduri.Îl urmări pe Chase cum îl mâna pe Tramp spre viţelul bolnav.Cu un mers care-i punea în evidenţă masa de muşchi,Tramp urmări viţelul până îl duse spre marginea cirezii.

Chase fixa cu o privire nemiloasă viţelul.Tricia se gândi că ar fi în stare să-l fugărească până ar cădea mort,dacă asta era necesar,îi privi gura,buzele pline,care se arcuiau în timp ce-i vorbea calului.Mutându-şi privirea spre mâinile lui,Tricia văzu că hăţurile erau libere printre degetele lungi şi subţiri.Tramp îşi cunoştea treaba.Avea nevoie de un ghidaj minim.

Tricia se uită mai atent la Chase.Purta nişte blugi vechi şi strâmţi,care se mulau pe muşchii şi tendoanele lui.Se legăna în şa,iar catarama curelei reflecta lumina soarelui la fiecare legănare a şoldurilor.Un val de încântare înlocui orice alt gând din mintea ei.Chase mână viţelul în afara cirezii şi aşteptă până ce acesta încercă să o ia la fugă pe păşune.În acel moment,viţelul,zăpăcit,nu părea să vrea decât să-şi reia locul lângă tovarăşii săi din cireadă şi încercă să fugă din faţa calului.

Tramp se dădu un pas înapoi,apoi bară calea viţelului.Acesta se răsuci spre stânga,dar Tramp se roti şi el imediat în aceeaşi direcţie.

Păşind înainte şi înapoi,viţelul încerca,fără succes,să scape de urmăritorul său.Urechile lui Tramp erau perfect drepte,în timp ce picioarele din faţă tropăiau de la stânga la dreapta.Chase se ţinea bine în şa,strângând coastele calului între şolduri.Muşchii încordaţi,se vedeau sub materialul blugilor,în timp ce cămaşa îi era întinsă pe piept.Corpul lui amortiza impactul copitelor care loveau pământul.Nu era nici cel mai mic semn de ezitare în felul în care stătea în şa.Nu era nici cel mai mic semn că braţele i-ar ceda.Era plin de ritm.Şi de putere.

O putere calmă,ritmică.Privind graţia de atlet cu care se mişca Chase,Tricia se simţi năpădită de senzaţii ciudate.Simţi un imbold,o dorinţă,o necesitate.Când,în cele din urmă,el înlănţui viţelul cu lasoul,ea răsuflă uşurată.Închizând ochii,simţi inima bătându-i nebuneşte,în acel amestec de teamă şi dorinţă.Tânjea să atingă acel trup puternic.Avea nevoie de asta.Întotdeauna avusese.Ceva...cineva de care să se agațe.Deschizând ochii,îşi privi fix mâinile.Degetele ei lăsaseră urme pe pielea moale a şoldurilor,care păstra încă semnele albicioase unde se înfipseseră unghiile.Tricia îşi slăbi strânsoarea şi îşi ridică privirea.
Chase descălecase şi stătea la câțiva metri de ea,studiind-o.În spatele lui,Sam şi Willy se luptau cu viţelul.Chase îşi dădu jos pălăria şi-şi trecu o mânecă peste sprâncene.Tricia îi întâlni ochii de culoarea whisky-ului.Păreau să vadă şi să ia tot ce întâlneau,fără să dea nimic în schimb.Nu,se gândi ea.Oh,nu! El reprezenta prea mult tot ceea ce trăise ea până atunci şi prea puţin ceea ce îşi dorea.
Tentant,da!Promitea ceva ce nu mai cunoscuse,ce nu mai încercase până atunci.
Odată,se întrebase ce senzaţie poţi să ai atunci când zbori şi,calculând pericolele, îşi asumase riscul.Dar se mai întrebase şi ce poţi simţi atunci când eşti pe o cale ferată şi trenul se îndreaptă,cu viteză nebună,spre tine.Şi ştiuse răspunsul,fără să încerce.Ei,bine,ăsta era Chase Colby,un bărbat foarte sexy şi atrăgător,dar care prezenta pericolul unui tren ce se îndreaptă spre tine cu o viteză nebună.
Chase se îndreptă spre jeep şi,punându-şi piciorul lângă al ei,pe bară,îşi aprinse o ţigară.Nu fusese în stare să se gândească la altceva,în afară de ea,din clipa în care o văzuse prima oară.Instinctul îi spunea să se mişte încet.Era pământul ei şi el nu era greu de înlocuit.Ea l-ar da afară din post oricând dacă ar vrea.Dar acum era aici,şi fiecare părticică din ea era la fel de frumoasă precum şi-o imaginase.
-Ai pielea delicată,specifică oamenilor cu părul roşu,spuse el,întrerupând tăcerea.Se arde repede la soare:Adevărul era că Tricia suporta soarele destul de bine.Curios era însă că acum,când îşi duse mâinile la obraji,îi simţi arzând puternic.Ştia că sunt roşii şi mai ştia că asta n-avea nimic de-a face cu soarele.
Respiră adânc,dar nu făcu decât să-şi invadeze simţurile cu mirosul lui.Se adăuga ceva nou la mirosul pe care-l simţise în ziua când se cunoscuseră pe lângă aroma tutunului şi a pielii arse de soare...sexul.Întunecat şi puternic.
Mirosul pasiunii arzătoare.Chase o privi.Avea părul prins la spate într-o coadă şi atenţia îi fu captată de trăsăturile feţei.Emoţiile,una peste alta,imprimau o mare mobilitate acestor trăsături.El văzu dorinţă în buzele ei întredeschise.Teamă,în felul în care îşi umezi buzele,cu limba mică şi rozalie.O emoţie tacită în ochii mari,albaştri.Şi,deodată,apăru îngrijorarea în felul în care îşi împreună sprâncenele.Chase privi în spatele lui,pentru a vedea ce-i provocase aceasta

ultimă emoţie.Sam şi Willy apucaseră de un capăt al funiei şi trăgeau viţelul vânjos în camionetă.
-Nu-i facem nici un rău,o linişti Chase.
-Se poartă atât de brutal,murmură ea.
-Nu mai mult decât trebuie.E bolnav.Nu dăm dovadă de bunătate dacă-l lăsăm să infesteze celelalte animale sau dacă îl lăsăm să se chinuie până va muri încet.
Vorbise de bunătate,dar Tricia îşi aminti expresia feţei lui din momentul când îl fugărise pentru a-l prinde.Acea răceală specifică cowboy-lor.
-Trebuie să fie legat?Privi în altă parte,când viţelul fu tras de coadă.
Brusc,cicatricea de pe obrazul lui Chase deveni punctul ce-i reţinu privirea.Era o linie subţire,albicioasă,ce brăzda faţa aceea bronzată.
-Un bărbat nu se poate purta gingaş cu o vită furioasă,ce cântăreşte opt sute de livre.
-Asta ţi s-a întâmplat ţie? întrebă ea.El ridică nedumerit dintr-o sprânceană.
-Faţa ta.Cicatricea,preciza ea.Ochii lui îi aruncară o privire îngheţată.Călcâiul cu care zdrobi ţigara se răsuci în pământ.Secrete!Secrete şi furie! Tricia simţi acest lucru ca un fior rece ce-i străbătu pielea.Dar,apoi,această senzaţie dispăru şi soarele o încălzi din nou.El îi apucă capătul cozii ce-i atârna pe umăr şi ochii lui o încălziră şi ei,în timp ce mâna îi mângâia părul,în toată lungimea lui.
-Ar trebui să-l porţi liber,şopti el.Bine,nu trebuia să fi întrebat despre cicatrice, îşi spuse Tricia.Îşi trase coada din mâna lui şi o aruncă peste umăr.
-De ce ai venit să lucrezi aici,la *Green Hills*?
-De ce nu,drăguţă doamnă? îi atinse faţa,zăbovind o clipă de-a lungul pomeţilor ei.Deşi ea încerca să pară calmă,Chase îi simţi zbuciumul interior.Lăsă degetele să coboare în jos,pe curba maxilarului.Ai o faţă frumoasă,spuse el.Cu adevărat deosebită.Privirea ei rece era menită să mascheze focul ce ardea în interior.
-Iar tu nu răspunzi la întrebări.Se dădu jos de pe capotă.Willy se întorcea, împreună cu Paddy,şi Tricia era nerăbdătoare să scape de texan.Tu şi tatăl meu cred că vă înţelegeţi de minune,spuse ea,reuşind să zâmbească slab.Eşti exact ca el.Chase nu crezu că ea o spusese ca pe un compliment.

Tricia se rostogoli de pe burtă,pe spate,pe covorul gros de iarbă.Aerul era plin de parfumuri dulci şi razele soarelui de sfârşit de august îi încălzeau palmele.
Era încă vară,dar toamna îşi făcea simţită treptat prezenţa.Tricia era nerăbdătoare să vadă schimbările pământului.Nu-ţi dori ca timpul să treacă repede,se avertiză ea.Dacă faci asta,îţi mai rămâne de trăit foarte puţin.Auzind un zgomot de copite,ea întoarse capul şi văzu dispărând,în gura cu dinţi galbeni

a lui Misty,o grămadă de iarbă.Rostogolindu-se din nou pe burtă,îşi încrucişa braţele în faţa ei.
-Ia te uită,bombăni ea.Chase se apropia călare pe Tramp.În spatele lui,soarele cobora spre linia orizontului,creând,pentru cal şi călăreţ,un fundal ce-ţi lua răsuflarea.Cât simţ dramatic,îi spuse Tricia lui Misty.Ar fi trebuit să se facă actor.Ar fi putut vinde râuri întregi de whisky.Neinteresată de subiect,iapa îşi înghiţi iarba şi se depărta pentru a paşte în linişte.
Oare îşi plănuise această apariţie?se întrebă Tricia.Prea des,în ultima lună,atunci când privea în spate sau când îşi ridica privirea,îl vedea într-un loc care,cu câteva clipe înainte,fusese gol.Întotdeauna distant şi puţin teatral.
Rareori se întâlneau,dar când acest lucru se întâmpla aerul părea să se rarefieze.
Iar când nu-l vedea,imaginea lui,urmărind viţelul,a corpului lui mlădios, legănându-se în şa,ii apărea în minte.
Puţine se schimbaseră la *Green Hills* de la venirea lui Chase.Tricia continua să ţină registrele,să întocmească statele de plată,să facă toată munca de birou.Dacă el avea treburi cu Paddy,amândoi se închideau în bibliotecă.Uneori,Chase îi lăsa Triciei instrucţiuni pe birou.
Încruntându-se,Tricia băgă un fir de iarbă în gură şi începu să-l mestece între dinţi,gândindu-se la schimbările petrecute cu tatăl ei,de când venise Chase.
Paddy avea un entuziasm,o exuberanţă necunoscute de ea până atunci.Pentru asta,Tricia îi era recunoscătoare.Întotdeauna,în ochii lui Paddy apărea o scânteie de viaţă când Chase era în preajma lui,o expresie de nerăbdare cu care n-o întâmpinase niciodată pe Tricia.Deşi era dureros să vadă că Chase se bucura de afecţiunea tatălui ei,pe care ea n-o cunoscuse niciodată,în adâncul sufletului ştia că el nu-l linguşise pe Paddy pentru a-i câștiga această afecţiune.Paddy i-o dăruise bucuros şi cu generozitate.
Acum,Tricia îşi ridică privirea şi-l văzu pe Chase îndreptându-se spre ea.Se ridică de jos şi se scutură de firele de iarbă de pe pantaloni.Imediat,inima începu să-i bată cu putere.Şi de ce nu? se gândi Tricia foarte raţional.Ultima oară când fusese în această poziţie,texanul se îndreptase spre ea călare,ca o furtună.Era normal ca acum mecanismele de apărare să i se pună în funcţiune.
-Ia-o pe aici,strigă el de la distanţă.Încet.Tonul lui,mai mult decât cuvintele,o făcu pe Tricia să îngheţe.Nu te du după calul tău.Nu vei reuşi să ajungi.
Frica îi năpădi corpul.Nu vei reuşi să ajungi? Chase nu se uita la ea,ci la ceva aflat la dreapta umărului ei.Cu grijă,Tricia întoarse capul şi rămase fără suflare când văzu taurul premiat al lui Paddy.Uriaşul animal negru era suficient de aproape pentru ca ea să-i vadă strălucirea ochilor fioroşi.

Era bine înfipt în pământ cu cele patru picioare puternice,în timp ce-şi lăsa capul în jos,pregătindu-se de atac.
-Cum...ce caută aici?
-Vino,Tricia,spuse Chase.Începi să mergi.Nu fugi! Vino în partea mea stânga şi te iau eu de aici.
-Dar Misty...
-Nu va păţi nimic.Fără să-şi ia ochii de la periculosul animal,Tricia începu să meargă.Primii ei paşi tremurători atraseră atenţia taurului.Mai rău,încă trei paşi şi animalul începu să calce pământul în copite.Panica îi paraliza picioarele.
-Vino,Trish,o chemă Chase.Ea îşi luă privirea de la taur o singură secundă.Fu de ajuns pentru Chase ca să-i vadă groaza întipărită în ochi.Fă doar câte un pas, drăguţă doamnă,o încuraja el.Fă unul,acum.Ea îl ascultă supusă ca un robot. Dacă vine spre tine,spuse Chase,aşteaptă până în ultima secundă,apoi fereşte-te din calea lui şi trânteşte-te la pământ.Tricia îşi ridică braţele când se apropie de Chase,fără să-şi ia privirea de la taur.Mâna lui dreaptă îi apucă un braţ cu o forţă aproape dureroasă.Ea îşi fixă piciorul în scara pe care el o eliberase.În clipa când fu ridicată în şa,taurul trecu la atac.Chase îşi împlântă călcâiele în burta lui Tramp şi acesta lovi cu copitele.Taurul de-abia scăpă de lovitura lui Tramp şi se întoarse pentru a ataca din nou,în clipa când Chase trecu în goană pe lângă Misty.
-Urcă-te şi călăreşte cât poţi de repede.Tricia sări de pe şaua lui pe a ei şi apucă hăţurile.Apoi amândoi străbătură în goană câmpul,cu taurul ce fornăia pe nări în urma lor.
-Iapa ta poate sări gardul? strigă Chase când se apropiară de gardul de zăbrele. Tricia privi spre el.Coada ei,ce-i flutura pe spate ca un bici,o lovi.Ea râse tare.
-Vom afla curând.Săriră peste gard unul lângă altul.Tricia privi în urmă şi trase hăţurile.Taurul se oprise de partea cealaltă a gardului,învăluit într-un nor de praf,stârnit de copitele lui.Tricia încă râdea.Emoţia îi făcea inima să bată cu putere,în timp ce sângele îi clocotea în vene.
-Dumnezeule,cât a fost de aproape! exclamă ea,în timp ce Chase descăleca.Veni în stânga ei şi-i întinse mâinile.Dacă felul în care o ridicase în şa fusese dureros,felul în care o trase,acum jos de pe cal fu brutal.
-Şi de amuzant? Vocea lui o şocă,uimind-o pe ea tot atât de mult ca şi pe el.Nu întâlnise nici o femeie cu o schimbare atât de rapidă a stărilor emoţionale.Câteva clipe mai înainte,fusese paralizată de spaimă,şi,în secunda următoare,râde ca un diavol,în timp ce alerga mâncând pământul.A meritat să te sinucizi aproape, pentru o distracţie de o după-amiază?Tricia îl privi uluită.

-Cine l-a adus aici? întotdeauna a fost ţinut pe păşunea din nord.
-Eu l-am adus aici.Şi de acum încolo nu mai pleci să călăreşti înainte de a mă întreba pe mine.
-Pe dracu',nu plec! strigă ea.
-Nu pleci.Flăcări de furie apărură în ochii Triciei.Foarte bine,îşi zise el.Prefera asta în locul prudenţei.Părea că nu poate face doi paşi,fără să încalce teritoriul ei. Se ţinuse la distanţă de biroul ei.O lăsase să se ocupe singură de registre,deşi ar fi preferat să folosească un alt sistem.Atunci,ce dracu' făcuse ca să suporte aceste priviri acuzatoare din partea ei?
-Nu-mi spune mie ce am voie să fac,Chase Colby!zise Tricia strângându-şi pumnii.Doamne,cât de bine s-ar simţi dacă l-ar lovi.Ajunseseră,până la urmă,la asta.Tensiunea ce se acumulase între ei,de-a lungul acestor zile,devenise prea mare.Ameninţa să explodeze.Nu lucrez pentru tine,adăugă ea,şi nu primesc ordine.Chase privi spre pumnul ei.
-M-aş gândi de două ori dacă aş fi în locul tău.Îşi ridică o sprânceană,gest care exprima pe jumătate avertisment,pe jumătate amuzament.
Amuzamentul fu cel pe care nu-l putu suporta.Braţul ei era deja întins când realiză că era pe cale să-l lovească în falcă şi că el,probabil,va răspunde la lovitură.Schimbând direcţia pumnului,nimeri în pălărie şi i-o aruncă de pe cap.
Pentru aproape zece secunde,ea rămase complet nemişcată,ţinându-şi respiraţia şi aşteptând.De ce făcuse acest lucru?Nu numai de furie.Întotdeauna fusese iute la mânie,dar nu reacţiona niciodată sub impulsul momentului.Învăţase de copil cum să iubească,fără să atingă,cum să sufere,fără să plângă,cum să se bucure,
fără să arate.Atunci,ce nebunie o determinase să provoace un cowboy înfuriat?
Întâlni privirea aprinsă şi severă din ochii lui şi întrebarea se evaporă.Simţi nevoia să respire adânc,dar presiunea teribilă din piept nu-i permise acest lucru.Privirea lui se opri asupra buzelor ei desfăcute.
Chase îi luă faţa în mâini,spunându-şi că nu profită de derutarea ei.Amândoi doreau acest lucru,îl doriseră din prima clipă când se văzuseră.Aplecându-i capul pe spate,îşi plimbă mâna de-a lungul cozii ei,desfăcând elasticul ce o ţinea legată.Apoi îşi lipi gura de gura ei,simţindu-i respiraţia întretăiată,înainte de a-i zdrobi buzele sub ale sale.
Mâinile Triciei erau lipite de pieptul lui,pentru ca,în secunda următoare,să-i cuprindă gâtul.Inima îi bătea cu putere,iar sângele îi ardea de dorinţă.Gustul lui era mai ameţitor chiar decât parfumul.Sărutul fu lung şi uşor,mai uşor decât s-ar fi aşteptat de la un bărbat ca el.Dar pericolul şi puterea erau tot acolo.Le putea simţi,le putea gusta.Chase îi pieptănă părul cu degetele lui,simţind mângâierea

şuviţelor mătăsoase.Era prea devreme,se gândi el,apoi îşi dădu seama că-şi pierde controlul,simţindu-i aroma şi dulceaţa gurii.O simţi topindu-se în braţele lui,îi auzi uşoarele sunete de plăcere care-i ieşeau din gât.Ridicându-şi capul, privi spre ea.Ochii ei se deschiseră şi el văzu dorinţa în ei.Era ca argintul viu. Furia se transformase în pasiune.Cu o mişcare uşoară,o culcă pe pământ.Părul ei se risipi printre florile de câmp.O simţea uşoară sub el,mai mică decât şi-o imaginase.Plimbându-şi gura de-a lungul feţei şi gâtului ei,savura gustul dulce al pielii.

-Chase!Vocea ei era răguşită din cauza dorinţei.Se întinse după el,cu o dorinţă disperată de a-şi potoli noua şi necunoscuta foame.Îşi băgă degetele prin părul lui şi-i trase capul în jos,simţindu-i din nou gura peste a ei.Chase!

El se gândi la celelalte femei,lacome de pasiune,care pretindeau satisfacţie.Dar această femeie nu era aşa,această femeie oferea,îl implora să ia ceea ce ea avea de dat.Tricia nu simţise niciodată aşa ceva.O nevoie mai presus de raţiune,mai presus de gândire.Îi simţi degetele descheindu-i nasturii bluzei.Simţi aerul în contact cu pielea când el depărta puţin bluza de trupul ei.Privind printre gene,îi urmări degetele descheindu-i ultimul nasture din dreptul mijlocului.Văzu şireturile corsajului ei de mătase fluturând în aer când el îi desfăcu complet bluza.Picioarele rupte se puteau vindeca.Dar inimile zdrobite?

Chase văzu teama umbrindu-i privirea.Ştia,deşi ea îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui,pentru a-i trage gura peste a ei,că se teme de el.Regretele veneau foarte repede şi erau întotdeauna totale.El avusese parte o viaţă întreagă de priviri temătoare ale văcarilor-în barurile pline de fum,ale femeilor-în restaurante tăcute,ale unor familii-în elegante living-room-uri.Nu voia să aibă parte de ele şi din ochii Triciei.Într-un câmp plin de flori.El profitase de furia ei şi lăsase ca amândoi să cadă pradă focului pasiunii.Profitase de râsul ei.Dar nu va profita de confuzia şi spaima ei.

Luându-şi degetele de pe lenjeria mătăsoasă,îi cuprinse bărbia între mâini, silind-o să-l privească în ochi.Îi văzu ochii plini de pasiune,aşteptând şi dorind....dar încă temători.Dacă ea nu avea de gând să-i oprească pe amândoi,se gândi Chase,o va face el.Ochii ei se îndreptară asupra gurii lui şi el simţi focul cu care îi privea buzele.Degetele ei îi descheiau nasturii cămăşii.

-Nu,Tricia.Ea murmură ceva neinteligibil şi deschise încă un nasture.Chase îi cuprinse încheieturile braţelor într-o singură mână şi le imobiliza,deasupra capului ei.

-Încetează!Când ochii ei înceţoşaţi îi întâlniră pe ai lui,adăugă mult mai încet: Am spus nu,Tricia...Nu.Înţelegând dintr-odată,ea se lipi de pământ,uimită.O

adusese în punctul în care era în stare să-i dăruiască totul...şi apoi o refuza.Sângele îi năvăli în obraji şi o furie de neimaginat o cuprinse,încercă să scape din strânsoare,să-l împingă,să-l lovească,să-i facă orice ce l-ar fi durut.Dar Chase îi anticipă gândul şi îi imobiliză braţele şi picioarele.Nu-i dădu drumul până ce nu încetă să se zbată.Abia atunci Tricia se ridică în picioare şi privi în jos spre el.
-Poţi să te duci dracului!îi spuse ea.Chase se sprijini într-un cot şi se întinse după pălăria ce se afla lângă el.Îşi îndoi un picior şi îşi lovi de genunchi pălăria plină de praf,înainte de a şi-o pune pe cap.
-Iar tu poţi să te duci acolo unde îţi dau eu voie.
-Să te ia naiba!Simţind o furie la fel de puternică ca pasiunea dinainte,se răsuci şi se îndepărtă.Chase observă că ea nu acordă nici cea mai mică atenţie felului în care arăta.Nu-şi pierdu timpul să-şi încheie nasturii bluzei sau să-şi aranjeze părul ce-i cădea dezordonat pe faţă.Îşi aruncă bărbia înainte şi merse cu paşi mari spre calul ei.El îi admiră demnitatea.Îi cunoştea preţul.Apoi o privi îndepărtându-se călare,cu părul roşu fluturându-i în vânt.Când dispăru,se trânti din nou în iarba care încă mai păstra forma corpului ei şi-şi trecu mâna peste faţă.Ar fi putut fi mai blând cu ea,recunoscu el faţă de sine.Ar fi trebuit să fie.În schimb,fusese crud...

CAPITOLUL 3
Tricia se simţea mahmură.Tâmplele îi pocneau şi greutatea cu care gândurile veneau spre suprafaţă,din adâncurile întunecate,îi amintea de o dimineaţă de după o noapte de chef.Corpul o durea.Genele refuzau să stea deschise.Târându-se pe scări,îşi dori ca toate acestea să se datoreze unei mahmureli adevărate.
Produsă de un *Dom Perignon*,se gândi ea.Cel puţin,aşa ar avea o satisfacţie; s-ar gândi la orele petrecute savurând şampania,urmate apoi de orele de somn adânc, provocat de beţie.Împinse uşa bucătăriei şi intră.
-Mergi dormind,fetiţo?Remarca lui Rose o făcu pe Tricia să se oprească.Se legănă o clipă,înainte de a se îndrepta spre locul de unde venea aroma cafelei proaspete.
-Bună dimineaţa,Rosie,bombăni ea.
-E prânzul.E ora unu şi jumătate.Şi n-aş numi-o prea bună.Aruncă o privire pe fereastră.Norii verzi-cenuşii,care acopereau cerul,o făcură să se cutremure.E vreme de furtună,adăugă ea.Tricia întredeschise ochii.Văzu,ca prin ceaţă,pereţii albaştri-alburii.
-Încerc să fiu coerentă.Nu judec prea clar azi.

Încruntându-se,reuşi să-şi fixeze privirea într-un punct.Eşti Rosie,nu-i aşa? Măcar atâta văd corect? Oftând,Rose îşi puse cârpa de şters pe masă.
-Asta nu mai poate continua,Tricia,o certă ea.La ce oră te-ai culcat azi-dimineaţă? La nouă? La zece? Te vei îmbolnăvi,stând cu tatăl tău douăzeci de ore încontinuu.
-Optsprezece.
-Ha!
-Bine,nouăsprezece.Scădem diferenţa.
-Nu scădem nimic! Nu vând pălării vechi în talcioc.
-Ar fi un lucru bun,în orice caz.Tricia se forţă să rânjească.Nu-mi închipui că e o viaţă prea plăcută,spuse ea.Rose îşi ridică mâinile,neputincioasă.Ţinând cana cu cafea într-o mână,Tricia răsfoi corespondenţa şi se îndreptă apoi spre uşă.Voi fi în birou pentru tot restul zilei,strigă,înainte de a trânti uşa în urma ei.
-Şi la spital,săptămâna viitoare,bombăni Rose,întinzându-se după zaharniţa de argint şi după o cârpă de curăţat.
Fără să se grăbească,Tricia se opri în uşa living-room-ului,privind în cameră pentru a vedea dacă florile nu s-au ofilit.Câțiva trandafiri,mult prea înfloriţi,
aveau petalele răsucite ca nişte confetii.Îi plăcea mai mult această cameră când nu era totul perfect ordonat şi,deseori se lăsa în vaze flori ofilite,câteva zile,
înainte de a le arunca.Mâine,se hotărî ea,când petalele căzute vor deveni maronii,va tăia câteva braţe de ochiul boului şi nemţişor.
La baza scărilor,ascultă zgomotele din camera lui Paddy,înainte de a porni pe holul lung ce ducea spre biroul ei.Se opri în prag,pentru a sorbi din cafea,şi se strâmbă simţindu-i gustul.Prea mult zahăr şi prea puţină frişca.
Şi-apoi îi simţi prezenţa,aşa cum simţi prezenţa unui nepoftit.Pulsul i se acceleră,respiraţia îi deveni mai greoaie.Ca la o presimţire rea,pielea i se furnică.
Îi era teamă...sau era nerăbdătoare.Când era vorba de Chase,cele două senzaţii păreau imposibil de disociat.Lăsând jos cana cu cafea,îl văzu aplecat asupra unui sertar deschis,în care se aflau dosare.Stătea cu spatele la ea,iar cămaşa de blugi,în stil western,era mulată pe umerii laţi şi torsul musculos.Părul,de un blond cenuşiu,îi cădea peste gulerul cămăşii.Blugii erau uzaţi şi strâmţi,
decoloraţi la genunchi şi la cusături.Tricia îşi închise ochii,dorindu-şi ca,atunci când îi va deschide,el să fi dispărut.Când îi deschise,văzu că el scosese un dosar şi-l frunzărea.Se simţi imediat cuprinsă de furie.
-Cauţi ceva? îl întrebă ea.Chase simţi în ceafă intensitatea privirii ei.Fără să-şi întoarcă privirea de la dosar,răspunse:
-Sau pe cineva.

-Mă îndoiesc că l-ai putea găsi în acel sertar,spuse ea.Şi nici într-un dosar.
Somnul îi îngroşase vocea,făcând-o mângâietoare.Lui Chase i se păru că-i pătrunde prin spate,coboară de-a lungul coloanei vertebrale şi se cuibăreşte undeva,în interiorul coapselor.Îşi încleştă dinţii şi puse cu grijă dosarul înapoi în sertar.Apoi privi peste umăr spre ea.Era îmbrăcată în alb.Doi piepteni de sidef,prinşi în dreptul tâmplelor,îi fixau părul pe spate.De acolo,părul cădea în valuri bogate şi roşii până la şolduri.Arăta de parcă de-abia se sculase din pat.El îşi imagină senzaţia pe care ar simţi-o dacă i-ar atinge pielea,caldă încă de sub adăpostul păturilor.Satin.Satin cald,de culoarea fildeşului.Respirând adânc,se ridică.Privirile li se întâlniră.Tricia simţi impactul în adâncul pieptului şi o undă fierbinte îi străbătu tot corpul.Dorinţa reveni din nou şi,odată cu ea,un sentiment de dispreţ faţă de sine.Nu se putea să-l mai dorească încă.Trecuse o săptămână de la pasiunea...nu,de la furia,simţită în braţele lui,de la umilinţa la care mâinile lui o supuseseră.Şapte zile în care strânsese din pumni şi îşi simţise tot corpul încordat.Şapte nopţi în care fusese arsă pe dinăuntru de o ruşine amară,de o dorinţă de nestăpânit.La naiba cu el! îşi spuse ea în gând.
Faţa ei o va trăda întotdeauna,se gândi Chase,privind lupta interioară pe care o exprimau trăsăturile ei,luptă dată între o multitudine de emoţii,din care fiecare voia să domine.Dispreţul învinse,în cele din urmă,şi acest lucru îl stimula.
-Te-ai hotărât,în sfârşit,să te dai jos din pat,nu-i aşa?
Batjocura lui îi biciui nervii.Nu va reacţiona,îşi spuse ea.Nu-şi va pierde calmul.
-Căutai ceva? îl întrebă din nou.
-Pe cineva,repetă el.
-Într-un dulap cu dosare? Ridică sarcastică dintr-o sprânceană.
-Puţin probabil.Chase îşi prinse degetele mari de buzunarele din dreptul şoldurilor şi îşi aplecă un umăr pentru a se sprijini de dulap.Deşi,dacă mă gândeam mai bine,trebuia să caut la tine în dormitor.Am fost al naibii de aproape o dată,îi aminti el.
-Chiar aşa?Mâinile ei începură să tremure şi vărsă puţină cafea.Puse cana pe birou şi îşi spuse că tremura din cauza oboselii,că nu avea nimic de-a face cu emoţia ce-i invadase dintr-odată corpul.Ce vrei?
-Dosarele angajaţilor.
-Dosarele angajaţilor,repetă ea cu o voce încordată.Ridicând mâna îşi presă fruntea în locul unde simţea o durere surdă,apoi îşi trecu degetele prin păr.Rosie avea dreptate,îşi spuse ea.Nu o putea duce aşa mai departe.
Durere!Chase văzu în ochii ei reflecţia unei dureri atât de profunde,încât sufletul i se cutremură.Din vina lui,se gândi el.Sentimentul de vinovăţie îl cuprinse şi

simţi un nod în gât.Se aşteptase la nişte replici usturătoare,în momentul când ea dăduse ochii cu el.Ar fi preferat acest lucru zbuciumului acesta tăcut.Se depărta de dulap şi,luându-i bărbia în mâini,îi ridică faţa,astfel că ea nu avu de ales decât să-l privească.
-Îmi pare rău,murmură el.Tricia se luptă să nu plângă în faţa sincerităţii cuvintelor lui.Se forţă să-şi amintească ce repede putea deveni rece şi crud.Se eliberă din mâinile lui şi-i întoarse spatele.
-Pentru ce?Înăbuşindu-şi dorinţa de a-i reîmprospăta memoria,Chase o apucă de umeri şi o răsuci spre el.Nu se aşteptase însă la sentimentul puternic de dorinţă care îl invada,în clipa când o atinse,nici la cât de fragilă părea ea în mâinile lui.
-Am fost aspru cu tine săptămâna trecută.Nu trebuia...
-Aşa-i!Nu trebuia.Un zâmbet dureros îi apăru pe buze.Nu trebuia să faci dragoste cu mine şi ţi-ai respectat hotărârea.Ridică din umeri,vrând să pară indiferentă,dar ochii albaştri,aţintiţi asupra lui,scăpărau.O respingere,continuă ea.Toată lumea are parte de aşa ceva.Nu sunt fatale respingerile.Mi-a rănit puţin mândria,dar nu mi-am pierdut somnul din cauza asta.
-Pe dracu nu ţi l-ai pierdut!explodă el.Regretul nu era ceva ce-i era străin lui Chase,dar scuzele erau tin lucru rar.Faptul că fusese provocat să-şi ceară scuze îl făcuse să-şi piardă calmul.Ţi-ai pierdut somnul şi asta se vede.Arăţi ca dracu'!
-Şi crezi că e din cauza ta?Nu eşti altceva decât un prost arogant şi egoist! Se smuci din mâinile lui şi îşi îndreptă spatele.Au fost câteva nopţi în care m-am culcat târziu.Nu am fost chinuită de insomnie.
-Răspunsul ei tăios îl ameţi.Apoi,ceaţa i se risipi.Îl minţise,îşi zise în sinea lui.
Nu exista altcineva.Dumnezeule,dar era într-adevăr un prost arogant!Din câte ştia el,ea avusese mai mulţi iubiţi.Privirea îi căzu pe sertarul deschis cu
dosare.Înainte de a-şi înfrâna furia,izbi cu cizma în sertar şi-l închise.Zgomotul făcut de metalul care se izbi de metal fu ca o detunătură.Tricia tresări.
-Încetează să mai faci aşa! îi porunci Chase.
-Să fac cum?
-Să sari în sus.O faci prea des.Ea îi înfruntă privirea furioasă.
-Mă sperii.Tu faci asta prea des.Trecându-şi mâna prin păr,Chase se întoarse
spre fereastra largă,fără perdele,şi privi afară.Acolo măcar nu ajungea mirosul ei provocator,care-i înceţoşa mintea.Acolo măcar nu o putea vedea şi nu era tentat să o atingă.Tensiunea din interiorul lui era asemănătoare apropiatei furtuni ce întuneca cerul de septembrie.Liniştea era atât de apăsătoare,încât Chase simţea că,dacă ar întinde mâna,ar putea-o atinge.
-N-am făcut dragoste,spuse el.Era prea multă disperare,aproape furie.

Absent,îşi plimbă mâna pe cicatricea de pe obraz.Unul dintre noi trebuia să se oprească,continuă el.Îmi pare rău că am fost atât de brutal.
Vocea lui plată şi cuvintele directe n-ar fi trebuit s-o pătrundă aşa cum o făcură.
Tricia închise ochii o clipă şi îşi dori să poată goni,la fel de uşor,nefericirea pe care o simţea.El nu ştia nimic despre dragoste,îşi spuse ea,şi simţi un ciudat sentiment de regret la acest gând.Dragostea era adeseori disperată...şi uneori furioasă.Se forţă să zâmbească şi speră că nu arăta atât de jalnic,pe cât se simţea.
-Erai furios pe mine? Nu-mi pot închipui de ce.
Chase se întoarse cu faţa spre ea.La naiba cu menajamentele! Sosise vremea să facă o gaură în acel balon plin cu tensiune.
-Să începem cu acest birou?Sau cu faptul că pari mai devotată activităţilor nocturne decât muncii tale?Zâmbetul ei se ofili şi dispăru.Pocniturile din tâmple i se accentuară.
-Am auzit vorbindu-se despre *Royal C*,zise ea,apoi se opri pentru a-şi calma vocea,în timp ce un tunet bubui afară.Se spune că e suficient de mare ca să acopere,ca suprafaţă,ţinutul Rhode Island.Pun pariu că e nevoie de o mică armată care să facă faţă treburilor întregii ferme.Pun pariu că ai acolo propriul tău secretariat care îţi stă la picioare.Pun pariu că ai dosare ale angajaţilor,
continuă ea în gând.El începu să păşească încet spre ea.Realizând că atinsese un subiect dureros,Tricia simţi o plăcere perversă.Majoritatea cowboy-lor nu aveau angajaţi.Ai venit la *Green Hills* de...o lună,nu? îl întrebă ea.Cu siguranţă că ai observat că nu are întinderea unui district,aşa că...
-Nu e o fermă de roşii,iubito.
-Telefonul sună de două ori pe săptămână,în lunile când activitatea e mai intensă,i-o trânti ea.
-De unde ştii? Nu stai mult pe-aici ca să-l auzi.
-Trei note de plată,un catalog şi un teanc întreg de reclame,spuse ea,
întinzându-i,drept dovadă,corespondenţa pe care o ţinea strâns în mână,nu îi ocupă mult timp decât unui idiot!
-Un idiot trebuie să facă treaba pentru care e plătit.Un alt tunet bubui exact deasupra capetelor lor.
-Plătit? Nu sunt plătită să fac asta şi nici pentru altceva!O fac pentru că ferma e a mea.M-ai auzit?A mea!Ţipă şi fu înspăimântată de criza de isterie pe care nu
şi-o mai putea stăpâni.Şi nu avem dosare ale angajaţilor!Dacă ai vreo întrebare despre vreunul din lucrători,îţi sugerez să faci aşa cum am făcut întotdeauna: să i-o adresezi direct.E destul de simplu!
-Şi neglijent.Dacă vrei să lucrezi,fără să fii plătită,asta e treaba ta.

Dar dacă îţi place să-ţi pierzi nopţile şi să dormi în timp ce ar trebui să munceşti, voi angaja pe altcineva în locul tău.Ea şuieră uimită.!

-Ai de comentat în legătură cu ora la care merg la culcare? Crezi că ai dreptul să-mi spui unde să călăresc şi să-mi impui ore de culcare? Următorul lucru va fi să-mi spui unde şi cu cine să mă culc!

-Nu-mi pasă la ce oră te duci la culcare!Şi nu-mi pasă unde dormi! în mintea lui adăugă: Şi nici cu cine.Un nod îi opri însă cuvintele în gât.Dar nu te vei fâțâi prin biroul ăsta când ai tu chef,dacă vrei să lucrezi pentru mine.

Să lucrezi pentru mine? Nu avea nici cea mai mică intenţie să lucreze pentru el.

Îşi încleştă pumnii şi asta îi atrase atenţia lui Chase.Încheieturile degetelor i se albiră,mâinile îi tremurau.Din prima zi când venise călare pe aleea de la *Green Hills,*intuise atât latura ei fragilă,cât şi cea furioasă.Acum,se gândi că singurul lucru care îi menţine latura fragilă este forţa furiei sale.Părea că e formată din mii de bucăţele rupte şi ţinute,una lângă alta,de o voinţă puternică,se gândi Chase.Dar voinţa începea să i se clatine.

-Trish!Dar ea nu-i auzi chemarea slabă.Vântul de afară se înteţise şi făcea ferestrele să se cutremure.

-Mă pui la încercare,nu-i aşa? strigă ea.Opreşte-te! îi strigă vocea raţiunii.Dar nu părea să mai poată,odată ce se pornise.Nu-şi mai putea controla acţiunile sau cuvintele.Vrei să stau aici toată ziua,cu picioarele pe birou,citind un roman siropos ca să ai pe cineva mereu la dispoziţie? Bine! încep chiar de mâine.Dar am nevoie de opt ore de somn.Aşa că,data viitoare,când Paddy nu poate respira la miezul nopţii,tu vei sta cu el.Tu vei sta în fotoliul ăla nenorocit şi-l vei asculta cum se sufocă.Tu vei sta cu telefonul pe genunchi şi te vei întreba dacă,de data asta,va trebui să chemi Salvarea.Tu...!Dinţii începură să-i clănţăne şi îi întrerupseră astfel tirada.Picioarele ei se mişcară.Impactul cu pieptul lui Chase îi goli plămânii.Ameţită,îşi lăsă capul pe spate şi privi în ochii lui aurii,plini de sinceritate.

-Continuă! Vocea lui fu aproape o şoaptă,dar cuvintele fură rostite ca un ordin.

Nu,nu mai vreau să continuu,se gândi Tricia disperată.Spusese destul.Dacă mai deschidea acum gura,nu va mai fi în stare să scoată decât suspine.

Chase o scutură cu blândeţe de umeri.

-Indiferent ce porţi în sufletul tău,ai strâns prea mult.Nu vezi acest lucru? Te fac să te târăşti în genunchi,dacă nu te descarci acum.Un oftat îi scăpă de pe buze şi spuse:

-E pe moarte.Chase rămase tăcut o clipă lungă,lăsând-o să se adune.Ea preciză: Paddy.

Norii de furtună acoperiseră în întregime cerul şi reduseseră lumina din cameră. Trei fulgere rapide accentuară disperarea de pe faţa ei.
-E bătrân.Bătrânii se mai îmbolnăvesc.Asta nu înseamnă...
-Nu.E pe moarte.Eu achit notele de plată.Tu ai grijă de cireadă.El e pe moarte.
Tricia îi simţi degetele frecţionându-i umerii.Apoi,el închise brusc ochii.Când îi deschise din nou,ea văzu în ei ceva ce nu mai văzuse până atunci şi ce nu voia să mai vadă de acum încolo.
-Nu,spuse ea suspinând.Nu-l compătimi.Şi nici pe mine.
-De ce dracu' nu?
-E obosit şi e pregătit,i-a sosit ceasul.Un fior o străbătu şi o făcu să se cutremure. Chase slăbi strânsoarea în care o ţinea.Ţinându-i capul cu o mână,începu să-i mângâie spatele cu cealaltă,peste perdeaua deasă de păr.
-Dă-i drumul,murmură el.Pieptul ei se mişca agitat din cauza emoţiilor care se luptau să iasă afară.Efortul ei de a le stăpâni o făcu din nou să se cutremure. Haide,Trish,dă-i drumul,repetă el.Îmbrăţişarea lui îi lipi unul de altul,piept de piept,şolduri de şolduri,coapse de coapse,formând o legătură puternică.Sub crescendo-ul tunetelor de afară,el o ţinu strâns în braţe,în timp ce ea începea să se descarce.Îşi adânci faţa în umărul lui,înăbuşindu-şi suspinele în materialul cămăşii.Chase îşi culcă obrazul pe vârful capului ei,privind ploaia ce cădea în rafale şi izbea în ferestre.Ascultă zgomotul ploii şi al suspinelor ei... şi o ţinu strâns în braţe.Tricia plânse până simţi că nu se mai poate ţine pe picioare. Dacă n-ar fi fost braţele lui Chase,s-ar fi prăbuşit grămadă pe podea.Se simţea bine în braţele lui.Oh,cât de mult avusese nevoie de asta... de căldura cuiva care să-i pătrundă prin haine şi s-o încălzească,de ritmul unei inimi care să bată lângă inima ei.De cineva de care să se agațe.Furtuna se transformă într-o ploaie liniştită.Tricia oftă şi ascultă respiraţia lui Chase în părul ei.
-Cred că vrea să moară.Nu avusese de gând să rostească cuvintele cu voce tare.
Nu numai că nu le mai putea lua înapoi,dar nu se putu abţine să nu continue: De parcă viaţa lui a fost o sentinţă pe care a trebuit s-o ducă la capăt,până când va fi din nou alături de mama.Şi-a impus această solitudine.Şi-a dăruit timpul şi energia fermei *Green Hills*.Şi-a îngropat sentimentele odată cu Maggie.Acceptă faptul că este pe moarte.Numai că...uneori,aş vrea să-l apuc de umeri şi să urlu: Nu pleca atât de bucuros.E...e...
-Dureros.Chase îşi îndoi un genunchi pentru a ajunge cu ochii la acelaşi nivel cu ai ei.Suferinţa doare,Tricia.Ne poate face să plângem.Nu te-a făcut nimeni să suferi? Nu te-a făcut nimeni să plângi?Emoţia îi umplea vocea de căldură.
Căutându-i ochii,Tricia îi găsi plini de compasiune.

-Îmi va fi dor de el,Chase.El îi dădu la o parte părul de pe faţă,apoi îşi rezemă umerii de perete şi o trase să se sprijine din nou de el.Nu mă va lăsa niciodată să-i spun asta,continuă ea; Dar îmi va fi dor de el.Chase îi mângâia,fără să se oprească,părul lung,până o făcu să-şi închidă ochii.
Cu toate că era uşoară,Chase îi simţi greutatea sprijinindu-se de corpul lui.Prin ce trecuse,oare,de era atât de epuizată,încât să adoarmă în picioare?
-Trish,câte nopţi ai stat trează alături de el?
-Cinci.Îşi cuibări faţa în scobitura gâtului lui.Cinci nopţi.El nu mai putu spune nimic.Cinci nopţi,lipsite de somn,şi el îi spusese ceea ce-i spusese.
-De ce nu e dus într-un spital?
-Nu vrea să se ducă.
-Nişte infirmiere,atunci.
-Nu vrea să aibă.Chase înjură printre dinţi.Bătrânul ăsta prost şi încăpățânat! Nu vedea ce-i face ei?
-Doc a fost aici ieri dimineaţă,spuse ea,cu vocea marcată de oboseală.A spus că Paddy îşi va reveni din criză şi se va simţi mai bine în câteva zile.Va fi din nou acelaşi om morocănos,pentru câteva săptămâni.Şi-apoi totul va începe din nou,
se gândi Chase,şi se jură că data viitoare ea nu va mai trece singură prin toate astea.Luându-i faţa în mâini,i-o ridică pentru a-i spune acest lucru.Îi întâlni ochii,mari şi trişti,şi se simţi dintr-odată dezorientat...de albastrul lor ca cerul Texas-ului,de o dorinţă atât de puternică,încât îl făcu să nu mai raţioneze.Sfinte Doamne,îşi zise el,de când devenise dorinţa nevoie? De când foamea de a-i avea trupul devenise dorinţa de a-i cuceri inima?
Cuvintele îl părăsiră.Îşi lipi buzele de tâmpla ei,le coborî apoi pe obrazul plin de lacrimi,le lipi de genele ude.Tricia gemu şi-l lăsă să-i ia gura.Tânjise după atingerea lui,şi-l lăsă să-şi plimbe mâinile de-a lungul trupului ei.Tânjise după forţa lui,şi se topi în braţele lui.El nu crescu intensitatea sărutului,nu o strânse mai tare în braţe,dar îşi prelungi cât putu de mult contactul cu buzele ei.Cu blândeţe.Fără să devoreze,sorbi şi gustă.Ceea ce forţa şi brutalitatea n-ar fi reuşit niciodată,el o cuceri uşor,numai cu tandreţe.Tricia se lăsă pradă sentimentelor,îşi îngădui să vrea,fără să mai simtă frica respingerii.
Fusese atât de mult singură,încât uitase senzaţia dată de piele în contact cu altă piele.Aproape uitase miracolul de a auzi bătăile altei inimi ca ecou al propriei inimi.Vag,în adâncul ei,Tricia simţi cum căldura,dată de această senzaţie de consolare,se transformă în ceva mai fierbinte.Compasiunea era înlocuită repede...prea repede,de ceva mult mai nerăbdător.Blând,dar ferm,ea îşi eliberă gura.Prea repede,se gândi ea disperată.Se petrecea prea repede.

Trebuia să fie sigură de data asta.Chase o văzu făcând câțiva paşi înapoi şi punând o barieră între ei.Extenuarea o făcu să-şi lase capul în jos şi să-şi cuprindă faţa în mâini.Nu ar fi uşor să plece şi s-o lase singură acum,se gândi el. Dar nimic cu ea nu fusese sau nu va fi vreodată uşor.
-Trish! îi atinse dosul mâinilor şi ele îi căzură de pe faţă.Te duc acum în pat.
-Cum? Ochii ei se măriră şi rămase cu gura deschisă.
El râse şi începu să răsucească o şuviţă din părul ei.
-N-am vrut să spun aşa cum a ieşit.Ai nevoie de somn.De foarte mult somn.
Întorcându-se,traversă încăperea şi încuie cealaltă uşă pe care intrase mai devreme.
-Dar de-abia m-am dat jos din pat.Zăpăcită,Tricia privi prin cameră.Nu era obişnuită ca altcineva,în afara tatălui ei,să-i dea ordine şi să-i spună ce are de făcut.Tatăl ei!Deodată,grozăvia a tot ce spusese şi făcuse o pătrunse.Se simţea goală,lipsită de secrete şi vulnerabilă.Plânsese.Plânsese fără să se controleze, plânsese din tot sufletul.Închizând ochii,aşteptă să simtă din nou durerea,acea agonie care era mai puternică decât ceea ce provoca lacrimile.Dar nu simţi nimic.Pentru că Chase nu-i întorsese spatele.El o ţinuse în braţe...şi suferise împreună cu ea.Tricia nu spuse nimic şi acceptă,pentru prima oară,ca cineva să aibă grijă de ea.Îl lăsă să o cuprindă cu braţul pe după umeri şi s-o conducă spre partea centrală a casei.
-Rose! strigă Chase,când ajunseră la baza scărilor.Rosie!
-Mai încet,bombăni Rose,dând buzna în holul larg cu o tavă de argint şi un serviciu de ceai,care străluceau,în mâinile ei.Aruncă o privire spre faţa plânsă a Triciei şi se opri.
-Ce s-a întâmplat?
-Nimic,Rosie.
-E extenuată.Chase şi Tricia vorbiră amândoi deodată.
-Şi se duce înapoi în pat,continuă Chase,înfruntând cu privirea protestul pe care Tricia era gata să-l formuleze.Aşa-i?Răspunsul ei fu un zâmbet de supunere.
Ridicându-şi piciorul pe prima treaptă,Tricia o văzu pe Rose vrând s-o urmeze.
-Nu te deranja,Rosie.Mă descurc singură,întoarce-te la ceea ce făceai.
Două perechi de ochi o urmăriră urcând scările,până ce dispăru la etaj.Apoi Chase o urmă pe Rose în living,unde ea se duse să pună serviciul de ceai,într-un dulap din lemn de trandafir.Până acum,Chase nu acordase prea mare atenţie acestei încăperi,când trecuse spre bibliotecă.Acum,o examina atent.Mătăsurile şi catifelele erau marcate de trecerea anilor.Oglinzile luceau şi tablourile erau impresionante.Privi,de asemenea,covorul verde-cenuşiu,care fusese probabil,

odată,verde-imperial.Draperii grele flancau ferestrele înalte.În spatele lor,văzu piscina din curtea din spate şi terasa ce lucea din cauza ploii.
-La naiba cu florile astea!bombăni Rose.Tricia le ţine până ce sunt aproape moarte.Îi plac cum arată aşa.Plescăind din limbă,strânse într-o bombonieră goală petalele căzute.În timp ce Rose strânse petalele căzute de pe numeroasele măsuţe,de pe etajera din marmură şi pianul negru din lemn de abanos,Chase căută ce îl deranja în această cameră.Nu erau fotografii.Nu erau nici în bibliotecă,dacă stătea acum să se gândească.Nici cu Paddy şi Tricia,nici cu Tricia singură.Nici măcar cu Maggie.Cunoscuse oare camera asta dimineţi gălăgioase de Crăciun? se întrebă el.Petreceri sau cocktail-uri,la care un număr mare de oaspeţi băuseră mai mult decât se cuvenea? Nu credea acest lucru.Nu numai că din această cameră lipseau fotografiile,dar lipsea căldura generată de amintiri.Deranjat din meditaţia lui,Chase ridică ochii şi o văzu pe Rose
privindu-l ţintă.Avea capul înclinat într-o parte,de parcă pusese o întrebare şi aştepta acum răspunsul.
-Tricia trebuie să doarmă până mâine dimineaţă,spuse el,cu voce mai aspră decât intenţionase.
-Tu ştii asta,spuse Rose.Şi eu ştiu asta.Dar ea ştie? încă n-am văzut-o pe fata asta făcând ceva ce ar trebui,ci doar ceea ce vrea ea.
-De acum încolo,va face ce vreau eu.Şi data viitoare,când Paddy are nevoie să fie supravegheat pe perioada nopţii,mă chemi pe mine.Nu contează dacă e trei dimineaţa.Se întoarse şi străbătu camera cu paşi mari,apoi se opri în prag şi privi peste umăr.Dacă ai probleme şi nu o poţi face să stea în pat astăzi,caută-mă.
Dumnezeule,o fac eu să stea acolo.Rose ascultă sunetul făcut de cizmele sale,în timp ce traversa holul.Zâmbi,după ce el trânti uşa de la intrare.
-Da,dar oare va dormi?

Octombrie părea că înroşise ţinuturile de ţară cu culorile lui vibrante şi fierbinţi.
Frunze de arţar,precum flăcările,şi frunze galbene de stejar străluceau în soarele după-amiezii.O adiere uşoară făcea să zboare frunzele colorate în nuanţe portocalii şi ruginii.Tricia slăbi hăţurile lui Misty şi Chase potrivi hăţurile lui Tramp,pentru a merge alături de ea.Nu e nimic mai plăcut,mai liniştitor,ca o zi de vară indiană,se gândi Tricia.Aţintindu-şi ochii înainte,se gândi că dealurile par o tapiserie în culori strălucitoare.
În timp ce Tricia studia peisajul,Chase o studia pe ea.Oboseala dispăruse treptat din trăsăturile ei,în aceste ultime săptămâni.Paddy îşi revenise,iar Tricia trecea de la pasiune,la râs şi de la râs,la supărare.Dormise opt ore în fiecare noapte,se

prezentase în birou devreme,în fiecare dimineaţă şi,când timpul permisese,călărise împreună cu Chase,în unele după-amiezi.Obrajii căpătaseră culoare,iar pe nas îi apăruseră câțiva pistrui.
Astăzi,părul ei era strâns în coada ei obişnuită.Câteva şuviţe libere îi fluturau în jurul tâmplelor şi pe ceafă.Ceva o făcu să zâmbească.Îşi prinse buza inferioară între dinţi şi începu să râdă.Cu ochii mari,urmări un iepure cum alerga pe câmp.
Chase nu-şi luă privirea de la faţa ei,pentru a vedea ce o făcuse să râdă.
Ziua fusese călduroasă şi ei călăreau fără jachete.Bluza ei era deschisă la gât,iar mânecile erau răsucite peste încheieturile fragile ale pumnilor.Când oftă mulţumită,sânii i se lipiră de materialul bluzei.Imaginea acestora avu un efect fulgerător asupra răbdării din ce în ce mai mici a lui Chase.După ce se satură de privit,Tricia întoarse capul spre bărbatul tăcut de lângă ea.
-Ce vezi,Chase,când priveşti la toate astea? Amuzat,pentru că tocmai începuse să se întrebe când va veni prima ei întrebare,Chase îşi lăsă capul într-o parte şi rânji.
-Câte puncte primesc pentru răspunsul corect?
-Puncte!îşi aruncă bărbia în faţă în semn de afront.Dar nu avea talent să se prefacă mult timp şi,curând,izbucni în râs.Douăzeci şi cinci,spuse ea.
-Prea multe,remarcă el sec.Privirea lui începu să scruteze peisajul situat între ei şi munţii din depărtare.Ce voia ea oare să audă? se întrebă el.Întrebările ei,de obicei,erau puse să afle de unde venea el şi păreau fără sfârşit.Răspunsurile lui erau,deseori,urmate de o tăcere gânditoare.Chase nu putea alunga senzaţia că ea îl compară cu un alt bărbat.
-Văd o păşune întinsă,începu el.Privind dintr-o parte,văzu cum buzele ei devin o linie dreaptă.Ale lui de-abia se abţinură ca el să nu izbucnească în râs.Văd trei stânci,o porţiune bună de gard,care trebuie reparată,şi un topor pentru tăiat buştenii.Geamătul ei veni din adâncul inimii.
-Tu şi toporul tău!
-Nu primesc nici un punct?
-Minus treizeci.Clătină din cap.Fără îndoială că *Royal C.*este îngrădită cu sârmă ghimpată,aşa cum crezi că ar trebui să fie şi *Green Hills*.
Tramp alerga,încercând să slăbească hăţurile.Chase o înconjură pe Tricia,astfel că se aflau cu faţa îndreptată spre direcţii opuse.Genunchii lor erau la acelaşi nivel,iar coapsele se lipeau una de alta.
-Nu-mi pot permite să angajez oameni care să taie buştenii şi să-i despice,ca să nu mai vorbim de cheltuielile de livrare.
-Nu mi-ai răspuns la întrebare.Faţa lui deveni inexpresivă.

-Nu mi-ai pus una!Tricia privi cum se închide în sine.Se întâmpla de fiecare dată când venea vorba despre Texas.Ochii îi deveneau lipsiţi de expresie.
Răspunsurile deveneau evazive.
-Este *Royal C.*îngrădită cu sârmă ghimpată? Ea insista asupra subiectului,pentru că,spre deosebire de Paddy,Chase răspundea dacă era pisălogit.El îşi căută o ţigară,scoase una şi aprinse un chibrit de vârful cizmei,înainte să răspundă.
-Unde e îngrădit,e şi sârmă ghimpată.Tricia fluieră,plină de admiraţie.
-Chiar aşa,hm?De ce plecase el? se întrebă ea.Întotdeauna ajungea să-şi pună această întrebare.Un bărbat care şi-a părăsit căminul,familia,prietenii,averea.De ce? Ce naiba se întâmplase în Texas, ca să-l facă să vină în Virginia? Trebuia să afle.Începea să se îndrăgostească de el şi acest gând o înspăimânta.Aşa că nu trebuia să se mai amăgească că poate evita adevărul.Trebuia să-l afle,oricât era de dureros.Îl privi din profil.Dinţii,albi şi puternici,se strânseră în jurul ţigării.
Ochii,de culoarea topazului,urmăriră rotogoalele de fum şi priviră apoi în depărtare.Douăzeci de ani,petrecuţi călare,îl făcuseră să aibă pielea aurie.Mici riduri porneau de la colţurile ochilor şi ale gurii,dar,cu toate acestea,pielea lui nu avea aspectul bătătorit de vreme al cowboy-lor.Părea că e poleită cu bronz.
Când arăta aşa,ca o statuie din bronz,lipsită de suflet,Tricia ar fi vrut s-o ia la goană pe spinarea lui Misty şi să nu se mai uite înapoi.Când era în felul acesta,ea ştia că îi putea tăia în două inima,cu privirea lui de gheaţă,fără să-i pese că o vede sângerând.Dar părea că,de fiecare dată când ajungea în acest punct,când se pregătea s-o ia la fugă,el se însufleţea dintr-odată.Un zâmbet! Ochii lui începeau din nou să încălzească,iar căldura îi pătrundea în simţuri şi o făcea incapabilă să se mai mişte.
Aflase foarte multe despre el în ultimele trei săptămâni.Nu numai că era respectat de bărbaţi,dar era şi apreciat.Ţinea minte zilele de naştere sau alte aniversări,se interesa de nevestele bolnave şi de notele de la şcoală ale copiilor.
Ştia ce datorii avea fiecare şi ce sumă câștigă lunar,şi găsea întotdeauna timp să calculeze cele două balanţe.Când era în felul acesta,Triciei i se părea că inima ei bate în pieptul lui,atât de tare era copleşită de el.
Îl privi trăgând puternic din ţigară.Obrajii i se supseră,la fel ca atunci când o săruta,la fel cum ar face dacă i-ar lua un sfârc al sânilor în gură şi...Nu,Tricia! Nu trebuie să vrei asta,nu trebuie să doreşti asta...nu trebuie nici măcar să te gândeşti la asta.Dar înainte de a alunga acest gând,se imagină împreună cu el,şi fu cuprinsă de o dorinţă nouă şi puternică care aproape o duru.Ştia că nu trebuia să-şi îngăduie aceste fantezii,cu toate că ele reveneau din ce în ce mai des.Era un bărbat plin de sex-appeal şi de secrete.Combinaţie care putea fi mortală.

Chase aruncă ţigara.Amândoi urmăriră fumul care se ridică în aer.Când îşi întoarse privirea,el îşi ţinu capul într-o poziţie care o întreba la ce se gândeşte.
-Indiferent de preţurile de livrare,spuse ea,reluând discuţia de unde o lăsaseră,tot ai alege sârma ghimpată,în locul gardului de zăbrele.El zâmbi şi ochii i se întoarseră din nou la viaţă.
-E mai ieftin.
-E crud.Chase îşi dădu capul pe spate şi râse.
-Ce naiba e atât de amuzant? strigă ea.
-Ţi-e teamă că se vor alege cu o zgârietură sau două,înainte de a merge la abator?
-E crud din partea ta să spui acest lucru.Aplecându-se în faţă,în şa,Chase începu din nou să privească peisajul,încercând să-l vadă aşa cum îl văzuse ea.
-Nu ştiu,drăguţă doamnă.Uneori,mă întreb dacă Paddy nu te-a cules de la vreun colţ de stradă şi nu te-a adus aici gata crescută.Nu pari deloc ca o fată care a crescut la o fermă de vite.
-Adică,,nu gândesc ca un cowboy,vrei să spui.Sub sprâncenele arcuite,ochii îi scăpărară ca două safire.Cerule,e atât de frumoasă,se gândi Chase,minunându-se.Chiar când era furioasă.De fapt,când furia începea să clocotească în ea,era uimitoare.Obrajii i se încălzeau şi îşi arunca bărbia în faţă.Pulsul i se vedea bătând într-o venă de la baza gâtului.El se întinse peste picioarele Triciei şi-şi fixă degetele pe şoldurile ei.
-Vrei să ştii ce văd acum?Lumina soarelui îţi face părul să strălucească şi să arate ca focul.Pielea ta îmi aminteşte de o piersică coaptă.Şi ochii sunt atât de albaştri,încât un bărbat ar fi bucuros să se oglindească tot timpul în ei.
Tricia îi întinse gura.
-Un premiu de cincizeci de puncte,murmură ea.Îşi simţiră unul altuia respiraţia când el se aplecă spre ea,fără s-o sărute cu adevărat.Ea îi inhala aroma masculină,aroma pământului care îi invada simţurile.
Nerăbdătoare până la nebunie,Tricia îi atinse buza superioară cu vârful limbii,
trasându-i conturul şi savurându-i gustul.Cu un geamăt,el luă ceea ce ea îi oferea.Mâna lui începu să se mişte pe coapsa ei,de la genunchi la şold,până ce ea dori ca acea mângâiere să se plimbe pe tot corpul ei.Răspunzând dorinţei ei nerostite,Chase îşi puse mâna pe mijlocul ei.Răsfirându-şi degetele,el lăsă mici adâncituri în carnea ei,în timp ce cu degetul mare începu să traseze cercuri dedesubtul curelei ei.Răspunzând mişcărilor limbii lui,ea îşi lăsă capul pe spate.Când mâna lui se strânse în jurul unui sân,ea îşi arcui spatele.Simţi un curent electric străbătând-o,înfierbântându-i sângele din vene.

Oasele i se înmuiară.Sfârcul sânului se întări sub palma lui Chase.Ei îl masă cu degetul mare,făcând-o să scoată un geamăt de plăcere.E nebun că face acest lucru,se gândi el.Iar ea e nebună că îl lasă.Îşi încorda muşchii pentru a se relaxa şi porunci dorinţei să dispară.Ridicându-şi genele,Tricia îi privi gura.Era umedă din cauza limbii ei şi mai păstra urmele dinţilor ei.
-Cu cine mă compari? şopti el.Spune-mi cu cine trebuie să concurez.
Ridicându-şi ochii pentru a-i întâlni pe ai lui,ea şopti:
-Cu Paddy.El o privi lung şi serios.
-Altcineva.
-Şi cu Daryl.Slăbind hăţurile,Chase îl lăsă pe Tramp să se îndepărteze de ea.
-Daryl.I se păru că scuipase numele,de parcă avea un gust neplăcut în gura lui.
-Tu ai întrebat.Ea îl urmări cu privirea,în timp ce el îl făcu pe Tramp să se întoarcă lângă Misty pe partea cealaltă.
-Aşa e.Ţuguindu-şi buzele,scoase un sunet asemănător celui al sărutului şi Tramp porni într-un mers vioi.Tricia o îndemnă pe Misty să-l urmeze.
-Povesteşte-mi despre Daryl,îi ceru el morocănos,fără s-o pivească.
-Ce vrei să ştii?
-Cine era? Un prieten de la grădiniţă? Căpitanul echipei de fotbal? Ultimul administrator de la *Green Hills*?
Ultima întrebare fu rostită aproape mârâit,şi o duru.Ea îi răspunse pe acelaşi ton:
-A fost bărbatul cu care am trăit în ultimul an de colegiu.El îl opri pe Tramp cu o smucitură şi o privi fix.Tu ai întrebat,repetă ea.
Ochii lui erau total inexpresivi,deşi ea ştia că regreta că deschisese subiectul.
-Ce s-a întâmplat? Trecuseră doi ani şi jumătate de atunci.Tricia îşi putea aminti totul fără s-o mai doară,deşi nu vorbise până acum despre Daryl cu nimeni.
-El tocmai absolvise.Terminase cursurile cu câteva săptămâni înaintea mea.Când am ajuns acasă,într-o seară,l-am găsit împachetându-şi lucrurile.Mi-a spus: „La revedere.A fost nemaipomenit,îți doresc o viaţă bună".Şi a plecat.
Sprâncenele lui Chase se uniră într-o încruntătură gânditoare.
-Nu te aşteptai la asta.Nu fusese o întrebare,deşi el o rostise cu o notă de supriză în voce.Ea râse amar şi uşor batjocoritor.
-Să mă aştept? Făceam cumpărături pentru rochia de mireasă.Îmi imaginasem o casă cu curte,în care vedeam leagăne cu copii.Nu,nu mă aşteptam la asta.
-L-ai iubit? Ea ridică din umeri şi privi spre munţi.
-Oh,cred că nu,deşi atunci credeam că-l iubesc.Era...Ochii i se îngustară,de parcă încerca să vadă din nou în trecut.Afectuos,spuse ea în cele din urmă.Şi eu eram flămândă după afecţiune.A fost o greşeală.Îşi îndreptă privirea spre Chase

şi nu era nici urmă de zâmbet pe faţa ei.El se întinse şi-i atinse faţa,plimbându-şi degetul mare pe buzele ei.Oare el credea că,făcând asta,ştergea gustul altui bărbat de pe buzele ei? se întrebă Tricia.
-O greşeală pe care n-o voi mai face încă o dată.
-N-a fost o greşeală,spuse el.A fost o întâmplare nefericită.Din partea unui ticălos.Un ticălos prost şi egoist.Sub degetul lui,buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.
-Ştiu asta.N-am ştiut însă atunci.Mi-am revenit,Chase.Am chiar zile în care îmi este milă de Daryl.El scoase un sunet de uimire.Zâmbetul Triciei se accentuă. Nu are nici cea mai mică idee despre ce-a pierdut,explică ea.Eram dispusă să dăruiesc atât de mult,să dăruiesc totul şi să cer foarte puţin în schimb.O atingere întâmplătoare.Nişte braţe care să mă strângă din când în când.Cuvinte blânde şi frumoase,în mijlocul nopţilor întunecoase.Voi pretinde mult mai mult data viitoare.
-Eu nu sunt ca nici unul dintre ei,Tricia.Ea îşi arcui o sprânceană,gândindu-se la cuvintele lui.
-În multe feluri,nu eşti.Dar există unele asemănări.Paddy are nişte trăsături reci, la care nimeni nu poate ajunge.La fel ai şi tu.Aşa avea şi Daryl.În lunile cât am fost împreună,a refuzat să vorbească despre viaţa dinainte de a ne cunoaşte.
N-am insistat,pentru că n-am vrut să fiu pisăloagă.Secretul lui s-a dovedit a fi o logodnică în Peoria.Tricia ridică mâna spre obrazul lui Chase şi-şi plimbă degetul pe cicatrice.Care e secretul tău,Chase? Cine te aşteaptă în Texas?
El îşi luă privirea de la ea şi îşi îmboldi calul să meargă de-a lungul gardului.
-Singurii oameni care mă aşteaptă în Texas sunt părinţii mei,trei fraţi şi o soră mai mică.Nici o logodnică.Nimeni care să vrea să mă aresteze.Nu e pus nici o premiu pe capul meu.Doar familia şi o cireada de vite mă aşteaptă.În ciuda faptului că rosti aceste cuvinte cu o voce rece ca gheaţa,Tricia simţi tristeţea ascunsă în aceste cuvinte.Şi ei pot să mă aştepte până când iadul va îngheţa, pentru că eu nu mă mai întorc la ei,încheie el.
Ea începu să rumege puţinele informaţii pe care el i le oferise.Nu era mult,dar familia de care pomenise şi altă dată luase acum o formă: o mamă,un tată,trei fraţi...mai mari sau mai mici?...şi o soră.Nici o logodnică.Şi el nu avea de gând să se întoarcă.Nu era mult,dar era totuşi un început.Tricia văzu doi bărbaţi reparând nişte zăbrele,puţin mai jos de gard.Caii lor erau legaţi de nişte ţăruşi şi păşteau în apropiere.Se întrebă cât de mult va mai putea afla despre Chase,până ce vor ajunge în dreptul lucrătorilor.
-Locuiesc toţi acasă? întrebă ea.

-Cei din neamul Colby nu-şi părăsesc niciodată casa.
-Tu ai făcut-o.
-Da,eu am făcut-o.Zâmbi slab.Fratele meu,B.J.,este căsătorit.Are două fetiţe.Toţi locuiesc la *Royal C*.Soţia lui,Verna,primeşte ordine de la mama mea.Copiii sunt crescuţi de o jumătate de duzină de adulţi.Nimeni n-are viaţa lui proprie acolo.
Tricia nu era expertă în viaţa de familie,dar nu i se păru normal sau sănătos ceea ce Chase povestise.Apropierea lor fu remarcată de lucrători şi ea pierdu,pentru un moment,atenţia lui.Willy se ridică şi-i salută.Celălalt bărbat,Poker Robbins, rămase aplecat asupra lucrului.
-Arată bine lipitura,spuse Chase din şa,după ce examinase ceea ce făcuseră cei doi lucrători.Poker era un bărbat mărunţel şi numele său adevărat era Evan.
Trăsăturile lui,foarte mobile,îi atrăseseră porecla,pentru că,într-un joc de pocher îşi trăda întotdeauna cărţile.Privi peste umăr,coborându-şi apoi privirea spre una din cizmele lui Chase.
-E bine,răspunse el politicos.Bună ziua,Tricia.
-Bună,Poker,răspunse Tricia,întorcându-i zâmbetul.Poker era un bărbat ciudat, care întotdeauna o amuza pe Tricia.În spatele lui Chase şi a lui Poker,ea şi Willy râseră împreună încet.
-Câte aţi reparat azi? întrebă Chase.
-Ăsta-i al treilea,răspunse Poker.Se ridică în picioare şi arătă spre gard.Mai avem unul de făcut la o jumătate de milă de aici.Chase aprobă din cap.
-Nu cumva aveţi o petrecere diseară? Fiica ta împlineşte douăzeci şi unu de ani,nu-i aşa?
-Da.Poker începu să-şi adune uneltele.Chase intui ora după poziţia soarelui,deşi purta un ceas la încheietura mâinii,un ceas care mergea perfect.E aproape ora terminării lucrului,spuse al.De ce n-aţi pleca acasă? Sunt convins că soţia ta are nevoie de tine.Poker îl privi,în sfârşit,pe Chase.
-Dar mai e gardul ăla de reparat,spuse el.
-Willy şi cu mine ne putem ocupa de el,spuse Chase.
-Dacă spui tu.Atunci,plec.Tricia îl privi pe Poker legănându-şi şaua şi
încălecând.Faptul că nu-i mulţumise lui Chase era ceva tipic pentru el.Dar atitudinea lui Chase faţă de Poker fu cea care o surprinse pe Tricia.În această privinţă,era mult diferit de Paddy.Tatăl ei n-ar fi lăsat niciodată neplătită o comportare grosolană.Chase însă nu făcea o faptă bună,gândindu-se la ce va primi în schimb.Willy încalecă şi toţi trei porniră la pas.Tânărul rupse tăcerea şi curând remarcile lui îi făcură pe Chase şi Tricia să râdă în hohote.

-Vine o formaţie diseară,la petrecere,spuse el.Vor frige o jumătate de vită şi un porc întreg.Se va vorbi de petrecerea asta mult,în anii care vor urma.
Pe faţa lui Chase apăru un surâs.
-O iei pe Jessie la petrecere,Willy?
-Într-un fel.Ne întâlnim acolo.Eu mai am de făcut nişte treabă pentru mama,aşa că voi ajunge mai târziu.Chase râse tare.
-Haide,Willy.Gardul mai poate aştepta.
-Oh,Chase,chiar crezi că...
-Şterge-o,Willy,înainte să mă răzgândesc.Willy îl răsplăti pe Chase cu un zâmbet de satisfacţie,care se pierdu în goana cu care plecă,încă râzând,Chase privi spre Tricia.
-Presupun că şi tu te duci la petrecere.Vrei să ne întoarcem?
-Sigur că mă duc.Toată lumea de la *Green Hills* a fost invitată.Apoi realiză că poate nu chiar toată lumea fusese invitată.Toată lumea,în afară de tine? întrebă ea.În cele câteva secunde,până ce el răspunse,Tricia simţi pe rând surpriză, uimire şi furie.N-ai fost invitat.El ridică din umeri.
-Nici nu mă aşteptam.
-Nu te...Dar lucrezi aici! La fel ca toţi ceilalţi.Eşti şeful lui.
-Adevărat.Sunt şeful lui.Dar sunt,totuşi,un străin.
-Afurisitul ăla morocănos,bătrân şi...înainte ca Tricia să-şi poată manifesta din plin furia pe care o simţea,un muget de durere răsună în spatele lor.Întorcându-se în şa,Tricia văzu un viţel clătinându-se după nişte stânci şi apoi prăbuşindu-se.Animalul suferind încercă să se ridice în picioare.Scoase nişte sunete jalnice şi peste câteva secunde picioarele din faţă se îndoira şi viţelul căzu cu botul la pământ.Tricia scoase un strigăt de spaimă şi spuse:
-Chase,ajută-l!Chase îşi înfipse călcâiele în burta lui Tramp.Când Tricia îngenunche lângă capul animalului,Chase făcea deja o examinare amănunţită.Ea îi privi mâinile mari ce se mişcau cu grijă pe pielea lucioasă a viţelului.Când văzu că atingerea lui îi provoca durere animalului,Chase începu să rostească cuvinte blânde de alinare.După ce se ridică şi se îndreptă spre calul lui,Tricia ridică uşor capul viţelului şi-l aşeză în poală.
-Iapa ta e obişnuită cu împuşcăturile? întrebă Chase.Tricia se încruntă şi ridică privirea.
-Nu ştiu.De ce,vrei să...îl văzu luându-şi puşca de lângă şa.Nu,Chase,nu.Se ridică în picioare.Nu-l poţi ucide!
-N-am încotro.Chase încărcă puşca.Se auzi un clic,produs de intrarea cartuşului pe ţeava.A stat zile întregi fără să bea apă.

-Atunci,îl vom duce acum la apă.Tricia îşi înfipse unghiile în cămaşa lui, forțându-se să nu ţipe.E un râu la câteva mile de aici.
-Cum propui să-l ducem până acolo? Nici cea mai mică urmă de milă nu se citea pe faţa lui.Ea se simţi cuprinsă de disperare.
-Mă duc călare şi aduc camioneta.Îl vom...îl vom duce până acolo,aşa cum Sam şi Willy au cărat viţelul bolnav,vara trecută.
-Va muri înainte ca tu să te întorci.El îi desfăcu degetele,care îi strângeau cămaşa,şi trase piedica armei.
-Nu poţi fi atât de crud...nu poţi! Privi în jur disperată,căutând o altă soluţie de a salva viţelul.Văzu lasoul lui Chase,prins de şa,şi-l apucă.Făcu şase paşi,până simţi mâna lui apucându-i cu putere braţul şi răsucind-o cu faţa spre el.
-Ce naiba vrei să faci? strigă el.
-Îl duc la apă.Cuvintele ei fură aspre şi urmate de un suspin.Simţi ochii umplându-i-se de lacrimi şi-l înjură în gând pentru asta.Nu poţi să mă opreşti, spuse ea.Nu poţi.
-Pe dracu',nu pot!Smulse lasoul din mâinile ei.Nu vei târî bietul animal însetat, prin praf şi pietre,pe o distanţă de mai mult de o milă.Îl vei omorî.Şi mai vorbeşti despre cruzime,Tricia!Lacrimile începură să-i curgă pe faţă într-un şuvoi fierbinte.
-Ţe rog,Chase...nu.
-Întoarce-te,Trish,şi îndepărtează-te.Dacă crezi că Misty se va speria,scoate-i hăţurile ca să nu se spânzure singură.Dacă o ia la fugă,te vei întoarce cu mine pe Tramp.Misty va ajunge la grajd înainte de căderea nopţii.
-Chase...Pentru că nu putea suporta faptul că el îi ignora lacrimile,îşi ascunse faţa în mâini.
-Ai grijă de Misty,Tricia.Ameţită de durere,îşi lăsă mâinile să cadă.Chase se îndreptă spre viţelul prăbuşit.Îşi fixă puşca în scobitura umărului drept,ochi şi trimise un glonţ între cei doi ochi ce-l priveau încrezători.Tricia se îndreptă spre locul unde Misty păştea şi îşi ascunse faţa în coama iepei,înainte de a-i scoate hăţurile.O singură împuşcătură întrerupse liniştea.Tricia se împiedică,de parcă glonţul intrase în corpul ei.Misty se răsuci şi porni într-un galop nebun.Păsările zburară din copaci în stoluri.Munţii făcură ca ecoul împuşcăturii să se audă...din nou,şi din nou,şi din nou...

CAPITOLUL 4

Tricia stătea în balansoarul din colţul dormitorului lui Paddy şi privea umbrele din tavan.O veioză răspândea o lumină slabă peste umerii ei.O alta,lumina

medicamentele îngrămădite pe noptieră.Crengile bătute de vânt loveau ferestrele şi în cameră se simţea un miros de antiseptic şi after-shave.
Ticăitul ceasului măsura lungimea nopţii,în timp ce mâinile Triciei se încleştau ritmic.Nu auzea bătăile ceasului.Nu auzea decât mugetul viţelului,în nări,simţea mirosul unei pajişti scăldate de soare,mirosul pământului.Îl vedea pe Chase... întorcându-i spatele...fixându-şi ţinta...
-La ce naiba te holbezi?Tricia tresări şi îşi îndreptă privirea spre pat.
-Tată! Te-ai trezit!
-Ce zici de asta! Ochii lui Paddy se măriră,simulând neîncrederea.Şi am făcut-o de unul singur!În mod intenţionat,Tricia îşi desfăcu pumnii şi zâmbi.Spatele o durea pentru că stătuse prea mult în aceeaşi poziţie şi se întinse în scaunul moale şi adânc,privindu-l pe tatăl ei.Era din ce în ce mai palid şi mai slab,de la o zi la alta,se gândi ea neliniştită.Paddy se răsuci pe o parte.Micul efort păru să-l epuizeze.Dar era cel puţin calm,observă ea uşurată,amintindu-şi cum se chinuise mai devreme să respire.
-Cum te simţi? îl întrebă ea.
-Obosit.Începu să caute ceva pe noptieră.De somn,continuă el,de atâta zăcut în patul ăsta nenorocit.În cele din urmă,găsi ceasul de aur pe care i-l dăruise Maggie la aniversarea căsătoriei.Unu şi douăzeci? După-amiază?
-Dimineaţa,bombăni Tricia,căscând.Dimineaţa,se gândi el.Dar cuvântul părea să nu-i spună nimic.Dacă era dimineaţă,unde era soarele? se întrebă el.Şi de ce erau veiozele aprinse? Dimineaţă! Derutat şi nervos,mormăi o înjurătură.Nu-mi voi pierde şi minţile,îşi spuse el furios,în gând.Şi atunci,îşi dădu seama.Ora unu... miezul nopţii.Oftă uşurat şi se întrebă ce zi era.
-Tată? Tricia se îndreptă în scaun.S-a întâmplat ceva?
-Ce să se întâmple? S-a întâmplat ceva? Se ridică în coate.Tricia se sculă imediat şi se îndreptă spre noptieră.Am şaptezeci şi patru de ani.Nu pot merge şi nu mă pot ridica de unul singur.Când stau ridicat,mă rostogolesc.Mă sufoc când respir. Ce dracu să se mai fi întâmplat,aş vrea să ştiu?
Tricia ştia ce aştepta de la ea: replici lipsite de milă,distracţia lui preferată.
-Ei bine,încă n-ai chelit,spuse ea,găsind tabletele lui de dormit şi răsturnând două în palmă.Şi ai încă dantura bună.El reuşi să inspire şi expiratul se transformă într-un râs şuierat.
-Eşti o puştoaică,Patricia Riley.O puştoaică neobrăzată.Când ea îi întinse tabletele sub nas,el privi spre ele.Ce-s astea?
-O friptură în sânge şi cartofi la cuptor,spuse ea.Fii cuminte şi ia-le.
El îşi feri capul şi ea luă,cu mâna rămasă liberă,o seringă.

-O puştoaică încăpăţânată! bombăni el,apoi se supuse fără să mai protesteze.
Tricia stinse veioza de pe noptieră şi se îndreptă spre balansoar.Se trânti pe pernele moi,îşi scoase papucii şi-şi ridică genunchii la piept.
-Ai de gând să-mi spui cine te-a supărat? întrebă Paddy.Acum câteva minute arătai de parcă voiai să-i tragi cuiva un pumn în nas.Tricia clipi surprinsă.Era ciudat că întotdeauna ştia.Toată viaţa lor de-abia îşi vorbiseră unul altuia.Cu toate astea,el ştia întodeauna când ce-l va o supăra.Sprijinindu-şi bărbia de un genunchi,ea oftă.
-Chase a împuşcat azi un viţel.
-Şi? Paddy nici nu clipi.E cumva o crimă acest lucru în Virginia? îi trânti el.Nu mai e voie să fie împuşcate vitele?
-Nu trebuia s-o facă,spuse ea furioasă.
-I-a alunecat degetul pe trăgaci? Furia neputinţei se adună în pieptul ei.
-Sigur că nu.
-Îi purta pică acelei vite? Cruzimea lui o făcu să sară în picioare.
-Nu mă aşteptam să înţelegi.
-Am înţeles perfect! strigă Paddy.Şi la fel de bine ai înţeles şi tu.
Înăbuşindu-şi o avalanşă de cuvinte furioase,Tricia se răsuci şi se îndreptă spre fereastră.Da,și ea înţelesese.Văzu în geam reflecţia supărării întipărite pe faţa ei.Întinse mâna,încercând să gonească imaginea.Tresări.Se purtase îngrozitor.
Chase avusese dreptate,ea fusese cea care se înşelase.Fusese total lipsită de raţiune.La naiba cu emoţiile ei nestăpânite! Dacă nu se purta aşa,Chase nu i-ar fi întors spatele.Dacă nu...îşi porunci să nu se mai gândească.Totul se întâmplase deja şi nu mai putea face nimic acum,pentru a repara lucrurile.
-Erai cu el când a împuşcat vita? întrebă Paddy.Umerii ei căzură şi se aplecară spre faţă.
-Da.El rămase gânditor.
-Ai făcut o scenă,nu-i aşa?
-Mi-e teamă că da.Tricia se întoarse şi se aşeză pe pervaz.Cred că Chase a văzut tot ce e mai rău în mine.
-L-am avertizat,să ştii.I-am spus că toate vitele sunt prietenii tăi.Băiatul ăsta prost,îşi zise Paddy.Trebuia s-o fi trimis mai întâi pe Tricia acasă.Paddy începu din nou să caute ceva pe noptieră,amintindu-şi de ziua când Tricia avea nouă ani şi el fusese nevoit să-i omoare căţelul bolnav de artrită.Se agăţase de picioarele lui,rugându-se,în timp ce plângea,pentru viaţa acelui căţel bătrân.Paddy o târâse după el pe alee până când,în cele din urmă,îl lăsase să plece şi rămăsese plângând,trântită în praf.

-La dracu! Pocni cu mâna,aruncând în aer o cutie cu şerveţele.Unde-i whisky-ul meu?
-Fără băutură!Tricia luă de jos cutia cu şerveţele şi o aşeză pe măsuţa de toaletă. Doc a vorbit serios de data asta,tată.De fapt,Hansen făcuse scandal când aflase că Paddy mai lua,din când în când,câte o duşcă.
-Hansen,bombăni Paddy.Unde a fost în noaptea asta? La club,bând whisky cu gheaţă şi tonic.Cine-i el să-mi spună să nu beau?
-Doctorul tău.Şi nu a fost la club.A fost la petrecerea lui Poker.
Ridurile,produse de încruntare,începură să se şteargă ca urmare a efectului calmantului şi Paddy îşi aminti că Tricia avusese de gând să meargă la petrecerea lui Alice Robbins.Îngustându-şi ochii,o privi curios.Era îmbrăcată cu un tricou albastru-deschis,foarte larg,şi lung până la mijlocul coapselor.
Pantalonii erau albi şi stăteau foarte strâmţi pe ea,accentuându-i picioarele lungi şi subţiri.Paddy se întrebă de ce purta un tricou care-i era prea mare şi pantaloni care-i erau prea mici.
-Ai reuşit în seara asta să nu te cerţi cu Colby? o întrebă el,rânjind somnoros.
Tricia îi aruncă o privire.
-Chase n-a fost acolo.Dar dacă ar fi fost,spuse ea,înfruntând râsul aspru al lui Paddy,nu m-aş fi certat cu el.
-Atunci,de ce ai venit mai devreme acasă? Pentru că Chase n-a fost acolo?
Scânteia din ochii lui o făcu pe Tricia să-şi ridice o sprânceană.
-Miezul nopţii nu e devreme,spuse ea,trântindu-se din nou în balansoar.
-Pe vremea mea era,bombăni el somnoros.Ea îi urmări bătăile pleoapelor ce încercau să nu se închidă,apoi văzu cum renunţă să se mai lupte şi adoarme.
Ceasul bătu zgomotos trecerea unei jumătăţi de oră,iar ecoul bătăii răsună pe hol.Afară,se auzi cântând o bufniţă.

Casa de la *Green Hills* era cufundată în întuneric.Chase se îndreptă în linişte spre scări.Renunţase să încerce să mai adoarmă,în urmă cu o jumătate de oră,şi tocmai rupea celofanul unui nou pachet de ţigări,când auzise telefonul sunând.De la primul ţârâit ştiuse că Paddy era în criză.În timp ce ascultase relatarea scurtă a lui Rose,îşi îmbrăcase o pereche curată de blugi,cizmele şi o cămaşă.Va veni imediat,o asigurase pe Rose.Va avea grijă de Tricia.
Norii acopereau luna,făcând să cadă o umbră pe peretele de sticlă din capătul scărilor.Chase se opri pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul.Etajul al doilea era format dintr-un labirint de camere şi coridoare.Să te rătăceşti prin ele în

întuneric nu era prea plăcut.Privi de-a lungul a trei coridoare lungi până când văzu,la capătul unuia,o dâră de lumină.Îndesându-şi mâinile în buzunare,se îndreptă într-acolo.
Ce naiba căuta acolo? se întrebă el.De ce alerga să ajute o femeie,care,după spusele ei,nu voia să-l mai vadă niciodată? Era pedepsit din cauza viţelului? Nu.Nu avea de ce să fie pedepsit,nu era vinovat cu nimic.Făcuse ceea ce trebuise să facă.Pentru a nu ştiu câta oară,Chase îşi aminti expresia de oroare de pe chipul Triciei,după ce împuşcase viţelul.De fapt,era un amestec de oroare şi uimire,de parcă cele mai rele temeri ale ei fuseseră confirmate.Îi refuzase mâna întinsă,
păşind înapoi înspăimântată.Simţi un junghi în stomac acum,când îşi aminti.
Ajungând în dreptul dormitorului,se opri,sprijinindu-se,o clipă,de tocul uşii.
Camera unui bărbat,se gândi el,în timp ce privirea trecea în revista mobila lăcuită,care păstra memoria unei femei din trecut.O oglindă enormă.O colecţie de tabachere din porţelan,în umbra capătului îndepărtat al camerei,Paddy dormea pe un munte de perne.O lampă de bronz trimitea o lumină slabă asupra Triciei,ce stătea într-un balansoar de culoarea şampaniei.Adormise ghemuită,
sprijinindu-şi obrazul într-un pumn.Părul îl avea strâns şi ceafa liberă se continua seducător cu umerii goi.Pofta,dorinţele care îl cuprindeau,de fiecare dată când o vedea,începură să nu-i dea pace.Depărtându-se de tocul uşii,Chase traversă camera şi ajunse în faţa ei.Arăta atât de lipsită de apărare,mai vulnerabilă decât o văzuse el vreodată.
Pe faţa ei se citea oboseala şi cearcăne uşoare îi încadrau ochii.Fără să o trezească,îi trasă conturul feţei cu degetul mare,îndepărtându-i cutele dintre sprâncene,îndulcindu-i expresia gurii şi depărtându-i buzele.Aplecându-se,îşi petrecu braţele în jurul ei.Capul ei se sprijini de umărul lui şi un oftat uşor îi scăpă de pe buze.Se ghemui în braţele lui şi,instinctiv,începu să-l caute.El îşi simţi corpul năpădit de dorinţă,o dorinţă fierbinte care-i alerga prin vene.
Tricia se simţi legănată şi se trezi.Cămaşa de lângă obrazul ei era impregnată de mirosul răcoros al nopţilor de toamnă.Încet,ea îşi frecă faţa de aceasta.Chase! Anticiparea.Simţi cum pulsul i se accelerează şi cum îi încălzeşte pielea.
Cu un efort,îşi deschise ochii.Când privirea ei adormită se îndreptă asupra lui Chase,îl văzu cât era de încordat,îi simţi cele zece degete înfipte în carne.
-Cât simţ dramatic! murmură ea.Cu un suspin,îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui.Muşchii lui se relaxară.Crezi cumva,cowboy-ule,că,într-o bună zi,vei bate la uşa din faţă şi vei întreba dacă poţi să mă vezi?
Vocea ei răguşită de somn îl aţâţa.Nu era sigur cum să răspundă glumei ei.
-Ar fi ceva atât de neobişnuit?

-Pentru tine,da.Râse uşor şi închise ochii.
-Te simţi bine? întrebă el şi amândoi ştiură la ce se referea.Mi-am făcut griji din cauza ta.Fără să deschidă ochii,ea îşi plimbă vârful degetelor pe marginea maxilarului lui.
-Sunt bine.Am fost supărată,dar acum totul e în regulă.Apoi deschise ochii şi privi spre el.Ce cauţi aici? Şi de ce sunt în braţele tale?
Cu asta,subiectul legat de viţel fu încheiat.Ea înţelesese că erau lucruri pe care el era nevoit să le facă şi care pe ea o făceau să sufere.Şi el înţelesese acest lucru.
-N-am putut să dorm,spuse Chase.Am văzut că aici e lumină şi m-am gândit că ai nevoie de mine să stau să veghez.Şi eşti în braţele mele pentru că te duc în pat.O încruntătură îi apropie sprâncenele,pentru o clipă,apoi buzele ei se arcuiră şi ea îşi sprijini capul pe umărul lui.Aparent,fusese de acord.
Chase se întoarse pentru a o duce afară din cameră,dar rămase înlemnit după ce făcu primul pas.În faţa lui,pe peretele spre care Paddy putea să privească de pe perne atârna un portret în mărime naturală al Triciei.În tablou,purta o rochie de modă veche,de culoare albă,foarte feminină,cu dantelă în jurul gâtului şi încheieturilor mâinilor.Ace de păr,cu diamante,îi fixau părul de un roşu aprins,
ridicat în vârful capului,iar câteva şuviţe îi cădeau pe faţă.Ţinea un trandafir galben,complet înflorit,într-o mână.Vârfurile pantofilor albi,de satin,se zăreau de sub tivul rochiei.Avea un zâmbet dulce,misterios.Ochii erau plini de promisiuni.
Tricia urmări privirea lui Chase.
-Maggie,murmură ea.La început el nu înţelese...apoi se cutremură când făcu legătura.
-Maggie?Păşind mai aproape,Chase studie fiecare trăsătură a tinerei fete din tablou.Un miracol genetic,se gândi el uimit.Privind tabloul în întregimea lui,el văzu atracţia feciorelnică,dar seducătoare din ochii tinerei Maggie.Acesta era portretul făcut la nunta ei.Un miracol? Sau un blestem?
-Cum suportă să-l privească? murmură el.Simţindu-i degetele Triciei pe gât,îşi îndreptă privirea asupra ei.Aceeaşi femeie,se gândi el.Vedea aceeaşi femeie.Ce simte oare,ce gândeşte Paddy,atunci când te priveşte?
-Nu mă priveşte.Nu se uită la mine,vreau să apun.Uneori,îmi priveşte fruntea,
alteori bărbia.De obicei,mă priveşte de la mijloc în jos.Nu mă atinge...nu mă sărută.Îl înţeleg.Aş fi vrut să nu fie aşa,dar îl înţeleg.
Chase începea şi el să înţeleagă.În timp ce străbătea camera cu paşi mari,ţinând în braţe corpul cald al Triciei,îşi aminti că ea spusese odată că ar da orice ca să fie ţinută în braţe de cineva.Da,se gândi el,începea să înţeleagă totul foarte bine.
-Chase,poţi să mă laşi jos.Sunt în stare să merg şi singură.

-Şi eu sunt în stare să te duc.Stai liniştită şi bucură-te de asta.Iar ea făcu întocmai.O adevărată plăcere,se gândi în sinea ei.O plăcere pe care n-o mai cunoscuse de când se făcuse prea mare pentru braţele lui Rosie.Prin perdeaua de gene privi profilul lui bine conturat,gura cu buzele pline,care acum părea relaxată.
-Chase,Rosie te-a chemat?
-Ţi-am spus,am văzut lumină.
-De la o distanţă de două mile?
-E o noapte senină.Era imposibil şi Tricia ştia acest lucru.Nu avea cum să vadă peste dealuri şi păduri.
-I-ai spus lui Rosie să te cheme,nu-i aşa?El se opri în dreptul scărilor,realizând că nu ştia unde era dormitorul ei.Norii se împrăştiaseră şi razele argintii ale lunii luminau covorul Aubusson.
-Ştii că pui prea multe întrebări?
-Ştii că răspunzi la prea puţine?Lăsându-şi capul într-o parte,el îi aruncă o privire lungă şi serioasă.
-Da,i-am spus să mă cheme dacă începi iar să-ţi perzi nopţile,făcând pe infirmiera.Nu trebuie să treci singură prin asta,Tricia.Ochii ei se umplură de lacrimi şi ea clipi de mai multe ori,pentru a le împiedica să curgă.Când era în felul acesta,se gândi ea,nu-i putea rezista.Chase privi în jur la labirintul de coridoare.
-Unde-i camera ta?
-La capătul coridorului,prima uşă la stânga.El porni în acea direcţie.Ajuns pe coridor,o lăsă jos din braţe şi se aplecă peste ea pentru a deschide uşa.Fu ca şi cum ar fi deschis o sticlă cu parfum.Parfumul ei,atât de specific,îl năpădi din colţurile cele mai îndepărtate ale camerei,ameţindu-l.Când Tricia încercă să treacă pe lângă el,Chase o opri,punând mâna pe tocul uşii.
Braţul lui se presă de abdomenul ei.Tricia îşi lipi spatele de perete şi închise ochii,spunându-şi că nu va accepta sărutul care ştia că urmează.Nu acum,când se simţea atât de slabă,atât de vulnerabilă,când îl dorea atât de tare.Nu acum când apărarea ei era la pământ.
-Chase,Paddy nu poate fi lăsat atât de mult timp singur.Cât de mult timp? se întrebă ea.Trei minute? Ce i se putea întâmpla lui Paddy în trei minute? Dar
într-o oră? Ce credea ea că ar face ei într-o oră? Mâinile lui îi trasau cercuri în jurul încheieturilor mâinilor,iar vârfurile degetelor îi atingeau palmele.
Îi trebui tot controlul de care era în stare pentru a nu-şi strânge mâinile în jurul mâinilor lui.

-Te rog,Chase,dă-mi drumul să plec.Rosti aceste cuvinte atât de slab,încât ea însăşi se îndoi de sinceritatea lor.Gemu când el începu s-o mângâie de-a lungul braţelor.Chase îşi petrecu un braţ după ceafa ei,în timp ce celălalt rămase pe umărul ei gol.Atingerea lui o ardea,îi încingea carnea.
-Nu,şopti ea.Nu se simţise niciodată atât de aproape să cedeze.
Cu degetul mare,el îi ridică bărbia.Răsuflarea lui îi mângâie buzele.
-Deschide,şopti el.Ea gemu încet şi-şi feri faţa,iar buzele ei se şterseră de dosul încheieturii mâinii lui.
-Nu,spuse ea,cu gura lipită de locul unde pulsul lui bătea repede.El avusese puterea de a o face să sufere,îşi aminti ea.Dar nu avea mai multă putere decât îi dădea ea.Chase începu să-i şoptească cu gura lipită de obrazul ei.Apoi,cu dinţii, îi muşcă uşor lobul unei urechi.
-Numai unul,murmură el.Un sărut.Era pierdută.Numai unul,se gândi ea,cel puţin unul.Nu ştiuse până atunci că un sărut poate dura atât de mult sau că poate trezi atât de multe senzaţii.Nu ştiuse că un sărut te poate seduce atât de total sau că două guri îşi pot mărturisi atât de complet dragostea.Catifea! Buzele lui erau moi precum catifeaua.O tachinau,atingând-o uşor,până ce ea,gemând neputincioasă,îi deschise gura.Căldură umedă.Limba lui alunecă şi se adânci în gura ei.Pentru o clipă,rămase nemişcată,apoi începu să devoreze.Un foc puternic începu să-i ardă în vene,topindu-i oasele.Şi topindu-se,ea se abandonă braţelor lui.Tricia îşi strecură mâinile dedesubtul jachetei lui desfăcute şi-i simţi muşchii puternici ai spatelui.Blestemă şi binecuvântă,în acelaşi timp,fiecare femeie cu care el îşi perfecţionase într-atât sărutul.El o cuprinse în braţe,dezlipind-o de perete.Capul ei se lăsă pe spate,astfel ca gura să-i ajungă dedesubtul gurii lui.De sus până jos,îi simţea corpul lipit de al ei.Nasturii şi cureaua lui.Căldură și forţă.Excitarea lui îi înmuie genunchii şi simţi că se prăbuşeşte,trăgându-l pe el după ea.Eliberându-şi gura,se sprijini din nou cu spatele de perete.Îşi încordă braţele şi-şi propti palmele în pieptul lui.Când se întinse peste umărul ei,pentru a răsuci comutatorul,ea clipi la contactul brusc cu lumina.
-Nu trebuie să-ţi faci griji,spuse el.Nu-l voi părăsi nici un minut.Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.Du-te.O luă de umeri şi o răsuci, împingând-o uşor spre interiorul camerei.Culcă-te.Eşti epuizată.
Epuizată? Din cauza epuizării,îşi simţea oare picioarele şi braţele ca de plumb? Din cauza epuizării,gândurile îi rătăceau prin minte ca nişte frunze bătute de vânt? Se îndreptă tremurând spre măsuța de toaletă şi se trânti pe bancheta tapisată cu satin,înainte ca picioarele să n-o mai poată susţine.
Gonindu-şi dorinţa care-i pulsa în sânge,Chase examina camera vopsită în

galben şi alb.O inocenţă seducătoare,se gândi el.Fata şi femeia.Patul ei era de culoare albă,înalt şi cu tăblie la cap.În dreptul unuia dintre cei patru stâlpi ai patului,se zărea lenjeria din mătase de culoarea prunei coapte.Căminul era din alabastru.Va face dragoste cu ea în camera asta,îşi spuse el.Într-o bună zi,jură el în sinea lui,va face dragoste cu ea aici,unde fiecare colţişor era impregnat de parfumul ei.Scoțându-şi agrafele din păr,Tricia îşi ridică privirea şi întâlni în oglindă imaginea lui Chase.Stătea în prag,în semiîntuneric.Se sprijinea cu amândouă mâinile de tocul uşii,de parcă voia ca acesta să-i oprească să păşească înăuntru.

-Mă vei suna dacă ai vreo problemă?Aşteptă ca el să aprobe din cap.Nu ai voie să fumezi în camera lui,adăugă ea.

-Bine.

-Şi,indiferent ce spune,nu are voie să bea! Punând ultima agrafă pe noptieră,îşi scutură capul.La lumina focului,părul ei se rostogoli în valuri,iar vârfurile lui,de un roşu auriu,atinseră aproape podeaua.Ea luă peria cu mâner de sidef şi o ridică deasupra capului,dar rămase nemişcată,cu mâna suspendată în aer.În oglindă îl văzu pe Chase care o privea fix,iar ochii lui fierbinţi o dezbrăcau.

-Singurul lucru mai frumos decât părul tău,desfăcut ca acum,spuse el repede,este să-l văd cum îţi cade în valuri pe spate.Apoi se întoarse spre hol şi închise uşa în urma lui.

Tricia o îndemnă pe Misty să meargă la galop,înveselită de ritmul rapid în care călărea,râse tare.Vântul îi şuiera pe lângă faţă,fluturându-i gulerul cămăşii şi făcând-o să strângă din pleoape.Coada îi atârna pe spate,lovindu-se de jacheta de blugi.Nu avusese de gând să plece de lângă tatăl ei astăzi...dar acum era bucuroasă că Chase înaintase,deşi „forţase” era un cuvânt mai potrivit.Fusese uimită ca să mai aibă puterea să reacţioneze când el dăduse buzna în dormitorul lui Paddy şi o târâse din balansoar.Ignorându-i strigătul da surpriză,el o ridicase pe un umăr,ca pe un sac,şi-şi dusese mâna la pălărie,în semn de salut spre Paddy,care îl privea uimit.O scosese în faţa uşii de la intrare,unde Tramp şi Misty aşteptau înşeuaţi.Acum,ajungând la linia ce demarca începutul fermei *Winston Acres*,Tricia o încetini pe Misty şi privi în spate după Chase.

-Ai avut dreptate,strigă ea,aproape fără suflare.Am nevoie de asta.Să alerg.Să zbor.El atinse cu vârful unui deget marginea pălăriei,în semn că ştia acest lucru.
Gestul nu înceta s-o farmece pe Tricia.

-Mergem pe aici? întrebă el,orientându-l pe Tramp spre est.Câteva minute mai târziu,Chase ajunse la poarta unui gard ce separa *Green Hills* de *Winston Acres.*

Tricia văzu iarba înaltă ce crescuse peste urmele adânci lăsate cândva de cauciucurile camioanelor.Înainte ca duşmănia dintre Paddy şi Stan să înceapă,ei îşi arendau unul altuia această zonă,când fiecare avea nevoie de o suprafaţă mai mare de păşunat.Chase ridică un inel ruginit de metal,ce ţinea poarta închisă,şi aceasta se deschise.Doisprezece ani de obişnuinţă o făcură pe Tricia să dea înapoi.

-Nu crezi că e timpul ca un Riley să pună piciorul la *Winston Acres*? spuse Chase,în loc de invitaţie.Haide,ştii că mori de curiozitate s-o vezi.Nimeni nu te va goni.Am deplin control asupra fermei...de la însuşi proprietarul.

Tricia nu avu nevoie să i se mai spună încă o dată.Rânjind,o îndemnă pe Misty să treacă prin poartă şi să o ia pe aleea dintre păşuni,privind,tot ce vedea,cu ochii măriţi de uimire.În stânga ei,pământul era mlăştinos,iar pâlcuri înalte de iarbă mărgineau un heleşteu.Câteva iepe şi mânji beau apă la margine,oglindindu-se în apa limpede.Sub umbra unui arţar,o iapă îşi alăpta mânzul de-abia născut.

În dreapta lor,o duzină de mânji,de un an,alergau şi săreau în spatele unui gard vechi.

-Sunt minunaţi,şopti Tricia,plină de dorinţă.Te fac să vrei să-i iei pe toţi şi să-i păstrezi,nu-i aşa?

-Sunt toţi la mine acasă,sublinie Chase.Ideea e cum să scap de ei.Dând drumul la hăţuri,ei îşi lăsară caii să meargă la pas pe drumul ce ducea spre grajduri.

-Chase,de ce Dumnezeu ţi-a lăsat Stan ţie *Winston Acres*? în tăcerea care urmă, se auzea numai zgomotul făcut de copite.Tu singur ai spus că nu-l cunoşteai,că nu-l văzuseşi şi nu vorbiseşi cu el de aproape douăzeci de ani.Şi ţie...ţie nici măcar nu-ţi plac caii ăştia.Chase dădu din umeri şi cuprinse pământul cu privirea.

-Mi-era recunoscător,presupun,i-am înlesnit multe afaceri în ultimii unsprezece ani.A făcut uşor câteva milioane din vânzări.De câte ori auzeam vreun prieten sau vreo cunoştinţă că dorea un pursânge,îi trimiteam la Stan.Zâmbi forţat şi privirea îi era aspră.Cui altcuiva să i-o fi lăsat?

Era mai mult,se gândi Tricia.Simţea secretele,simţea furia ascunsă undeva în adânc.Trebuia ca cineva să fi suferit foarte mult şi să urască foarte tare,ca să ajungă atât de rece cum era Chase.Drumul se termină într-o curte,înconjurată de nişte grajduri albe,curate şi îngrijite.Dinspre ele,răzbăteau sunete înăbuşite... zgomotul cozilor care şfichiuiau aerul,fornăitul blând.Grajdurile miroseau a cai şi a fân proaspăt,un miros pe care Tricia îl prefera mirosului pătrunzător de vite.Jumătăţile de sus ale uşilor erau deschise,permițând cailor pursânge,curioşi din fire,să privească la vizitatorii de pe alee.

Tricia se îndreptă călare,pentru a-l vedea pe fiecare.Speriată de un tropăit de copite,privi spre un ţarc,aflat dincolo de grajduri.Pământul se cutremura sub copitele unui armăsar negru ce fugea peste pajişte,cu coada şi coama fluturându-i în vânt.Se apropie de gard şi muşchii i se contractară,iar nările îi fremătau.Oprindu-se brusc,se ridică pe picioarele puternice din spate,în timp ce cu picioarele din faţă bătu aerul şi îşi făcu anunţată prezenţa cu un nechezat puternic.Era de departe cea mai minunată creatură pe care Tricia o văzuse vreodată.
-Oh,exclamă ea,îl vreau eu pe ăla.
-Nimeni,care are puţină minte,nu-l poate vrea pe acela,spuse Chase.E un armăsar periculos.Nu lasă pe nimeni,în afara îngrijitorului său,să se apropie de gard.
-Armăsarul?
-Acela.Mai avem şi alţii,dar el e regele munţilor.
Tricia privi majestuosul armăsar,cum scutura arogant din cap.Încercările lui de a o intimida eşuară total.Cu cât încerca mai tare,ridicându-se şi coborând de-a lungul gardului,cu atât ea era mai încântată.Îl va face pe armăsarul ăsta să mănânce zahăr din palma ei,hotărî ea.Într-o bună zi,va sta pe gard şi îl va face să stea blând la atingerea ei.Cu un plescăit din limbă,Chase îl întoarse pe Tramp.
-Pe aici.Mai e un lucru pe care vreau să ţi-l arăt.Tricia îl urmă în spatele grajdurilor,hambarelor şi şoproanelor.Într-o vale,puţin adâncă,la distanţă de partea fermei unde se lucra,se afla o baracă mică.
-E a lui Stan? întrebă Tricia uimită.Se opri şi se aplecă în şa.A locuit aici? Tu locuieşti aici?
-Nu-i chiar atât de rău.Chase descăleca şi-l duse pe Tramp spre verandă.Dacă o compari cu ce a fost,acum nu-i rea deloc.Observă că Tricia îi imita acţiunile, descălecând fără ca el s-o fi invitat.E bine.Cu cât o va forţa mai puţin,cu atât ea va accepta mai uşor.Am făcut câteva reparaţii,continuă el,în timp ce ea îl urmă pe treptele ce duceau spre unica uşă a cabanei,câteva îmbunătăţiri.Ferestrele funcţionează...
-Funcţionează? Cum adică funcţionează?
-Merg în jos şi în sus.
-Nu mergeau?
-Acum merg.Deschise uşa,ajutându-se puţin de picior.Nu stau mult aici.Pentru un loc de dormit şi de mâncat,e mai mult decât bună.
Tricia trecu peste prag,după Chase.Uşa se deschidea într-o cameră în formă de L,care servea pentru toate scopurile.O latură era orientată în direcţia est-vest,

de-a lungul părţii din faţă a cabanei,iar cealaltă servea de bucătărie.Cei doi pereţi interiori se întâlneau în dreptul unui cămin uriaş din piatră,situat aproximativ în centrul camerei.Chase aprinse buştenii aflaţi pe grătar.Nici un sistem de încălzire,se gândi Tricia,în timp ce-şi scotea mănuşile din piele.Locul ăsta nu avea un sistem de încălzire centrală!
Incapabilă să scoată un cuvânt,îşi mută privirea de la podeaua din scânduri,la ferestrele fără perdele şi la pereţii rustici din lemn.Fiecare piesă a mobilierului părea foarte veche.Una din îmbunătăţirile aduse de Chase,o carpetă viu colorată, întinsă în faţa căminului,părea un lux în acea încăpere sărăcăcioasă.Tricia încercă să şi-l imagineze cumpărând acea carpetă,căutând,printre carpete de diferite mărimi şi culori,una care să se potrivească.Nu,se gândi ea,probabil că o luase pe prima pe care o găsise,o plătise şi o răsucise pentru a o transporta.
-Deci ăsta-i locul unde a trăit Stan,murmură ea,venindu-i încă greu să creadă.
Chase o privi.
-Nu-i chiar o cocioabă,Tricia.Simţindu-i admonestarea din glas,ea protestă:
-Nu era obligat să trăiască aşa.Sunt atâtea clădiri frumoase,dincolo de uşa asta.
Un armăsar de un milion de dolari în ţarc.Atunci,de ce?Chase ridică din umeri.
-Stan a avut o locuinţă drăguţă,odată,spuse el.Poate că n-a avut puterea s-o ia de la capăt.Tricia simţi schimbarea subtilă din vocea lui.Indiferent dacă ştia sau nu,el deschisese o uşă Era pentru prima oară când făcea acest lucru,fãra ca ea
să-l roage.
-Ce s-a întâmplat cu locuinţa drăguţă?
-A intrat în datorii şi a pierdut-o.Buştenii începură să ardă puternic şi Chase aşeză ecranul de protecţie în faţa căminului.
-Asta s-a întâmplat în Texas? întrebă ea,mergând lângă foc şi întinzându-şi mâinile pentru a se încălzi.
-Mmmmm-hmm.O fermă de cai.Cea mai bună fermă de cai de pe această parte... pardon,de pe partea cealaltă a râului Mississippi.
-Dacă era cea mai bună,cum a pierdut-o? Deşi nu evită să răspundă,aşa cum făcea de obicei,Tricia îl văzu ducându-şi un deget la cicatrice.Gestul o făcu să se cutremure.
-Chiar şi cele mai bune ferme pot avea perioade proaste.Stan nu era prea priceput în ceea ce priveşte băncile şi bancherii,aşa că,atunci când a rămas cu foarte puţin capital lichid,s-a dus la oamenii în care a crezut că poate avea încredere...la sora şi la cumnatul lui.
-La părinţii tăi!
-Mda.Chase ezită.Voia oare să spună mai mult?

Voia oare ca ea să afle şi restul? O adusese în casa lui,aşa cum era.Se strecurase în inima lui,ca şi cum era a ei.El se gândi că era timpul s-o lase să pătrundă în viaţa lui...într-o parte din ea.
-Tatăl meu l-a încurajat pe Stan să facă datorii,continuă el,cu ochii aţintiţi asupra dansului flăcărilor.N-a spus nimic când suma de bani împrumutată a crescut.
Apoi,când a ştiut că Stan nu-şi mai putea permite,a cerut banii înapoi.Stan n-a putut plăti şi *Royal C.*a pus stăpânire pe tot ce-a muncit şi a construit el toată viaţa.Ea se aşteptase să audă orice,numai asta,nu.
-Tatăl tău i-a făcut asta cumnatului lui?
-Nu conta că Stan făcea parte din familie.*Royal C.*şi-a mărit teritoriul.
Beauregard Colby avea nevoie de mai mult pământ şi Stan Winston avea bucata cea mai bună din jurul lui.Chase împinse buştenii cu vătraiul.
-Atunci,chiar că nu are nici un sens faptul că Stan ţi-a lăsat ţie ferma,spuse Tricia gânditoare.
-Vinovat prin apartenenţă? Gura lui era crispată când o privi.
-Păi,nu,nu din punctul meu de vedere.Dar uiţi că l-am cunoscut pe Stan şi,da,cred că el simţea aşa.
-Poate ţi se va părea că are mai mult sens dacă îţi spun că ceea ce tatăl meu preţuieşte,mai mult decât pământul,sunt fiii lui.Tricia rămase pe gânduri la auzul acestei mărturisiri.
-Răzbunarea finală a lui Stan? spuse ea apoi.Îşi încrucişa braţele,cuprinzându-şi coatele în palme.Înţeleg.Pentru a se răzbuna că i s-a luat pământul,Stan i-a luat tatălui tău unul din fii.
Se dădu înapoi,continuând să privească interiorul cabanei,amintindu-şi cât de ursuz era Stan Ruptura dintre el şi Paddy se produsese din cauza păşunii pe care ea şi Chase călăriseră astăzi.Ani întregi discutaseră asupra acelei fâşii de pământ pentru ca,în cele din urmă,cearta să izbucnească din cauza liniei de demarcaţie între cele două proprietăţi.N-a fost nici o problemă în stabilirea ei,pentru că s-a căutat în actele de proprietate,dar Stan n-a mai fost niciodată acelaşi Acum,după ce aflase toată povestea,Tricia înţelegea de ce Stan fusese disperat după fiecare fâşie de pământ.Însă atunci,Paddy văzuse totul ca pe o acuzare.Ca pe o răzbunare...N-au mai împărţit niciodată acea fâşie de pământ.
Lui Stan îi fusese luat pământul,se gândi Tricia.Împrumut sau nu,stătea în firea lucrurilor ca fermierii să se ajute unul pe altul la nevoie.Numai cineva lipsit de suflet putea profita de pe urma necazului altuia.Tricia nu-şi putea imagina ceva mai rău decât să-şi piardă pământul.În bucătărie,îşi alungă gândurile care o tulburau şi privi împrejur.Un set de canistre,de culoarea cireşelor coapte,

înveseleau atmosfera.Pe pervazul ferestrei,se aflau coşuri cu ceapă,cartofi şi mere.Pe un platou,se aflau două bucăţi de carne,pregătite pentru friptură.Un foc.Două fripturi.Îi auzi paşii lui Chase pe podeaua de scânduri și se răsuci spre el.
-Ai pus la cale toate astea,nu? Ştiai,atunci când m-ai scos din casă,că mă aduci aici.
-Mda.Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut?
-Ai plănuit totul.
-E doar o cină,Tricia,nu-i o răpire,zise el râzând.Râsul lui o făcu să se enerveze. Nu suporta să fie manipulată.De ce nu putuse el s-o invite,pur și simplu,la cină şi ea să spună „da”?
-M-ai adus aici ca să-ţi gătesc.Îi aruncă cuvintele în faţă,de parcă era cea mai gravă insultă.Toată vorbăria ta despre aerul curat şi soarele care străluceşte a fost doar un pretext ca să mă aduci aici să-ţi gătesc.
-Nu ştii să găteşti,spuse el.
-N-am spus asta.
-Pariez pe ultima bere din Texas că nu ştii.Nu face nimic,Tricia,nu-i ceva ruşinos ca o femele să nu ştie să gătească.
-Ştiu să gătesc,insistă ea,gândindu-se ce o făcuse să spună un lucru atât de ridicol.Sunt o bună bucătăreasă.O bucătăreasă excelentă!
-Uite cum facem...Chicotind,Chase ridică din umeri,în timp ce traversa încăperea largă.Mă duc să fac un duş.După ce termin,fac eu de mâncare.Simte-te ca acasă!Uimită,Tricia rămase şi-i ascultă zgomotul paşilor îndepărtându-se.El dispăru în baie şi închise uşa în urma lui,înainte ca ea să se dezmeticească.
-Friptura!Două fripturi!se adresă ea,cu voce tare,fundului de lemn.Ce mare lucru e de gătit? Le arunci pe un grătar.Mare scofală! O cascadă de râs se auzi de dincolo de uşă.
După ce-şi trânti jacheta pe un scaun,Tricia se întoarse în bucătărie,unde începu să caute un grătar pentru bucăţile de carne.Începuse să se cam sature ca el să aibă întotdeauna dreptate.Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i arate că se înşelase!Găsind în frigider ingredientele pentru salată,le scoase şi le puse pe dulap.Dintr-unul din coşuri,alese doi cartofi mari.Îi curăţă de coajă şi-i tăie ca pentru cartofi-pai,turnă ulei într-o tigaie şi o puse la încins.În timp ce uleiul se încălzea,începu să caute prin toate dulapurile un grătar.Negăsindu-l,deschise uşa cuptorului,gândindu-se că Chase îl ţinea acolo.Atunci,descoperi că acel aragaz,fabricat înainte de al doilea război mondial,nu avea grătar.
-Minunat,exclamă ea.Nemaipomenit!Cum va face fripturile,dacă nu avea un

grătar?Dintr-o dată,îi veni o idee şi se uită în jur după un telefon.Rosie! Rosie va şti ce trebuie să facă.

Tocmai începuse să creadă că telefonul era o facilitate care lipsea din această cabană,când îl zări pe noptiera din dormitorul lui Chase.Aşezându-se pe pat,puse telefonul în poală.Înainte da a forma numărul,examină camera;simplă,ca și restul cabanei,dar semănând mult mai mult cu o cameră a lui Chase,decât cu a lui Stan.Două curele de piele erau agăţate de marginea unei oglinzi înalte şi înguste. Nişte mărunţiş,un pachet de ţigări şi o potcoavă erau aruncate pe suprafaţa,fără luciu,a măsuţei de toaletă.O pătură,lucrată de mână,acoperea patul.
Tricia formă numărul de la *Green Hills*,apoi se trânti pe spate,afundându-se în partea de mijloc a saltelei.În timp ce aştepta ca Rosie să răspundă,își puse capul pe pernă,lipindu-şi faţa de ea.Cum ar fi să te trezeşti pe o pernă care păstra mirosul lui Chase? se întrebă ea.Cum ar fi să te trezeşti pe aceeaşi pernă cu Chase? înainte de a-şi lăsa gândurile să hoinărească mai departe,Rose răspunse la telefon.
-Mă ţine ostatică,spuse Tricia,fără să se obosească să o mai salute.Ştiai acest lucru?
-E îngrijorat din cauza ta,Tricia.Amândoi suntem.
-Dar...
-Stau eu cu tatăl tău,aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.
-Dar...
-Eşti la mică distanţă de casă şi poţi oricând să dai un telefon.
-Dar trebuie să gătesc,reuşi ea,în cele din urmă,să spună.
-Oh,draga mea,dar tu nu ştii să găteşti.
-I-am spus că ştiu.
-De ce?
-M-a provocat şi n-am avut încotro.
-Ei,spune-i adevărul acum.Spune-i că arzi tot ce pui în apropierea cuptorului, inclusiv vasele de gătit.
-E vorba doar de friptură,Rosie.Pot face o friptură.
-Dacă poţi,de ce m-ai sunat pe mine?
-E o mică problemă.Nu are grătar.Ce-mi rămâne de făcut?
-Fă-o în tigaie.Rose o auzi oftând în receptor.Dar mai bine nu încerca.Lasă-l pe Chase s-o facă,Tricia.Tu aşază masa.
-Friptura în tigaie pare uşor de făcut.Dă-mi doar instrucţiunile de bază.

Când Tricia ieşi din dormitor,pereţii camerei principale erau scăldaţi de lumina asfinţitului.Imediat avu senzaţia că ceva nu era în regulă cu acea lumină Rosie ca focul.Focul?Focul!Reuşi să facă câțiva paşi,cuprinsă de panică.Parţial îngrozită,parţial fascinată,privi flăcările ce se îndreptau spre tavan din tigaia cu ulei.Fă ceva,strigă o voce în interiorul ei,înainte ca tigaia să ardă de tot Apucând vasul pe care-l pregătise pentru salata,Tricia îl băgă în chiuvetă,sub jetul de apă rece.
-Ce dracu' se întâmplă? Chase ajunse în bucătărie din şase paşi mari...jumătate din cei necesari în mod normal.Dulapurile de lemn,de deasupra aragazului,erau deja înnegrite de flăcările ce se înălţau ameninţătoare spre ele.Lividă,Tricia se întoarse de la chiuvetă şi Chase văzu că are privirea îngheţată.Mâinile îi tremurau,făcând ca apa din vasul pe care-l ţinea să se verse pe jos Nu arunca cu apă peste tigaie!
-Trebuie să-l stingem cumva,şopti ea.Ce e în tigaie?
-Ulei.Doar ulei.Chicoti uşor isterică.Şi flăcări.Fără s-o scape din privire,Chase luă un capac,îl aşeză pe tigaie şi potoli flăcările.Apoi,protejându-şi mâna cu ajutorul unei cârpe de vase,închise ochiul aragazului.
S-a dus!Tricia răsuflă uşurată şi clipi de câteva ori,de parcă fusese înfăptuit un miracol sub ochii ei.S-a terminat!
Chase luă vasul din mâinile ei tremurătoare şi-l pune pe dulap.
Focul are nevoie de oxigen pentru a arde.Niciodată să nu arunci apă în uleiul încins.Nu ţi-a spus Rose ce să faci când ia foc ceva? Nu.Mi-a spus doar să fug.
-Să fugi?Atât? Să fugi?
-Şi să nu fiu în pielea goală.El ar fi izbucnit în râs,dacă genunchii ei nu s-ar fi înmuiat.O prinse în braţe şi o aşeză pe un scaun.
-Stai jos aici,spuse el.Respiră adânc.Chase îi văzu ochii strălucitori,ca de sticlă,şi se gândi că-i normal,dat fiind circumstanţele prin care trecuse.Dar zâmbetul ei brusc îl făcu să se încrunte.Iar începe,îşi spuse el.Trece iar cu viteza fulgerului de la o stare emoţională la alta.
-Ştii,spuse ea,a fost de-a dreptul drăguţ.Atât de roşu...şi de fierbinte.
-Drăguţ! îşi trecu mâna prin părul ud,de parcă abia acum fu izbit de groaza a ce s-ar fi putut întâmpla.Îţi fac eu ţie fundul „drăguţ”,dacă te mai apropii vreodată de aragaz la o distanţă mai mică de doi paşi!Ţi-l fac atât de roşu şi de fierbinte, încât va fi al naibii de drăguţ,cel mai drăguţ fund din statul Virginia!

CAPITOLUL 5

-Întotdeauna ai avut de gând să te întorci la *Green Hills* după terminarea colegiului? Chase îşi dădu farfuria la o parte şi-şi aprinse o ţigară.

Tricia sorbi din vin şi privi la el,peste resturile rămase pe masă de la cină.De la prima,la ultima înghiţitură,el o bombardase cu întrebări,aşa cum obişnuia şi ea să facă întotdeauna.Îi povestise fiecare amănunt din viaţa ei,începând cu prima amintire pe care o păstra,când Rose o aşezase pe spinarea unui ponei.Planurile mele nu erau foarte exacte,spuse ea.Aveam o diplomă în ştiinţele administraţiei şi mă gândeam că,dacă voi locui la *Green Hills*,va trebui să-mi iau o slujbă în oraş,la o mică firmă.Mi-ar fi plăcut.

-Dar?

-Dar,în săptămâna când am absolvit,am aflat că tata era bolnav.Încruntându-se, îşi privi degetele arcuite în jurul piciorului paharului.Chase îşi zise că asta se întâmplase,probabil,imediat după povestea cu Daryl.Era bolnav de aproape un an,continuă ea.Ascunsese,de mine şi de toată lumea,acest lucru.Dar atunci, devenise evident că nu mai putea continua să se ocupe toată ziua de vite şi noaptea s-o dedice muncii de birou.Aşa că am preluat eu biroul.

-Când a încetat să se mai ocupe de vite? Ea îşi îngustă ochii gânditoare.

-Oh,cam cu două luni înainte de venirea ta,cred.

-Ai suferit vreodată că nu ai îmbrăţişat cariera pe care ţi-o plănuiseşi?

-Nu,am ştiut întotdeauna că aşa ceva se putea întâmpla.Când creşti cu un părinte,care e mult mai bătrân decât părinţii prietenilor tăi,te obişnuieşti cu gândul că-l vei pierde sau că va deveni infirm,cât tu mai eşti încă tânăr.

-Şi îl iubeşti,spuse Chase.

-Şi îl iubesc.Se lăsă pe spate şi oftă.Îşi scosese pantofii,îşi simţea stomacul plin şi asculta cum focul trosneşte în cămin.Începea să se simtă prea confortabil.Cu cât această stare se adâncea,cu atât se gândea mai puţin la drumul pe care-l avea de făcut călare,spre casă,prin noapte şi frig.

Chase îşi înclină scaunul şi-şi întinse picioarele.Pantalonii negri îi veneau perfect.Mânecile tricoului gri,din caşmir,erau suflecate până la coate.Părul i se uscase în dezordine,pentru că nu-l pieptănase după baie.Niciodată nu arătase mai mult a cowboy.Smulgându-şi privirea de la părul blond ce strălucea pe pieptul lui şi care se zărea prin decolteul în forma literei V,al tricoului,Tricia îi întâlni ochii adânci şi scânteietori.

-E timpul să pornesc spre casă,spuse ea.

-E încă devreme,îi răspunse el.

-Dacă memoria îmi este suficient de bună,cred că am lăsat un cal înşeuat la uşa

ta,de la intrare.
-Ralph Burgess,administratorul meu,a dus caii în grajd,iepei tale i s-a scos şaua, a fost adăpată şi hrănită.
-Te-ai gândit la toate,nu-i aşa?Tricia se aplecă,întinzându-şi mâinile peste masă.Acum,spune-mi,de ce ai făcut toate astea? M-ai fi putut invita la cină,ştii? Şi aş fi putut accepta.Chase îşi răsuci paharul cu vin,privind lichidul care avea sclipiri aurii.
-Să presupunem că te rog,acum,să-ţi petreci weekend-ul aici.
Triciei îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi regăsi vocea.
-De ce? De îndată ce o rosti,îşi dădu seama că fusese o întrebare prostească.Ca să mă culc cu tine?
-Ca să te culci,punct.Zâmbetul lui era complet nevinovat,ceea ce,se gândi Tricia,era şi mai periculos.Am un al doilea dormitor.Îţi stă la dispoziţie,deşi,ca să fiu sincer,aş face tot ce-mi stă în putinţă să te aduc în patul meu.Ea făcu o mişcare de a se ridica,dar Chase se întinse peste masă şi-i prinse mâna sub a lui.Ascultă-mă! Te rog.Ea dădu din cap.Nu era sigură că va rezista până la capăt.
Genunchii i se înmuiaseră.Să petreacă weekend-ul cu Chase!Era tentant,foarte tentant.Pulsul începu să-i bată repede în locul unde degetul lui mare îi strângea încheietura mâinii.
-Ai nevoie să dormi şi să mănânci la ore regulate,spuse el.Ai nevoie de câteva zile în care să nu-ţi mai faci griji din cauza lui Paddy.Matt Vaughn îmi ţine locul la *Green Hills* până luni.Putem să rătăcim pe dealuri şi să facem picnic-uri.Îţi voi arăta restul din *Winston Acres*.Poţi încerca să călăreşti unii dintre cai.Poţi face orice,în afară de a sta în scaunul ăla blestemat,din dormitorul lui Paddy,şi a te agita pentru ceva ce nici unul din noi nu poate schimba sau opri.Ţin la tine,Tricia.Vocea lui era joasă,iar ochii o priveau fix.Vreau să am grijă de tine.
Tricia gândi că nimic nu putea fi mai dezarmant decât aceste cuvinte sincere.
-Dar el trebuie să fie supravegheat,spuse ea Permanent.
-Rose este acolo.
-Nu mai e tânără,Chase.Nu poate rezista douăzeci şi patru de ore.
-Nici tu nu poţi.Nimeni nu poate.Dându-i drumul la mână,el se aşeză din nou în scaun.Am aranjat cu soţia lui Matt s-o schimbe la miezul nopţii.
Înainte de a se înfuria din cauza aranjamentelor făcute de el,fără să-i spună, Tricia îşi imagină reacţia lui Paddy la vederea feţei încruntate a acelei femei.
-Sara? Paddy n-o poate suferi.O va strânge de gât...dacă nu-l va strânge ea mai înainte.
-Par făcuţi unul pentru altul,spuse el,râzând încet.

La lumina focului din cămin şi a lumânărilor ce pâlpâiau,era mai frumos ca niciodată.Repede,îşi apuse ea.Spune-i repede,Tricia,înainte de a nu mai fi în stare s-o faci deloc.
-Nu pot,Chase.Nu pot să rămân.
-Nu vrei.
-Bine,nu vreau.
-De ce?
-Pentru că n-aş dormi în al doilea dormitor.Aş dormi cu tine,şopti ea.Sunt vulnerabilă.Şi îmi este frică.Mi-e frică să nu pierd o fiinţă iubită,mi-e frică să nu rămân singură.Nu pot fi sigură de tine.Am făcut o dată o greşeală.Nu mă forţa să mai fac încă una.
-Ceea ce e între noi a existat din prima zi.Ştii că n-are de-a face cu frica şi cu singurătatea.O văzu închizându-şi ochii şi lăsându-se pe spate în acaun.Era gestul cuiva foarte epuizat.Oboseala şi cearcănele făcute în noaptea precedentă dispăruseră puţin,dar erau totuşi destul de evidente.Bine,Tricia,continuă el.Nu te voi forţa.Îşi lua paharul şi-şi mai turnă vin.Apoi îl umplu şi pe al ei.Dar mai stai puţin.Te conduc eu acasă şi poţi veni mâine s-o iei pe Misty.Vom petrece toată ziua împreună.
-Încă un pic,fu ea de acord.
-Şi vreau să-mi promiţi că,atunci când ajungi acasă,o laşi pe Sara să stea cu Paddy şi tu te duci la culcare.Ea îşi dădu ochii peste cap în semn de exasperare.
-Îţi garantez că nimeni nu va dormi în acea casă,dacă cei doi vor fi lăsaţi împreună.El rânji.
-Îţi spun eu cum facem.Dacă le laşi pe Rose şi Sara să stea cu Paddy în weekend-uri,uit că mi-ai dat foc la bucătărie.Ea îşi aruncă bărbia în faţă în semn de apărare.
-Am spus că voi plăti un tâmplar să-ţi facă un dulap nou.
-Lasă tâmplarul şi dormi mai bine un somn bun în timpul nopţii.Din nou reuşise să-i atingă sufletul cu grija lui,total lipsită de orice urmă de egoism.
-De acord,zise ea.
-Bine.Îşi puse şervetul pe masă şi se ridică.Luându-şi paharul şi sticla cu vin,merse spre cămin şi mai adăugă un buştean pe foc.
Tricia,cu paharul în mână,începu să privească prin cameră.Pe o masă,era un teanc de reviste.Pe rafturi,se aflau de toate,de la cărţi legate în piele,până la şurubelniţe.Ea citi titlurile de pe cotoarele cărţilor şi îşi dădu seama că toate îi aparţinuseră lui Stan.Apoi auzi două zgomote înăbuşite şi se întoarse să vadă ce

le produsese.Chase aruncase două perne de pe canapea în faţa focului.Ea ridică o sprânceană.
-Fără motive ascunse,spuse el,ridicându-şi braţele în semn de nevinovăţie.Nu există un loc unde să te aşezi în toată camera asta.Ea aruncă o privire şi văzu că el are dreptate.
-Cred că voi înghiţi chestia asta,spuse ea,continuând să cerceteze camera.Pe poliţa de deasupra căminului,se afla în teanc de corespondenţă nedesfăcută.
Alături,erau o muzicuţă şi o mănuşă de baseball.
-Ea a ta? Ridică muzicuţa.Sau a lui Stan?
-A mea.
-Cânţi?
-Nu,face parte din imaginea mea de cowboy,apuse ei.Ştii,muzicuţa într-un buzunar,cutia cu tutun în celălalt.Ea zâmbi şi ridică din umeri.
-Nu ştii să cânţi.
-Bineînţeles că ştiu.
-Nu,nu-i nimic,Chase.Nu-i nimic ruşinos pentru un cowboy să nu ştie să cânte la muzicuţă.
-Facem pariu? o provocă el.Întinde palma.Ea se aşeză cu pricioarele încrucişate pe pătura viu colorată şi-i întinse muzicuţa.El o luă şi se întinse pe podea,cu capul sprijinit de una din perne.Duse muzicuţa argintie la buze şi ea observă o graţie masculină,nemaivăzută până atunci,în felul în care degetele lui apucară instrumentul închizându-şi ochii,el începu să intoneze primele acorduri ale melodiei *Mamă,nu-ţi lăsa copiii să devină cowboy.*
Îndoindu-şi un genunchi la piept,Tricia îşi sprijini obrazul de genunchi şi zâmbi.El cântă mai multe frânturi de melodii.Balade de cowboy.Trecu dintr-una în alta.Nici una nu era din cele care te fac să baţi ritmul cu piciorul sau să pocneşti din palme.Nici una nu era veselă.Toate aveau o notă de tristeţe,vorbeau despre inimi zdrobite,despre speranţe şi visuri.Fiecare notă era tânguirea unui cowboy,se gândi Tricia.Şi-l imagina pe Chase sub cerul liber al Texas-ului...În jurul unui foc de tabără,printre vitele care mugeau şi coioţii care urlau...cântând aceste cântece despre fete drăguţe şi despre un loc unde să-ţi faci un rost.
Când muzica încetă,Tricia ştiu că cea mai mica urmă de apărare din inima ei dispăruse.Când el întinse mâna şi şi-o afundă în părul pe care ea inconştient îl desfăcuse...ştiu că va rămâne.Vor face dragoste,plini de pasiune.Niciodată până acum nu dorise atât de mult ceva ce negase cu atâta putere.
-Frumos,murmură el zâmbind.Atât de roşu şi de...fierbinte.Nu pot să-l privesc cum cade în jos fără să doresc să-mi mângâie pielea.Ochii lui strălucitori îi

întâlniră pe ai ei şi-i reţinură o clipă lungă.Citi mesajul lor şi rămase uimit.Crezuse din prima zi că ea exista pentru ca el s-o găsească şi că o va avea, în cele din urmă.Dar gândul că acest moment sosise,îl înspăimântă ca pe un adolescent.Tricia nu realiză cât timp privirile lor stătură împreună,vorbindu-şi fără cuvinte.Îşi simţea pulsul bătându-i în urechi.Nu găsea destul aer pentru a reapira suficient.În cele din urmă,fu străbătută de un fior,asemănător unui curent electric.Chase văzu cu o secundă înainte ca ea să-şi plece capul.Coama ei,de un roşu aprins,căzu pe o parte,descoperindu-i urechea mică,în formă de scoică,şi linia fragilă a gâtului.O va lua cu încetul,îşi zise în sinea lui,câte o atingere,câte o sărutare.Luni întregi,în care se doriseră,făcuseră ca aşteptarea să fie o tortură plăcută.Chase nu dorea ca dragostea lor să fie precum un foc,să ardă şi să se consume repede.Voia o scânteie care să se transforme în flacără şi aceasta să ardă ca focul,infernului.Se ridică şi îşi lipi gura de a ei.
Răsuflarea lui întretăiată îi mângâia părul de pe ceafă.Un fior străbătu corpul Triciei.Apoi îi simţi gura deschizându-i-se pe pielea moale şi sensibilă de după ureche.Limba lui trasă un cerc în jurul căruia gura se închise şi el îi supse pielea cu blândeţe,în felul în care muşti dintr-o piersică zemoasă,vara,când eşti însetat.
Tricia gemu,simţindu-şi oasele cum se lichefiază.Din spate,mâna lui îi cuprinse gâtul.Degetul lui mare îi împinse uşor bărbia şi ea îşi lăsă capul pe spate.Printre genele coborâte,privi spre el.Lumina focului îi accentua bronzul pielii şi îi scotea în relief pomeţii obrajilor.Tricia întinse amândouă mâinile,plimbându-şi degetele pe faţa lui.Era tot ce-şi dorise ea vreodată.
Cu vârful limbii,el îi trasă conturul gurii.Ea respira întretăiat şi el îi prinse buza inferioară şi o muşcă uşor.Mâinile lui se plimbau prin părul ei,mângâind,aţâţând dorinţa care circula în sângele ei.Când,în cele din urmă,îi luă toată gura,limba lui era avidă,căutând şi găsind tot ce sperase.Încet,fără să-şi ia gura de pe a ei,o culcă cu spatele pe pătură,aşezându-i capul pe o pernă.În timp ce limba lui îi devasta gura,mâinile îi răsfirau părul,împrăştiindu-l în jurul ei.
-Te doresc,şopti el.Te doresc atât de mult încât doare.
-Ştiu.Îi era imposibil să vorbească.Inima părea că i se ridicase în gât.Şi eu te doresc,la fel de mult.
-Da? Te-ai gândit zi şi noapte la cum ar putea fi? Ai simţit că înnebuneşti de dorinţă,la fel ca mine?
-Da.Tricia îi cuprinse faţa între mâini,simţind în palme oasele ascuţite.Da.De săptămâni...de luni.Mâna lui îi cuprinse gâtul,iar buzele lui fierbinţi îi acoperiră gura.Degetele lui coborâră apoi la primul nasture al bluzei.Se uită cum ele desfăceau,pe rând,fiecare nasture.

Era o bluză groasă,colorată în albastru şi verde.Dar ea nu se îmbrăcase pentru a seduce sau a fi sedusă.Chase îndepărtă cele două părţi ale bluzei,cu grija cu care cineva desface un obiect fragil de cristal.Rămase fără suflare când dădu peste lenjeria din mătase de culoarea mentei.
-Sexy,murmură el,parcurgând cu un deget marginea dantelei de deasupra sânilor.Apoi îl coborî în spaţiul dintre sâni.Îmi amintesc de ziua aceea,pe pajişte,când,deschizându-ţi bluza,am dat de o mătase fină.De culoare bej.Îşi strecură degetul sub una din bretelele subţiri ale bluzei.Era bej,transparentă ca o spumă de şampanie.Cum se numeşte?
-Şemizetă,şopti Tricia.N-am sâni suficient de mari ca să port sutien.
Ochii pe care el îi ridică spre faţa ei ardeau.Mâna lui se arcui pe coastele ei acolo unde inima îi bătea nebuneşte.Degetul mare începu să-i maseze un sfârc al sânilor.
-Aici? Ea se cutremură şi îşi înfipse mâinile în părul lui.
-Sunt mici.Cu vârful degetului,Chase îi coborî breteaua de pe unul din sâni şi acesta rămase gol.
-Eşti frumoasă.Cuprinse sânul,de culoarea laptelui,în mână şi atinse cu vârful limbii sfârcul,trăgându-1 apoi în gură.
Tricia simţi cum tot corpul îi explodează.Scoase un strigăt la acea senzaţie nemaiîntâlnită.Fără să-şi încetinească ritmul,Chase îi coborî bluza şi lenjeria de dedesubt,dincolo de mijloc.Tricia îşi lăsă mâinile să-i cadă.
-Chase...Oh,Chase...Îşi dădu capul pe spate şi gura lui începu s-o sărute peste tot.Pe gât,dinţii lui întâlniră locul unde o venă îi pulsa.Po umăr,limba lui produse un val de căldură ce se răspândi în josul braţului.Pe sâni,buzele lui începură să muşte uşor,trecând de la unul la celălalt.
Simţind dorinţa alergându-i fierbinte prin sânge,Tricia reuşi să-şi desfacă cureaua şi să-şi coboare blugii.Printre gene văzu imaginea lui Chase,aşa cum călărea el,în prima zi când venise la *Green Hills*.Îl văzu apoi călare pe vârful dealului,în lumina asfinţitului.Îl văzu omorând viţelul,cu mişcări graţioase,fără pic de efort.Luni întregi de seducţie,încet,îi îmbătase fiecare simţ cu fiinţa lui,o făcuse să trăiască datorită lui.Chase o ajută să-şi scoată îmbrăcămintea.Se aşeză apoi pe o parte,sprijinindu-se în cot,şi îi privi trupul lung şi subţire.
-Vreau să te văd,îl rugă ea,cu voce răguşită,plimbându-şi mâinile peste spatele lui.În întregime,fără nimic pe tine.
-Nu încă,şopti el.Curând,dar nu încă.Gol,Chase ştia că nu va mai putea aştepta.
Şi încă nu se săturase s-o simtă,s-o guste.Pielea ei era moale şi făcută parcă din milioane de senzori.Tricoul lui,de culoare gri,îi mângâie sânii,în timp ce gura lui

era peste tot.Îi depărta coapsele cu un genunchi,vârându-şi mâna în locul ei cel mai intim,cald şi umed.Valuri de dorinţă îi invadară corpul.Murmurând cuvinte dulci,neînţelese,gura lui Chase coborî pentru a lua locul mâinii.Unghiile Triciei se adânciră în umerii lui şi ea îi strigă numele.
Chase plasă mici săruturi pe coapsele ei,până ce ea începu să ofteze de plăcere.
Ridicându-se în genunchi,el o privi.Ochii ei erau adânci şi fierbinţi.Pielea,de culoarea marmurei,strălucea.Acum.Acum o va lua şi o va face a lui.
Îşi scoase tricoul.Înainte de a se dezmetici,îi simţi gura deasupra curelei.În timp ce-i descheia pantalonii,limba ei trasa cercuri prin părul moale din jurul buricului,producându-i valuri de plăcere.Aruncându-şi tricoul alături,el o privi.Părul ei era complet răvăşit şi îi cădea peste spate până la pământ.Degetele îi erau reci şi moi,în timp ce îndepărtau ultimul veşmânt în jos,peste şolduri şi genunchi.Mâinile ei erau blânde,dar gura sălbatică.Chase simţi că moare de dorinţa de a o avea şi o culcă cu spatele pe podea.
O pătrunse dintr-o singură mişcare,încet şi adânc.Corpul ei era fluid precum apa,dulce ca mierea,îmbătător ca vinul.Îşi îngropă faţa în părul ei.Trăise pentru a o simţi şi a o mirosi.Ea îl trase cu putere în interior,iar dorinţa lui era prea mare pentru a mai putea da înapoi.Într-un amestec de lumină şi culoare,Tricia simţi că trece de limita raţiunii.Simţea cum cade,cum zboară.Repede.Ameţitor.Întinse mâna pentru a se prinde de ceva.Îl găsi,tare şi puternic,şi se agăţă de el.
Mai târziu,foarte târziu,Chase o ridică în braţe şi o duse în patul lui.Camera fusese încălzită de focul ce ardea dincolo de uşă.Dar aşternuturile erau reci şi amândoi se îngrămădiră unul în altul în mijlocul patului.Făcură dragoste din nou,când camera începea să fie luminată de zorii zilei.De data asta,cu mai puţină disperare.Fiecare sărut,fiecare atingere fură prelungite...ca un dar,ca o plăcere regăsită.Când Tricia se trezi,scăldată de lumina soarelui,el o ţinea tot în braţe, lipită strâns de inima lui.

-Scoală-te şi porneşte,cowboy!
Pe jumătate adormit,Chase se rostogoli pe spate şi-şi strânse ochii la contactul cu lumina puternică a dimineţii.O văzu pe Tricia la capătul patului,zâmbindu-i generos.Era îmbrăcată cu halatul lui şi ţinea în mâini o tavă plină cu mâncare.
Halatul,de culoare albastră,era prea mare pentru ea şi i se deschidea continuu.
Având mâinile ocupate,nu putea decât să-şi ridice umerii,încercând să-l facă să stea pe ea.Dormiseră toată noaptea? se întrebă Chase,şi-şi închise din nou ochii.
-Trezeşte-te,puturosule,strigă Tricia cu o voce dulce.Ţi-am adus micul dejun la pat.Cu ochii întredeschişi,Chase o examina.

Zâmbetul ei,mult prea dulce,şi vocea siropoasă nu prevesteau ceva bun.Ochii i se opriră asupra tăvii pe care o ţinea în mâini.
-Sper că n-ai gătit,nu-i aşa?
-Am prăjit numai pâinea.Puse tava jos şi ridică un pahar de pe ea.Suc de portocale,fructe proaspete şi pâine prăjită,cu marmeladă.Veni în dreptul lui,în timp ce el se chinuia să se ridice.Zâmbetul ei nu dispăru când îi vărsă conţinutul paharului pe picioare.La contactul cu lichidul rece,Chase o apucă de încheietura mâinii,astfel că restul sucului ţâşni în aer şi căzu pe pieptul ei descoperit.Paharul îi căzu din mână,iar Chase o trânti jos din pat şi se aruncă peste ea.
-Pentru ce dracu ai făcut asta?Ea nu mai zâmbea.Ochii îi scânteiau de furie.
-Al doilea dormitor.
-Ce-i cu el?
-M-ai minţit,spuse ea printre dinţi.
-Nu-i adevărat.
-Nu e nici un pat acolo!Camera e goală!
-N-am spus că ar fi vreun pat.Un rânjet îi apăru pe buze.Am spus că am un al doilea dormitor şi îl am.
-Ai spus că pot dormi acolo.
-Ai fi putut.N-am spus că ţi-ar fi fost şi confortabil.Şi atâta timp cât mi-ai refuzat oferta,nu ored că ai motive să te plângi.
-Dar m-ai minţit.Încetează! Nu mă mai săruta când sunt supărată.Gura lui ajunse pe gâtul ei şi ea încercă să scape,dând drumul la o serie de în jurături.
-Taci odată,spuse Chase,în timp ce buzele i se îndreptau spre sânii ei.Mi-ai adus suc de portocale la pat,îţi aminteşti? Stai liniştită şi lasă-mă să-l savurez.

CAPITOLUL 6

Tricia zbură din şaua pusă pe o mânză sură şi ateriză,cu o bufnitură,pe pământ.
Ralph Burgess,prinzând de căpăstru mânza,începu să înjure printre dinţi.
-Renunţă,Trish,îi strigă Chase de pe margine.Tricia simţi că tot corpul o doare când încercă să se ridice.Înfrângerea îi turnase parcă plumb în oase şi privi spre Chase,aflat dincolo de gard.
-Dacă renunţ acum,va crede că ea este şefa.
-Se pare că este,spuse el.De câte ori ai de gând să mai fii trântită de pământ cu fundul?
-De câte ori trebuie,pentru ca să stau pe ea şi să mă dau jos atunci când am eu chef.Văzând-o punându-şi din nou piciorul în scara,Chase se întrebă cum de reuşise să-l convingă,ca s-o lase să facă aşa ceva.Întrebându-se când îl prinsese

într-un dezavantaj clar...îşi aminti...când fusese gol,somnoros şi excitat.Se trezise sub mâinile ei ce-l mângâiau leneşe,sub pătura groasă şi călduroasă,iar buzele îi erau lipite de pieptul lui.Acum îşi spuse că „Da”-ul mormăit,pe care-l rostise atunci,fusese o aprobare pentru ceea ce făceau mâinile ei,nu un răspuns la o întrebare.Ea îl mângâiase pe coapse până simţise că înnebuneşte.La naiba,ar fi fost de acord cu orice atunci Chiar şi cu asta!

Dar când,după micul dejun,ea îl rugase să-l caute pe Ralph pentru a-i spune că astăzi o va îngenunchea pe mânza sură,Chase pusese piciorul în prag şi rostise un categoric „Nu”.Una era să fie de acord să se plimbe călare pe caii de la *Winston Acres*,alta să încerce să încalece această mânză.Categoric,nu! Din nefericire,pragul pe care pusese el piciorul nu se dovedi suficient de tare.

-Unchiul tău a fost,fără îndoială,cel mai ţicnit om pe care l-am cunoscut vreodată,spuse ea cu voce joasă,plină de furie.Dar cel puţin,era un om de cuvânt. Cei din familia Colby nu par să fie aşa.

Îl lovise acolo unde era mai vulnerabil,se gândi Chase acum,când Tricia căzu din nou năprasnic:Atinse pământul şi se rostogoli pe spate,rămânând apoi întinsă pe burtă.Chase participase la destule rodeo-uri ca să ştie exact unde va avea vânătăi.Puse un picior deasupra gardului şi se pregăti să sară.Dar sclipirea hotărâtă din ochii ei îl făcu să le oprească.

-N-o vei mai face,buna mea prietenă,avertiză ea mânza,în timp ce se ridică în genunchi.Chase observă că nu mai avea mersul graţios şi coordonat.Era lovită,la naiba!Mai tare decât voia să recunoască!De data asta,spuse ea printre dinţi,voi sta!Chase spera din tot sufletul să fie aşa,pentru că,altfel,va fi nevoit s-o scoată pe sus de acolo.Și ea va fi îngrozitor de furioasă.Dându-şi pălăria pe spate,îşi aminti cum făcuse dragoste cu ea,când fusese nervoasă,şi zâmbi.Nu se obosi să-şi ascundă râsul,când îşi aminti de pasiunea cu care se iubiseră.Nu era nimeni,aici sau la *Green Hills,* care să nu ştie că Tricia îşi petrecea weekend-urile cu el.De luni până vineri,putea să stea la căpătâiul lui Paddy.Dar weekend-urile le aparţineau.Privind-o pe Tricia ridicându-se în picioare,începu să cocheteze cu o idee şi gura i se arcui într-un zâmbet.Da,să o înfurie pe Tricia ar putea fi cea mai bună idee pe ziua de azi.Ralph îşi înfipse picioarele în faţa mânzei nervoase.Scuipă mucul de ţigară din gură şi o privi pe Tricia cum încerca din nou.

-L-a călcat în picioare pe unul dintre îngrijitori,în grajd,o avertiză Ralph.

Tricia rămase total nepăsătoare.

-Aici,n-are cum să calce un om în picioare,protestă ea.

-Nu fii atât de sigură.Stai lipită de ea de data asta.

Aşa trebuie,spuse el,când ea îi aruncă o privire plină de îndoială.Burta lipită de şa,braţele şi picioarele libere.Astfel îşi va da seama destul de repede că nu poate scăpa de tine.Folosind scara pentru a se ridica în şa,Tricia se aşeză sigură pe spinarea calului.De data asta,mânza nu-şi aruncă ochii spre spate când îi simţi greutatea.Când Tricia văzu că animalul stă blând între picioarele ei,îşi eliberă piciorul drept din scară,încet,precaut,se aşeză într-o poziţie mai confortabilă.
-Nu-ţi forţa norocul,spuse Ralph,după ce ea stătu câteva minute în şa.Sări jos,înainte să te arunce ea.Coborârea Triciei fu triumfătoare.Oh,dar ce-o va mai durea corpul mâine!Era lovită zdravăn şi o durea într-o groază de locuri.
-Du-o acum la grajd,îi porunci Ralph,răsplătind mânza cu câteva bucăţele de zahăr,pe care le scoase din buzunar.Peri-o şi poartă-te drăgăstos cu ea,ai auzit? E un animal nervos şi e la fel de epuizată ca tine.Trebuie să înveţe că cel care o călăreşte îi este şi prieten.Chase o privi ducând mânza la grajd.Apoi se întoarse spre administrator.
-Mânza asta ar fi trebuit să accepte un călăreţ de prima dată,se plânse Ralph, sprijinindu-se de gard.Doamna ta aproape mi-a terminat cel mai bun cal pe care-l avem.Chase ştia că Ralph îi reproşează că îi forţase mâna.Omul are dreptate să-şi exprime nemulţumirea,recunoscu Chase în sinea lui,dar trebuie să aibă grijă să nu întindă coarda prea tare.Dar n-a făcut-o,îi zise Chase.Bărbatul ridică din umeri şi-şi băgă altă ţigară în gură.
-A încasat-o,totuşi,destul de bine,am impresia.
-Am observat,răspunse Chase.Căutând în buzunar,scoase o brichetă şi-i aprinse lui Ralph ţigara.
-Eu am vorbit serios.Ralph trase din ţigară până când începu să scoată rotocoale de fum.A căzut cam de multe ori,dar are ceva ce nu se învaţă...are sentimente faţă de animale.Şi intuiţie.Ştie dinainte când va fi trântită la pământ.Se aruncă și se rostogoleşte.Ai fi surprins să afli câți îşi rup oasele,după ani întregi de antrenament,pentru că nu simt când vor fi aruncaţi şi nu ştiu să cadă.
Tricia însă,îşi zise Chase,călărise pentru prima oară un astfel de cal.
-Mânza asta are vreun nume?
-Her Majesty(Maiestatea Sa).Fuge ca vântul.Mie mi-au trecut mulţi cai prin mână,dar mânza asta are stofă de campion.Ralph luă ţigara din gură şi o aruncă la pământ.Bineînţeles,multe se pot însă întâmpla pe parcurs.
-Ca,de exemplu? în ceea ce-l privea pe Chase,ai purta discuţia asta pentru a face ca timpul să treacă până la venirea Triciei de la grajduri.Mânza putea să alerge mai iute ca trenul şi tot nu i-ar fi trezit interesul.
-N-ai văzut-o încă alergând prin noroi.Îţi spun,dacă Her Majesty aleargă pe

pistă,aşa cum o face pe pajişte,tot ce-ţi rămâne de făcut e să pariezi pe ea.Partea proastă e că...Chase îi aruncă o privire.
-Care-i partea proastă?
-A fost fătată târziu.Din expresia administratorului,Chase presupuse că vrea să spună că a fost o naştere târzie.
-Ce înseamnă asta?
-Am uitat că nu te pricepi la cai.Ralph îşi puse amândouă braţele pe gard şi respiră adânc.Chase avu neplăcuta presimţire că va avea de ascultat încă o prelegere despre creşterea cailor.
-Vezi tu,când creşti cai de curse,planifici împerecherea aşa ca iapa să rămână însărcinată în primăvară.În felul ăsta,mânzul nu va fi expus la frigul iernii.Dar cu Her Majesty n-a fost aşa.
-Ce vrei să spui?Ralph pufăi nervos din ţigară,luându-i ignoranţa ca o insultă.
-Her Majesty n-a fost concepută pentru a fi un cal de curse,ci de agrement.
-Îmi pare rău,Ralph,n-am ştiut,spuse Chase.Oarecum îmbunat,Ralph bombăni:
-Oricum,ai un câștigător în ea,dar n-o voi lăsa să alerge până nu împlineşte doi ani.Am văzut câțiva cai buni,distruşi pentru că au fost forţaţi la prea mult efort când erau prea tineri.Acordă-i un an şi-ţi va aduce mai mult decât ai fost nevoit să cheltuieşti pentru întreţinerea ei.Chase oftă şi privi spre grajduri după Tricia.
-Te voi lăsa pe tine să decizi acest lucru,Ralph.
Grajdurile miroseau a cai şi a fân,a piele şi a sacâz.E un fel special de linişte aici,se gândi Tricia,în timp ce aranja lucrurile,o linişte pe care n-o găseai în adăpostul vitelor de la *Green Hills*.Întorcându-se spre grajd,îşi plimbă mâna pe gâtul și pieptul sur al mânzei.Era încă udă de transpiraţie,dar se răcorise îndeajuns pentru a fi adăpată.După o ultimă mângâiere,Tricia încuie grajdul și merse spre locul unde o aştepta Chase.Va trebui să nu se vaite prea tare.Nu avea nimic rupt,îşi spuse ea,dar va fi plină de vânătăi timp de două zile.
Chase se depărta de gard când o văzu.
-N-a fost exact cum ţi-ai fi dorit,nu-i aşa? Tricia îi aruncă un zâmbet triumfător.
-Nu înţeleg la ce te referi.M-am simţit minunat.
-Într-adevăr? Mie mi s-a părut puţin cam epuizant.Chase îşi petrecu un braţ după umerii ei şi o strânse.Ea încercă să nu clipească şi îşi ţinu capul aplecat,pentru ca el să nu-i vadă grimasa de durere.Porniră pe aleea ce ducea spre cabană,dredeam că vom călări spre râu în după-amiaza asta,continuă el.Nu vor mai fi multe seri cu vreme frumoasă.Ce părere ai? Un picnic în asfinţit?Ea încercă din nou să zâmbească.
-Nu cred.Gândul de a se mai urca pe un cal...indiferent ce cal...

o făcea să se cutremure.
-Haide,nu fi urâcioasă! Eram sigur că vei fi de acord!
-Poate,săptămâna viitoare,şopti ea.
-Va fi deja prea frig.Privi în sus spre cer,de parcă putea citi vremea probabilă pentru săptămâna viitoare.Azi e perfect.
-Nu,Chase.Se răsuci de sub braţul lui.Am spus nu.
-De ce nu? Expresia de pe faţa lui era complet nevinovată.
-Pentru că nu mai vreau să călăresc acum.Vreau doar să mă bag într-o baie fierbinte.Mă simt de parcă m-am ciocnit de un camion la colţul străzii.
-Recunoşti deci că te doare.Satisfăcut,întinse un deget acuzator spre ea.Nu vor mai fi alte căzături de pe cal.
-Ce? Dar nu vreau să renunţ.Îmi place la nebunie!Chase o apucă fără milă de braţ şi o târî după el în cabană.
-Eşti nebună,ştii asta?
-Nu,nu sunt.Tricia fu trasă cu forţa în baie,unde el dădu drumul la apă în cadă.
Lasă-mă să lucrez cu caii,Chase.Te rog!
-Nu.Îi apucă cordonul blugilor şi începu s-o dezbrace.
-Nu mai las pe nici unul să mă buşească.
-Nu.Când fu goală,el îi strânse părul şi îl prinse în vârful capului.Intră în cadă!
Ea se cufundă în apa fierbinte şi scoase un suspin de adevărată încântare.Chase îngenunche lângă marginea căzii şi îşi suflecă mânecile.Săpuni o cârpă şi începu să-i spele umerii.Pielea ei ca marmura era plină de zgârieturi,unele destul de adânci.Atingerea fiecăreia îi producea lui Chase un nod în gât.
Tricia se lăsă pe spate şi aşteptă ca Chase să-i săpunească sânii cu palmele.
Coborându-şi pleoapele,îşi ţuguie buzele şi spuse pe un ton seducător:
-Te rog,Chase!Zâmbind,el aproape îşi lipi gura de a ei.Îşi coborî şi el pleoapele...
-Nu.O oră mai târziu,el ar fi putut să jure că ea nu fusese niciodată aşa de furioasă.

Chase se trezi la lumina slabă şi încercă să-şi dea seama în ce moment al zilei se afla.Ani întregi de obişnuinţă îl făcuseră să se trezească automat la ivirea primilor zori.De obicei,deschidea ochii şi sărea în picioare în clipa următoare.
Dar femeia din braţele lui schimbase totul.Acum îi plăcea să zăbovească.Tricia stătea alături de el,cu spatele lipit de pieptul lui.Amândoi erau învăluiţi în părul ei.Sprijinindu-se în cot,Chase văzu că se trezise şi că privea fotografia înrămată de pe noptieră.Se răsuci pe spate,ţinând fotografia în mâini.
-Familia ta.

-Mmm-hmm.El veni cu capul pe perna ei şi privi feţele familiare.
-Ăsta eşti tu,spuse ea,arătând cu degetul spre Chase.În fotografie,el sta cu spatele la restul grupului,şi se uita peste umăr la acesta.Şi ăştia doi... sunt părinţii tăi.Degetul ei se mişcă de la bărbatul la femeia care erau în vârstă.Cum o cheamă pe mama ta?
-Honora.Era înaltă şi blondă,observă Tricia,şi destul de frumoasă.Deşi era îmbrăcată modest,avea o ţinută regală.Tatăl lui era enorm.Nu ca Paddy,se gândi Tricia,care are oase mari,acoperite de mușchi.Beau Colby avea o greutate impresionantă.
-Şi pe sora ta cum o cheamă?
-Mellie,Melisa.
-Seamănă cu mama ta.Dar nu e la fel de puternică,se gândi Tricia.Ceva la blonda plângăreaţă o făcu să creadă că aceasta era uşor de înfrânt.Care e B.J.?
-Aici.Chase îi arătă o variantă mai tânără a tatălui lui.
-De unde vin iniţialele?
- Beau Junior.Deşi era încă un copil,se gândi Tricia,avea un pistol agăţat de centură.
-Nathan şi Garrett sunt cei doi de pe gard,spuse Chase,luându-i fotografia din mâini.Garrett e cel din stânga.Tricia îşi întoarse capul pe pernă pentru a-i studia faţa,în timp ce el se uita la fotografie.
-Ţi-e dor de ei,nu-i aşa?
-Mda.Lui Chase i se păru că aude râsul clar al fraţilor lui,de parcă erau în camera de alături,zăbovind la micul dejun din dimineţile de duminică.I se păru că aude vocea dulce a lui Mellie cântând *Mulţi ani trăiască*! în timp ce-i întindea tortul cu lumânări.Cuprins de dor,Chase îşi închise ochii.În ciuda lăcomiei şi trădărilor celor din neamul Colby,întotdeauna existaseră cântece de veselie.
Mda,mi-e dor de ei.
-Atunci de ce...
-De ce am plecat?începu să lovească cu unghia degetului mare în geamul fotografiei.Deoarece n-am mai vrut să distrug alte vieţi pentru a face pe plac neamului Colby.Lăsă fotografia să-i cadă din mână cu faţa spre pătură.Îşi aţinti spre tavan o privire plină de durere.
-A cui viaţă ai distrus-o? întrebă Tricia încet.
-A unui prieten.Gemu şi îşi trecu palma peste faţă.A celui mai bun prieten.Nu o să mă mai placi atât de mult dacă ţi-aş povesti despre asta.
Tricia îl privi coborând din pat.Te iubesc,ar fi vrut ea să-i strige.

Şi nimic nu putea schimba acest lucru,nimic din trecutul lui,nimic din viitorul lor.Îmbrăcându-şi numai blugii,el merse în living Și aprinse focul.Răsucindu-se pe o parte,Tricia îl putea vedea prin uşa deschisă.Era al ei şi nu îl va pierde.Nu-l va pierde în favoarea altei femei chiar dacă păstrează un colţişor rece inima lui,la care nu putea încă ajunge.Era imposibil să te mişti prin dormitor fără să te freci de una din laturile patului.Când Chase trecu pe lângă ea,Tricia îi luă mâna.
El rămase cu spatele la ea o clipă,apoi se întoarse şi o privi.
-Dă-mi drumul,Tricia.Trebuie să mă îmbrac
-Nu până nu-mi spui ce s-a întâmplat cu prietenul tău.Îl trase de mână până ce el se aşeză pe marginea patului.Petrecându-şi braţele în jurul mijlocului lui,se ghemui lângă el.Nu-mi va schimba în nici un fel sentimentele,spuse ea.
-N-ai de unde să ştii asta.E mai bine dacă nu vei auzi.
-Nu e bine să te închizi în tine.Nu mă lăsa pe dinafară,Chase.Te rog,nu.Sunt mult mai înspăimântată de asta decât de orice aş putea auzi.
Spune-i acum,se gândi el.Dacă e să o pierzi,mai bine s-o pierzi acum.
-I-am luat pământul ipotecat.Chiar prin semiîntuneric,Chase îi văzu ochii mărindu-se.Înţelegi,avea petrol pe acel pământ.Foarte mult petrol.Valora milioane de dolari.Se răsuci,de parcă ar fi vrut să se ridice,dar Tricia îl ţinu strâns.
-De ce ai făcut asta?închise ochii şi se ruga să existe un motiv bine întemeiat.
Pământul unui om...Luase pământul unui om.Te cunosc,Chase,spuse ea.Ştiu că n-ai făcut-o pentru bani.
-Era fermier.Creştea vite.Chase îşi băgă mâna în părul ei şi lăsă şuviţele să i se împrăştie printre degete.Simţea nevoia să atingă ceva curat.El voia să-şi îmbunătăţească rasa de vite cu un taur pe care-l văzuse în Kansas City.Eu eram în tabăra din nordul fermei *Royal C.*când a venit să vorbească cu tatăl meu pentru împrumut.L-aș fi oprit să facă împrumutul dacă ştiam.Când am aflat,am încercat să-l conving să facă un împrumut la bancă pentru a-i plăti tatălui meu datoria.Dar n-a vrut să mă asculte.Beau îi dăduse împrumutul cu o dobândă mai mică decât a băncii,așa că nu l-a interesat.Şi cu vacile pe care le-ar fi obţinut de pe urma acelui taur,s-a gândit că va avea destui bani ca să plătească datoria la scadență.Lumina devenise mai puternică şi Tricia îi văzu durerea produsă de aceste amintiri.Avea gura uscată de parcă era supus unei dureri fizice;ochii îi erau plini de ură faţă de propria-i persoană.
-Dar mare parte din vite i-au fost furate,continuă Chase.Şi termenul scadenţei a sosit.Tricia închise ochii fiind cuprinsă de o profundă compasiune.
-N-a fost vina ta,Chase.A fost vina tatălui tău.

Chase îşi plimbă degetul pe conturul feţei ei,apoi îi desfăcu braţele din jurul mijlocului şi se ridică.
-A fost vina mea.În lumina dimineţii,el continuă să se îmbrace.Într-o zi,tatăl meu m-a chemat în biroul lui.Mi-a trântit hârtia pe birou şi mi-a spus să-l sun pe Anderson.I-am răspuns că nu vreau să fiu părtaş la afacerile lui murdare şi că nimic pe lume nu m-ar face să-mi ruinez cel mai bun prieten.Mi-a spus că dacă o fac eu,în acel moment,îl pot ajuta,pentru că i-ar mai rămâne o parte din vite cu care să-şi înceapă o nouă afacere în altă parte.Dacă refuz,el mai aşteaptă șase luni şi atunci dobânda la împrumutul lui Bobby va fi atât de mare,încât va fi fericit dacă îi vor rămâne hainele de pe el.
-Dar dacă acolo era petrol,şopti Tricia.
-Drace,nimeni în afară de Beau nu ştia acest lucru.Chase îşi trase o cizmă.Când primul foraj a dat de petrol,am fost aproape gata să-l omor de furie.
Tricia se ridică în pat,inconştientă de goliciunea ei.
-De ce voia tatăl tău ca să faci acest lucru? Dacă mai putea să aştepte,atunci de ce trebuia s-o faci tu?Chase îşi legă ceasul la mână,îşi îndesă un pachet de ţigări în buzunar şi-şi luă pălăria.
-M-am luptat din greu toată viaţa să nu am reputaţia că sunt „unul din Colby”.
Beau nu mai avea asupra mea controlul pe care îl dorea.Cred că a vrut să-mi demonstreze cine eram şi ce trebuia să fac.Ea îi luă din nou mâna şi el se apropie de marginea patului.Ducând-o la gură îşi lipi buzele de palma lui.
-Ai făcut tot ce-ai putut ca să-ţi ajuţi prietenul,atât cât ai putut.Nu tu i-ai împrumutat acei bani.Și nu tu ai fixat termenul de scadenţă.
El se aşeză şi-şi cuprinse faţa în mâini.
-Am luat pământul unui om,Tricia.Era al familiei lui de generaţii întregi,i-am luat moştenirea.Lăsând la o parte cine era în spatele acestei fapte,eu am fost cel care a trebuit să-l privesc în ochi și să-i spun.Gândeşte-te la asta.
-Nu vreau.Ochii ei erau atât de limpezi şi lipsiţi de orice urmă de supărare,încât Chase se întrebă cum ar putea să trăiască fără să-i aibă alături,pentru a-şi găsi liniştea în adâncul lor.Te cunosc,spuse ea.Îţi cunosc bunătatea.
Încrederea ei în el îl făcu să plângă,aşa cum nu mai plânsese de când fusese copil.O cuprinse în braţele lui şi o ţinu strâns.Ea nu va regreta niciodată această zi,jură el.Niciodată.

Copacii îşi pierduseră şi ultimele frunze.Zilele se scurtaseră şi mercurul termometrelor coborâse.Prima zăpadă acoperea culmile dealurilor.Tricia intră în cabană prin uşa care nu era niciodată încuiată.Cabana era goală,întunecoasă şi

răcoroasă.Două ore mai târziu,căldura se răspândea de la focul care trosnea şi nişte spaghete fierbeau pe aragaz.De-a lungul săptămânilor,învăţase să gătească și să se ferească de foc.Făcea mâncăruri uşoare și flăcările rămâneau acolo unde le era locul...în cămin.De duminică noaptea,până vineri după-amlază,era o fiică devotată,încercând să se modeleze după toate dorinţele lui Paddy.La sfârşiturile de săptămână era însă femeie.Plină de pasiune,iubitoare,veselă.
Când ajungea la cabană,se simţea de parcă venise acasă.Intra în bucătărie, aprindea focul şi pregătea cina,aşteptându-l pe Chase.Acum ridică capacul cratiţei şi inhală mirosul plăcut.În spatele ei,uşa se deschise.Un val de aer rece pătrunse în interiorul cald.Cutremurându-se din tot corpul,strigă:
-Închide uşa!
-Închide-ţi ochii,mai întâi,îi spuse Chase.Punând la loc capacul,ea îl privi.El stătea cu spatele la ea,ţinând cu un umăr uşa deschisă.Fulgii de zăpadă pătrundeau pe lângă el,lăsând pete umede pe podea.
-Ce ai acolo? strigă ea.Un cadou? Pentru mine?
-Închide ochii până nu îngheţ de tot.Râzând,Tricia se supuse.
-Ador surprizele!Ce este?De îmbrăcat?De mâncat?Se auzi zgomotul făcut de uşa care se trânti,ele amestecându-se cu chicotele de râs ale lui Chase.E ceva mare, îşi zise Tricia.Auzi cum Chase târăşte obiectul şi-l împinge pe scândurile de lemn de pe podea.Mare şi greu.Pot să deschid ochii acum?
-Nu încă.Chase aşeză uriaşul pachet lângă cămin.Şi dacă tragi cu ochiul,i-l voi da lui Rose.În timp ce desfăcea ambalajul o văzu pe Tricia râzând şi muşcându-şi o buză în acelaşi timp.Îşi puse mâinile în şolduri,în timp ce lovea nerăbdătoare din ghete.Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul,aşteptând să poată deschide ochii Erau momente când el îşi dorea ca ea să nu se bucure atâta de un cadou,să nu fie nevoită să aibă o dovadă palpabilă a dragostei lui,ca și dovadă că aceasta exista.
-Bine.Acum poţi să te uiţi.Chicotind,Tricia îşi deschise ochii.Lângă cămin,în lumina roşiatică a flăcărilor,stătea un balansoar.
-Oh,Chase...e minunat!El văzu cum bucuria îi îndulceşte trăsăturile feţei,cum îşi trece palmele peste braţele scaunului.
-E lucrat de mână şi e atât de frumos,murmură ea.Cu grijă,de parcă s-ar fi temut să nu-l rupă,se aşeză în el şi începu să se legene.În fine,ceva confortabil pe care să stau.Chase îşi înăbuşi un hohot de râs şi clătină din cap.
-Te-ai aşezat greşit.Ea opri balansoarul din legănat,ridicând ochii spre el.
-Îmi pare rău,dar ştiu cum să folosesc un balansoar.
-Există balansoare,spuse el,apucând-o de o mână şi ridicând-o,şi balansoare.

Încrucişându-şi braţele pe piept,Tricia îi privi corpul înalt aşezându-se în scaun. El îşi întinse mâinile,îşi fixă un deget de cureaua ei şi o trase între picioarele lui.Stai aici,spuse el,bătându-şi cu palma una dintre coapse.Zâmbind,Tricia se aşeză.Capul tău va sta aici,adăugă el,prinzându-i între mâinile lui mari faţa şi aşezând-o pe un umăr.Picioarele,spuse apoi.Prinzându-i-le pe după genunchi,le aşeză poate coapsele lui.Iată,aşa e balansoarul ăsta.

-Ah,ce cadou minunat,murmură ea.Cât de bine o cunoştea,se minună în sinea ei.Cuvinte frumoase,rostite în şoaptă,şi braţele lui care o ţineau strâns.

Lângă ei,focul trosnea în cămin.Chase imprimă balansoarului un ritm lent.Tricia îi simţi coapsele mulându-i-se,după ale ei.El trase de elasticul care-i ţinea părul legat şi şuviţele de păr i se desprinseră,căzându-i peste faţă şi umeri.

-E rândul meu,murmură el.Ce mi-ai adus?

-Ce te face să crezi că ţi-am adus ceva? Dar Chase zâmbea deja şi începuse să-i caute nasturii jachetei.

-Întotdeauna îmi aduci.Descheindu-i jacheta groasă,el descoperi mătasea de dedesubt.Mătase albastră,murmură el.Degetele lui mângâiau materialul alunecos.Mătase albastră,legată cu panglici.Una câte una,el desfăcu panglicile mici,apoi îşi plimbă mâna între sânii ei,până ajunse la talie.Săptămâna trecută, fusese de culoarea piersicii,cu altă săptămâna în urmă,fusese dantelă albă.

Dedesubtul hainelor ei groase,practice,Tricia purta lenjerie fină şi deosebit de scumpă.Dezgolindu-i sânii,îşi adânci capul între ei.

-Du-mă în pat,Chase,îl rugă ea.Am aşteptat cinci zile şi cred că voi muri dacă mai aştept cinci minute.El o duse în braţe în dormitor şi o aşeză în mijlocul păturii.Lumina din cealaltă cameră pătrundea prin uşa întredeschisă şi se răspândea de-a lungul trupului ei.Chase o privi în timp ce se dezbrăcau amândoi. Începând de la glezne,el o sărută şi o mângâie,înfiorându-i întregul trup.Îşi adânci limba în gura ei exact în clipa când pătrunse în ea.

Tricia se mişca înnebunită sub el.Mai târziu,când îşi vor satisface nevoia...Mai târziu,când îşi vor satisface foamea disperată...Mai târziu,vor face dragoste încet,tandru,prelung.Acum aveau,pur şi simplu,nevoie.

Cu capul aplecat într-o parte,Tricia îşi pieptănă părul,uscându-l lângă foc.Chase plecase devreme în acea dimineaţă şi ea îşi petrecuse ziua antrenând-o pe Her Majesty.Amintindu-şi viteza cu care călărise mânza,Tricia zâmbi.Apoi,zâmbetul îl dispăru la gândul că Chase va afla.El îi interzisese să ia parte la orice activitate de la *Acres* care era periculoasă.Dar în clipa când el pleca,în care sâmbătă şi duminica dimineaţa,Tricia se îmbrăcă repede în hainele de lucru şi alergă la

grajduri.Participa la antrenamente şi adora fiecare minut petrecut acolo.Uşa se deschise şi se închise şi îl auzi pe Chase scuturându-şi picioarele.
-E o ploaie rece ca gheaţa,strigă el.Apoi o văzu,îmbrăcată numai în lenjerie argintie,cu părul împrăştiat în jurul focului.Există ceva pentru care fiecare bărbat are de ce veni acasă,îşi spuse el.Tricia scoase un ţipăt puternic când el o ridică de jos şi o strânse în braţe.
-Eşti ud...şi îngheţat,Chase! Dă-mi drumul! El o lăsă să se zbată un minut,înainte de a-i da drumul,apoi îi aruncă un pachet în poală,după care îşi puse cizmele şi pălăria lângă foc.
-Pentru mine? Tricia citi pe ştampila poştala,imprimată pe pachet,numele unui oraş din Texas şi numele unei case de comandă.Un cadou!exclamă ea emoţionată şi rupse ambalajul,descoperind două cutii.
Chase luă peria de pe jos şi,aşezându-se lângă ea pe podea,începu să-i pieptene părul.Fiecam şuviţă,mătăsoasă şi moale,cădea jos strălucitoare ca o jerbă de scântei.Aş putea să stau ani întregi şi să nu fac altceva decât asta,îşi spuse el.
Ridicând capacul primei cutii,Tricia scoase hârtia de protecţie şi descoperi o pălărie Stetson de culoare gri.
-Oh,ce frumoasă e!Râzând,o frecă de obraz,simţind materialul moale precum catifeaua.Îşi strânse pletele roşcate,înainte de a şi-o pune pe cap.A doua cutie conţinea o pereche de cizme gri de cowboy.Tricia avea cizme cu talpa plată şi înalte până la genunchi.Acestea erau cu tocuri scurte și ascuţite la vârf...în genul celor purtate de Chase
-Dacă te comporţi ca un cowboy,spuse Chase,ar trebui să te şi îmbraci ca atare.
Ea tocmai îşi încălţă o cizmă şi rămase cu piciorul băgat pe jumătate.Ştiu că ai lucrat tot timpul cu caii.Te furişai în fiecare dimineaţă,după ce eu plecam.
-Ai ştiut tot timpul?
-Mi-a luat o săptămână sau două până să-mi dau seama.N-oi fi eu cel mai blând iubit,drăguţă doamnă,dar nu produc totuşi vânătăi mari cât o farfurie.Dedesubtul borului pălăriei,ochii ei erau mari şi frumoşi.Hai,probează-ţi cizmele.
Tricia scoase o exclamaţie de încântare şi-şi adânci picioarele în cizme.
Ridicându-se,îşi puse mâinile în şolduri şi începu să se învârtă în faţa lui Chase.
Chase se gândi că nu va uita niciodată imaginea ei,purtând doar o pălărie,o pereche de cizme şi lenjerie de mătase.Deasupra cizmelor,picioarele ei erau goale şi lungi,părul roşu şi sălbatic,pielea sidefie şi caldă.Când o prinse de mijloc şi o culcă pe podea,ştiu că nu va uita niciodată felul în care arăta în seara aceea.

Zilele deveneau din ce în ce mai scurte şi mai reci.Înfofolit în jacheta lui călduroasă,Chase se apropie de cabana din vale.Era deja întuneric şi nu se zărea nici o lumină care să-l întâmpine la intrare.Nu se vedea fumul ieşind pe coş.
Ferestrele păreau lipsite de viaţă,ca nişte ochi ce privesc în gol.
Deschizând uşa,el observă lipsa căldurii.Luminile nu erau aprinse,focul nu era făcut în cămin.Pierduse el oare şirul zilelor? îl făcuse oare nerăbdarea se creadă că astăzi e vineri?Ea nu era acolo.Era vineri,era sigur de asta.Dar ea nu era aoolo.Stând în mijlocul încăperii reci,lipsite de viaţa,Chase îşi simţi inima pustie.Ceva rece,mai rece chiar decât gheaţa,începu să-i circule prin vene,
răspândindu-i-se în mâini şi picioare.Călărise toata ziua.Nimeni nu avusese cum să-l găsească.Zgomotul cizmelor sale pe podeaua de lemn îi însoţiră rugăciunea,în timp ce se îndrepta spre uşa:
-Doamne,fă să ajung acolo la timp.N-o lăsa să fie singură.Fă să ajung acolo la timp.

Soarele se transformase într-un punct portocaliu,deasupra vârfului muntelui,dar Tricia nu se gândi să aprindă lumina.Camera era luminată doar de lumina slabă a soarelui care dispărea.Îi cădea pe faţă,în timp ce stătea la fereastră şi priviea afară,imprimând dormitorului aspectul unei fotografii îngălbenite de trecerea anilor.Întorcându-se în cameră,Tricia privi spre pat.O şocă să vadă ochii lui Paddy deschişi.Fusese inconştient încă de dimineaţă.Dar acum,privea spre ea.
Direct spre ea.Ochi în ochi.O privise el oare vreodată atât de direct?Atât de intens? încet,ea merse spre marginea patului,cu urma unui zâmbet întipărită pe buze.
-Maggie? şopti Paddy uimit,plin de bucurieTricia deschise gura pentru a-l corecta,apoi se opri.Nu-i va lua ceea ce nu voise să recunoască timp de aproape douăzeci şi cinci de ani.Zâmbetul de pe faţa tatălui ei era sublim.Își ridică mâinile.
-Maggie,murmură el.Ochii i se umplură de lacrimi.Oh,Maggie,mi-a fost atât de dor de tine!La ora cinci şi douăzeci şi două de minute,a ultimei zile din noiembrie,Paddy şi soarele apuseseră în linişte.

CAPITOLUL 7

Ea credea că el doarme.El nu dormea.Chase o simţi cum îşi desface picioarele dintre ale lui şi se desprinde uşor din braţe.O lăsă să plece.Cu ochii închişi,el asculta,auzind-o cum merge în vârful picioarelor spre peretele pe care se afla comutatorul electric.Făcuseră dragoste cu lumina aprinsă,privindu-şi unul altuia

feţele.Făcuseră dragoste pentru prima oară în această cameră,plină de parfumul ei,făcuseră dragoste pentru prima oară după multe săptămâni de la moartea lui Paddy.Deodată,se făcu întuneric şi Chase deschise ochii.
Lumina lunii trimitea raze de un galben-pal pe covorul din cameră.Lumina ei pătrundea prin spațiul liber de lângă perdele şi strălucea uşor pe peretele opus ferestrei.O văzu pe Tricia privind distrată în jur,apoi aplecându-se spre podea.Îşi recunoscu pantalonii alunecându-i printre degete.Încet,ea mai făcu câțiva paşi şi el îi urmări mişcările graţioase ale picioarelor,lungimea braţului ce căuta ceva, conturul coloanei vertebrale,în clipa când se aplecă.Îi luă cămaşa şi,ca o somnambulă,începu să-i caute mânecile.
Cămaşa mare aproape că o acoperi în întregime.Mâinile îi dispărură în mâneci şi poalele îi curgeau până la genunchi.El nu-şi clinti un muşchi,dar o urmări îndeaproape,citindu-i fiecare gând care îi comanda mişcările.
Ajunse în dreptul ferestrei şi îşi încrucişă mâinile la spate.Îşi sprijini fruntea de geamul ferestrei și-și lipi palmele de el.
Lui Chase nu-i plăcu acest lucru.Era prea liniştită,prea calmă.Vorbise cu Hansen despre asta,ieri,şi se alesese cu o prelegere despre durere.
-Am văzut unii oameni care îşi revin din suferinţă după câteva săptămâni, spusese Hansen.Şi am văzut oameni cărora le sunt necesare luni de zile.Dar Tricia se aştepta la asta de foarte mult timp,Chase.Ea şi-a început suferinţa cu mult înainte ca pierderea să se producă.Acum e deja în ultimul stadiu al suferinţei.Dar Chase se gândea că nu-i normal ca,în ultimele două săptămâni şi jumătate,aproape trei,scurse de la moartea lui Paddy,să nu izbucnească niciodată.Se gândise de multe ori că,dacă ar fi ajuns la timp lângă ea,n-ar fi lăsat-o să treacă prin ceea ce o lăsase atât de lipsită de emoţii acum.
Tricia simţi răceala sticlei pe frunte,netezimea ei sub palme.Mirosul lui Chase,răspândit de cămaşă,deveni aerul pe care îl respira.El îi umplea simţurile la fel de complet,cum imaginea lui i-ar fi umplut privirea dacă se întorcea acum cu faţa spre el.În timp ce-i îmbrăcase cămaşa,se uitase la pieptul lui larg,acoperit de aşternuturile ei.Totul în camera ei era pal şi feminin şi masculinitatea lui constituia un contrast evident.
Trăia.Iubea.Era tot ce avea nevoie să ştie.Vor veni zile în lunile care urmau,în care îi va fi greu.Dar se va descurca.Avea *Green Hills*.Pe Rosie.Şi pe Chase.
Zorile începeau să se arate sub forma unor dâre de lumină de culoare roz,ce cădeau peste stratul gros de zăpadă.Ziua de care se temuse atâta venise.Ziua citirii testamentului lui Paddy.După care totul,în sfârşit,se va termina.Voia ca

această zi să treacă,la fel de mult cum voia să-i amâne venirea.Deodată,simţi că are nevoie de Chase.Mergând încet spre pat,se strecură sub pătură.
-Totul e-n regulă? murmură el.
-Te-am trezit? Am încercat să nu fac zgomot Braţul lui o cuprinse şi o trase mai aproape.
-Ştii că mă poţi trezi oricând.
-Sunt bine.Pe cuvânt.Îşi puse o mână pe faţa lui.Îi simţi barba crescută.Acele mici înţepături în palmă îi făceau bine.Îşi frecă palma de faţa lui şi îi zâmbi.Îmi pare bine că am împodobit casa pentru Crăciun,spuse ea cu voce înceată.Rosie nu-a fost de acord.
-Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza asta.
-Mmm.Înţeleg ce simte.Dar va fi şi-aşa destul de greu azi.Vreau atât de mult ca,în jurul meu,să văd lucruri vesele şi drăguţe.Îşi aplecă capul și-l muşcă de gât. Ştii ce vreau să fac în dimineaţa asta?
-Hmmm?El îşi îngropă buzele în părul ei.Îşi plimbă mâna de-a lungul corpului ei,pe picioare,pe curba delicată a şoldului şi pe dedesubtul cămăşii.
-Să călăresc.Îi frecă sfârcul unui sân cu degetul mare şi respiraţia ei se acceleră.
-Să călăreşti?Ea simţi căldura împrăştiindu-se în corp şi începu să tremure.
-Da,să călăresc.Repede şi sălbatic.
-Orice îţi face plăcere,drăguţă doamnă.Fără pic de efort,Chase o rostogoli şi o ridică peste el.Îi descheie nasturii şi-i scoase cămaşa.
-Ca un cowboy,spuse ea,şi scoase un sunet care era pe jumătate de plăcere,pe jumătate un râs înăbuşit.Nu aşa,Chase.Un cal.Vreau să călăresc un cal.
-Mă ai pe mine şi vrei să călăreşti un cal? Ea râse şi îşi coborî capul.E plăcut să te aud râzând,spuse el,dându-i la o parte părul de pe faţă.Mi-a lipsit.
-Şi mie.Pulsul i se vedea bătând la baza gâtului şi el îşi apăsă degetele acolo.Îi prinse umerii și ea îşi puse mâinile peste ale lui.Te rog,Chase,şopti ea.Putem să mergem să călărim?
-Sigur.Îşi plimbă degetele de-a lungul claviculei şi coborî apoi spre mijloc.Vom merge să călărim.Aplecându-se,Tricia îşi lipi buzele de buzele lui.
-E totuşi încă prea devreme şi prea întuneric.Ce vom face ca să treacă timpul mai repede?
-Ne va veni o idee,dintr-o clipă în alta.Chase îi sărută gura încet,adânc.Era atât de bine să o aibă din nou.

Chase stătea în picioare în partea din spate a living room-ului.Deşi toţi cei de la *Green Hills* și aproape jumătate din populaţia oraşului fuseseră invitaţi,fiind

menţionaţi în testamentul lui Paddy,mai erau câteva scaune libere.Dar el nu voia stea jos.De unde stătea,o putea vedea bine pe Tricia,pe deasupra capetelor celorlalţi.În clipa când i se va părea că e gata să se prăbuşească,el o va scoate de acolo.Al Lambert,avocatul lui Paddy,îşi scoase o pereche de ochelari din buzunarul de la piept și deschise testamentul lui Paddy.Vocea lui era puternică,potrivită pentru astfel de ocazii,când începu să citească:

Ultimul testament al lui Patrick Riley...

Eu,Patrick Riley,în deplinătatea facultăţilor mele mintale...

Din când în când,Chase privea feţele celorlalte persoane.Dar cel mai des o privea pe Tricia.Din profil,părea calmă,poate puţin mai albă decât de obicei.El se gândi că avea,probabil,mâinile încrucişate în poală.Era îmbrăcată cu un deux-pieces de culoare verde ca pădurea.Chase acorda puţină atenţie cuvintelor citite de Lambert,într-atât o privea de atent.

*Iar lui Chase Colby,administrator şi prieten,îi las întreaga mea fermă de vite şi toate beneficiile ce rezultă de pe urma acesteia,inclusiv folosirea ei pe toată durata vieţii...*Chase îşi desprinse spatele de perete,când pătrunse sensul cuvintelor citite.Un murmur străbătu camera,dar el nu-şi lua ochii de la Tricia.

...cu excepţia casei,cunoscută sub numele de Green Hills,pe care o las fiicei mele,Patricia Riley,împreună cu pământul din jurul ei...

Chase o văzu îndreptându-şi umerii.Se întoarse și scutură din cap,de parcă încerca să înţeleagă nişte cuvinte rostite într-o limbă străină.Apoi,el văzu momentul în care ea îşi dădu seama de sensul cuvintelor.Îşi încordă corpul,de parcă trebuia să ţină piept unui vânt puternic,apoi se aşeză din nou în scaunul ei.

Indiferent ce mai spuse Al după asta,nici Chase,nici Tricia nu auziră.Ce ai făcut,Paddy? strigă furios Chase în sinea lui.Ce dracu ai făcut?

Tricia auzi zgomotul făcut de închiderea testamentului şi realiză că vocea se oprise.Ridicându-şi privirea de la mâinile crispate din poală,întâlni ochii întrebători ai lui Al.Se terminase,se gândi ea.Trebuia oare să spună ceva? Toată lumea părea că aşteaptă ca ea să facă prima mişcare,aşa că se ridică în picioare.

Oamenii se înghesuiră în jurul ei,atingându-i mâinile,bătând-o pe umeri.Erau gesturi menite s-o consoleze,dar ea se simţea că se sufocă.Se îndreptă spre uşă şi reuşi,în cele din urmă,să iasă din cameră.Nu-l văzu pe Chase făcându-și loc prin mulţime ca să ajungă la ea.Pur şi simplu,nu vedea nimic.Nu auzea nimic.Nu se gândea la nimic.Doar simţea.Afară era frig.Vântul îi lovea tăios faţa.Razele soarelui cădeau pe zăpadă.Începu să meargă,cu picioarele afundându-i-se în zăpadă.Când scoase un picior,fără pantof,din zăpadă,nu observă cristalele de gheaţă ce se prinseseră de ciorapii de nailon.O luă la fugă,cât mai departe de

casă.Îi dăduse ferma lui Chase! în întregime.Lui Chase Nu mie.Lui.
Misty lovi zăpada cu picioarele,alergând spre gard pentru a-şi întâmpina stăpâna.Tricia îşi ridică fusta de lână deasupra genunchilor şi-şi puse piciorul desculţ în scară.Era vag conştientă de acţiunile ei când se prinse de coama lui Misty şi-şi aruncă piciorul peste spatele sur.Fusta îi era ridicată până la şolduri,lăsându-i coapsele descoperite în aerul rece.O îmboldi pe Misty să pornească repede.Aşa obişnuia să călărească când era copil,fără şa,cu degetele subţiri încolăcite în coama calului.Misty se apropie de marginea ţarcului şi se dădu înapoi,ezitând să sară.Tricia n-o lăsă să schimbe direcţia,ci o forţă să...să zboare...să înfrunte obstacolul.Paddy îi lăsase toată munca lui,tot pentru ceea ce trăise,lui Chase.Vitele.Pământul.Munţii şi pădurile.Dealurile cu flori sălbatice.Îi dăduse Triciei casa aceea lipsită de viaţă.*Atât de mult te-am iubit,Tricia....Atât de mult...*Nu-şi va aminti niciodată căderea.

Simţurile ei începeau să-i revină,unul câte unul.Simţea cearşafurile apretate care parcă o zgâriau,auzea sunetul vocilor înăbuşite,simţea mirosul alcoolului.Când deschise ochii,camera era învăluită într-o ceaţă albăstruie.Geamătul pe care îl auzi era propria ei obiecţie la durerea ce-i făcea capul să-i pocnească.
-Eşti la spital,spuse Chase.Îşi răsuci capul pe pernă şi-l văzu stând pe marginea unui scaun,lângă patul ei.Era îmbrăcat tot cu jacheta şi cravata pe care le purtase în ziua aceea,în living-room.O asistentă o bătu pe mână și-i spuse că se duce după doctor.Încercând să-şi limpezească gândurile,Tricia privi în jos şi văzu că în locul deux-pieces-ului era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de spital.Era oare aceeaşi zi? Oare aceeaşi zi? A testamentului.Îşi aminti de testament...şi apoi de tot restul.Îl privi pe Chase,cu ochii plini de întrebări.
-Ai călărit pe Misty.Ai căzut rău de tot.Se întinse să-i ia mâna.Era rece şi umedă. Ai făcut o comoţie,ai câteva vânătăi,continuă el.Dar totul va fi bine.
Nu erau răspunsurile pe care le dorea Tricia Nu-şi îndoi degetele în jurul mâinii lui calde.
-Ce-ai făcut? întrebă ea.Efortul de a vorbi îi provocă un nou junghi dureros în cap.El îi lăsă mâna şi se aşeză pe scaun.
-Ce vrei să spui? Simţea un nod începând să i se ridice în gât.Îşi aminti că ea fusese supusă unui şoc emoţional puternic.Îşi aminti cât era de dezorientată.Îşi aminti că o iubea.Îşi aminti că avea încredere în el.
-Pământul meu,şopti ea.Ce-ai făcut?El îşi încleştă pumnii în buzunarele jachetei sport cu care era îmbrăcat.
-N-am avut nici cea mai mică idee că Paddy a plănuit acest lucru.

Nu mi-a spus niciodată un cuvânt despre asta.Mă crezi,Tricia?
Ea îşi mişcă capul pentru a aproba,dar durerea o izbi din nou.Spune-mi că ai vorbit cu Al și mi l-ai dat înapoi,se rugă ea în gând.Spune-mi acest lucru.
-Nu asta era înţelegerea mea cu Paddy,spuse Chase.
-Înţelegere? Ce înţelegere?Ce dracu făcea? se întrebă Chase.Ea avea tot dreptul să simtă ceea ce simţea.Dar el ar credea că nu va mai vedea niciodată ochii ei privindu-l îngrijoraţi,înspăimântaţi,privindu-l ţintă.
-Ce înţelegere,Chase? şopti ea.
-Să cumpăr *Green Hills*.Zece procente în fiecare an.
Ea închise ochii.*Green Hills-ul* ei.Paddy voise să-i vândă *Green Hills*.Auzi paşii lui Chase traversând camera.Când privi din nou,îl văzu stând la fereastră,de unde se uita la asfinţitul soarelui.
-În schimb,ţi-a dat-o ţie.
-Nu,nu mi-a dat-o mie.Chase se răsuci cu fața spre ea.Nu voia ca ea să creadă că fusese total dezmoştenită.Mi-este dată în folosinţă pe perioada vieţii.După care va reveni moştenitorilor ei de drept.Ea îşi înăbuşi un suspin.
-Viitorii mei nepoţi poate vor găsi o consolare în asta.Eu însă nu.Îşi muşcă buza de jos,pentru a-și înăbuşi suspinul de disperare.Nu,te rog,îi porunci ea.Nu încerca să-mi explici sau să te justifici.El se înfurie.Mai mult decât furios,se simţea rănit.Nu-l cunoştea ea oare deloc?se întrebă el.Tricia îşi închise ochii, pentru a opri lacrimile să curgă,dar ele străpunseră perdeaua de gene.Încercă să-şi întoarcă privirea pentru a le ascunde,dar mişcarea îi provocă din nou durere.Îşi trase cearşaful peste faţă şi începu să suspine înăbuşit.
Chase nu mai putu îndura.Îi văzu pumnii înclestaţi care ţineau strâns cearşaful.Timp,hotărî el.Aveau nevoie de timp,înainte ca unul din ei să spună ceva ce va regreta.Trecându-şi mâinile peste faţă,se îndreptă spre uşă.
-Doctorul a spus că trebuie să stai trei zile,spuse el.Te las să te gândeşti în timpul ăsta.Vorbim când vii acasă.

Trei zile de gândit nu-i oferiră Triciei nimic altceva decât şaptezeci şi două de ore de şovăială.Se gândi la bunătatea lui Chase şi se convinse că el va face ceva ca să-i dea pământul înapoi.Apoi îşi aminti că primise *Winston Acres* tot printr-un testament...de la un bărbat pe care de-abia îl cunoştea.Şi se gândi la prietenul lui cel mai bun și încercă să uite că acesta era în momentul de faţă fără pământ,cu sau fără voia lui Chase.În cele din urmă,încercă să nu se mai gândească la nimic,dorind să creadă că,în ziua când va ajunge acasă,Chase îl va chema pe Al Lambert şi va aranja totul.Willy o luă de la spital.Deşi fereastra

camerei de la etajul doi,unde fusese internată,îi oferise o privelişte frumoasă,se simţea de parcă stătuse închisă o veşnicie.Când ieşi afară,respiră adânc aerul rece de după-amiază.Pe drumul spre casa,Willy îi vorbi neîncetat despre activităţile de la fermă,de parcă lipsise trei luni,nu trei zile.
Când o luă pe aleea ce ducea spre fermă,ea îşi întoarse automat capul spre stânga,privind spre ţarc.Misty întâmpina întotdeauna maşinile ce veneau pe alee şi se întrecea cu ele,atât cât îi permitea pajiştea.Acum totul era liniştit.
Se aplecă în faţă,frecându-şi bărbia de umărul lui Willy.
-Willy,unde e Misty?Era suficient de aproape de faţa lui pentru a vedea câteva picături de transpiraţie apărându-i deasupra buzei superioare şi pe sprâncene.
Willy? şopti ea?
-Chase a...el...ah...a trebuit să...ah...Era rănită,Tricia.
-Willy?
-A trebuit să-i curme chinul.Willy privea drept înainte,strângând cu degetele volanul.Se rănise foarte rău,Tricia.
-Cum?Ameţită,Tricia se lăsă pe spătarul scaunului când ajunseră în faţa casei.
Cum a făcut-o?
-A fost nevoit s-o facă,Tricia.
-Nu contează.Ştiu cum.A împuşcat-o,nu-i aşa? închise ochii fără să mai spună nimic.Exact cum împuşcase şi viţelul,se gândi ea.Îl văzu pe Chase stând cu picioarele depărtate,îl văzu ridicând puşca la umăr şi ţintind.Auzi zgomotul făcut de împuşcătură şi ecoul repetat de munţi.Mai rămăsese oare ceva ce el nu-i luase,încă? se întrebă ea.Calul ei,pământul ei,inima ei.Ce-i mai rămăsese?

Chase îşi scutură zăpada de pe pălărie şi de pe umeri,înainte de a intra în casă.Intră prin spatele acesteia,pe la bucătărie,care era caldă şi plină de mirosul mâncării pregătite de Rose.Furia lui dispăruse pe parcursul celor trei zile.Nervii îi fuseseră întinşi la maximum.Era normal ca Tricia să fi reacţionat în felul acela.Fixase o întâlnire cu avocatul lui Paddy pentru ziua următoare.Într-un fel,va găsi o cale de a-i înapoia Triciei *Green Hills*,îşi spuse el,în timp ce-şi aşeza haina,plină de zăpadă,pe spătarul unui scaun din bucătărie Rose intră pe uşă şi se lumină la vederea lui.
-Oh,slavă Cerului,Chase.Bine că eşti aici Tocmai voiam să trimit pe cineva să te caute.Douăzeci şi nouă de ani,în care îşi ascuţise instinctele,îl avertizară pe Chase de dezastrul iminent.
-Ce este,Rose?
-A plecat.Rose îşi puse mâinile în şold.Tricia a plecat.

Un fior de panică îi străbătu coloana vertebrală.
-Cum adică a plecat?
-Şi-a făcut bagajele şi a plecat.După ce Willy a adus-o de la spital,am condus-o în camera ei Am lăsat-o singură câteva ore,crezând că are nevoie să se odihnească.Când m-am dus sus,chiar acum câteva minute,am găsit sertarele trase şi toate hainele lipsă.Şi asta.Căută în buzunar şi scoase o bucată de hârtie de culoarea lavandei pe care i-o dădu.Chase citi şi simţi că îl trec fiori reci.
Spunea foarte puţin.Doar că va fi bine.Avea nevoie să plece.O va suna pe Rose peste câteva zile şi-i va spune unde este.Nu era nici un mesaj pentru Chase.
Rose apucă mâinile lui Chase,privindu-l cu ochii plini de lacrimi.
-O vei găsi,Chase? O vei găsi pe Tricia şi o vei aduce acasă,nu-i aşa?
Inima îi bătea să-i spargă pieptul.
-Nu ţi-a dat nici un semn că plănuise să facă asta?
-Nu.Dar Willy mi-a spus că aflase despre Misty.Chase gemu şi mototoli hârtia în pumn.La naiba! Ar fi vrut să strângă de gât pe cineva,de preferinţă pe Willy.
-Nu mă voi duce s-o aduc înapoi,Rose.Merse la fereastră şi privi afară.Dacă are nevoie de timp,e mai bine s-o lăsăm singură.Îşi aminti ce simţise el când părăsise Texas-ul,când părăsise o casă care nu mai era a lui.Să-i dăm ceea ce are nevoie,spuse el.

CAPITOLUL 8

-Deci,ce facem? April Marks scoase capul de după ziarul de dimineaţă.Îşi privi picioarele încălţate cu şosete care erau sprijinite de braţul canapelei,şi se încruntă.Tricia! Fii atentă!Răsucindu-se de la fereastră,Tricia întâlni ochii negri, scânteietori ai prietenei şi fostei ei colege de cameră din liceu.
-Îmi pare rău,April.Spune-mi din nou.Ziarul foşni,în timp ce April dispăru din nou după el,pentru a căuta pagina de divertisment.April era specialistă în gesturi zgomotoase.Dacă nu dădea buzna într-o cameră,trântea uşa după ea.Îşi folosea mâinile,tot corpul când vorbea.Făcea totul la o scară mare,pentru că,aşa cum îşi dăduse seama Tricia cu mult timp în urmă,la înălţimea şi greutatea ei mici,April se temea să nu rămână neobservată.
-Este un film nou cu Richard Gere,care începe să ruleze din seara asta,spuse April.Ştii cât de mult îl iubesc pe Richard Gere! Mai e şi baletul la *Kennedy Center*.Ţi-am spus vreodată că şi eu am făcut balet? Eram bună.Şi uite,la *Smith-sonian* este o nouă expozi...Tricia se întoarse cu spatele la cameră şi privi din nou pe fereastră.Georgetown.Şi mai jos,Washinton D.C.Zgomot şi agitaţie.
Peste drum,într-o cutie de la o fereastră înfloriseră lalele roşii şi galbene.

Câțiva copii de grădiniţă mergeau pe triciclete de la un colţ la altul.Aseară,când se întorsese de la serviciu acasă,se oprise şi privise cireşii înfloriţi,plini de flori roz-deschis.Era acel moment anului când deschideai larg ferestrele,după luni întregi de aer închis şi căldură artificială.Era momentul când îţi puneai în dulap hainele de iarnă şi ieșeai cu pătura la iarbă verde.Era primăvară.
-Deci,ce facem? April îndoi ziarul şi-l puse alături,în timp ce mesteca vârtos o bucată de gumă.Unde vrei să mergi în seara asta?
-Acasă.Tricia nu se gândise la asta până în acel moment.Vreau să merg acasă.La *Green Hills.*
-Bine.April rosti cuvântul printre dinţi şi aştepă să-i vină altele.Dar,mai întâi,putem stabili ce facem diseară?Răsucindu-se,Tricia privi dezordinea din cameră,specifică unei zile de sâmbătă.
-Nu voi mai fi aici diseară.Luă o eşarfă de mătase de pe măsuţa de cafea şi îşi înhăţă tenișii de dedesubt.Plec acasă.
-Acum? strigă April,sărind în picioare.Vrei să spui,astăzi?
Tricia ridică o umbrelă,un tricou şi o carte.
-Da,astăzi.Bineînţeles că astăzi.Cu braţele pline,se îndreptă spre dormitor şi trânti totul pe pat.În goana ei se ciocni de April.Mi-ai văzut cerceii de aur? l-am scos aseară când am venii acasă,dar nu-mi amintesc...
-Nu te poţi hotărî să pleci şi imediat s-o și faci! spuse April.
Mirată,Tricia se opri şi o privi.
-De ce nu?
-Pentru că nu iese bine.Văzând că argumentul ei nu era prea convingător,April se chinui să găsească altul.Pentru că asta înseamnă să te muţi.Adică,priveşte în jur,te rog! Făcu un gest cu mâna şi Tricia o urmări cu ochii.Ai mai mult de o valiză de haine de luat de aici.Ai plante.Şi o bicicletă.Şi...o groază de vase de bucătărie.Asta înseamnă să te muţi.Oamenii se hotărăsc să se mute,dar nu o fac în aceeaşi zi.
-Eşti îngrijorată din cauza chiriei.Tricia puse mâna pe umărul prietenei sale.
Nu-ţi face griji,nu te las cu fundul în baltă.Îţi trimit jumătatea mea de chirie până îţi găseşti o altă colegă de camera Şi poţi păstra vasele de bucătărie.Şi plantele Tricia îşi zări cerceii pe televizor şi se duse să-i ia.
În dormitor,îşi scoase valiza din spatele dulapului.Avea nevoie de cutii,de foarte multe cutii.De unde să le ia astăzi? Realizând că trebuie să stea o clipă şi să-şi facă un plan,se aşeză pe marginea patului.
-Nu-i vorba de chirie,proasto,spuse April din uşă.Şi nu-i vorba nici de vase.
Tricia o privi şi se încruntă.

-Atunci,despre ce este vorba?
-Nu te-ai gândit la ce înseamnă asta.Nu mă miră.Niciodată nu te gândeşti o clipă,înainte de a face ceva.April veni şi se aşeză lângă Tricia.Erai într-o stare îngrozitoare în noaptea când ţi-ai făcut apariţia aici.Indiferent ce se întâmplase, era clar ai suferit foarte mult.Şi,indiferent ce se întâmplase,se întâmplase la *Green Hills*.Acum,poate că tu crezi că ţi-ai revenit,în timpul cât ai stat aici,dar eu nu cred.Tricia îşi aminti.Nu avusese nici o destinaţie în minte atunci când plecase de acasă.Faptul că se îndreptase spre est fusese automat.Timp de opt ani,se îndreptase spre est de fiecare dată când plecase de la *Green Hills*.
Următorul lucru,pe care îl făcuse,fusese să se îndrepte spre adresa lui April din Georgetown.April îi deschisese uşa cu faţa plină de urmele rimelului care îi cursese pe obraji.Avea ochii roşii și umflaţi din cauza orelor întregi de plâns.Părul ei blond arăta de parcă încercase să-şi smulgă fiecare şuviţă din rădăcină.Ca să pună capac,podeaua din bucătărie era acoperită de cioburile veselei sparte.Trei ore mai devreme,colegul de cameră al lui April,"un ticălos care spunea vorbe dulci",după caracterizarea lui April,plecase.Tricia nu aflase niciodată dacă vesela fusese spartă înainte sau după ce domnul Vorbe Dulci părăsise apartamentul.Tricia sosise la momentul potrivit.April nu putea să păstreze de una singură locuinţa,cu salariul ei,iar Tricia îşi găsise un serviciu de contabilă,într-o săptămână.Acum,Tricia îi luă mâna lui April şi oftă.
-Ai dreptate.Nu mi-am revenit.
-Atunci,de ce te duci înapoi? întrebă April,când Tricia se ridică şi trase un sertar plin cu haine
-Pentru că e primăvară.Şi am jurat să nu mai lipsesc nici o primăvară de la *Green Hills,*îi spuse ea.Goli sertarul şi îndesă lucrurile în valiză.
-Primăvară! Exasperată,April îşi ridică mâinile în sus.Asta explică totul.

Tricia încetini maşina pentru a privi mai atent prin parbriz.Arăta exact aşa cum se aşteptase,neschimbat.Dealurile înverzite erau colorate,din loc în loc,de flori de un albastru-pal şi albe.Stejarii înfrunziseră,filtrând lumina soarelui şi umbrind aleea nepietruită ce ducea spre casă.Avu grijă să nu privească spre pajiştea unde ar fi trebuit sa alerge Misty,de-a lungul gardului.Era prea de vreme pentru asta.
Dându-se jos din maşină în faţa verandei largi,respiră adânc.Trifoi dulce şi iarbă verde! Întoarcerea acasă fusese o decizie corectă.Uşa se deschise şi Rose năvăli afară.
-Tricia!Copilule,de ce nu m-ai sunat să mă anunţi? Izbucni în lacrimi.
Tricia urcă treptele şi-şi petrecu braţele în jurul mijlocului lui Rose.

-E totul bine acum.Am venit acasă.Depărtându-se puţin,privi spre faţa dragă a lui Rose.Dacă,bineînţeles,vrei să mă primeşti.Rose îşi şterse ochii,apoi făcu un semn ameninţător cu degetul.
-Aveam de gând să te cert îngrozitor,domnişoară.Mi-ai oferit patru luni îngrozitoare,asta ai făcut.
-Ştiu.Şi îmi pare rău.Lăsându-şi jos bagajele,Tricia o întoarse pe Rose spre uşa deschisă.S-au întâmplat atât de multe,într-un timp foarte scurt.Aveam nevoie să fiu singură o vreme.
-Ei bine,acum eşti acasă şi asta-i tot ce contează.Intrară împreună în casă.Cina va fi gata într-o oră,spuse Rose.Ai destul timp ca să te răcoreşti.
Înăuntrul dormitorului ei galben cu alb,Tricia simți primul junghi de durere.
Ultima oară când se trezise din somn în această cameră,fusese în braţele lui Chase.Ultima oară când făcuse dragoste cu el,fusese în acest pat.Îşi amintea hainele lui împrăştiate pe covorul în culori pastelate,corpul lui întins în patul ei.Ridicând mâna,îşi apăsă degetele pe ochi,pentru a îndepărta amintirile, emoţiile,indiferent de ce fel,erau un lux pe care nu și-l putea încă permite.Luase nişte hotărâri pe drumul spre casă.În ceea ce-l privea pe Chase,nu putea să lase ca emoţiile să-i clintească acesta hotărâri.Va învăţa,dacă până acum n-o făcuse, să fie ca Paddy şi Chase...să se închidă în spatele unui zid de gheaţă.
Tricia făcu duş,îşi puse o rochie de culoarea safirului,pe care o lăsase acasă,şi-şi strânse părul în vârful capului.În seara asta,ea şi cu Rose vor lua împreună o cină liniştită.Mâine...Uşile sufrageriei erau deschise.Pe masă erau aşezate două farfurii.Tricia făcu trei paşi în cameră,înainte să-l vadă.
Stătea în picioare,cu mâna pe spătarul unul scaun.La vederea lui,ea simţi cum sângele i se scurge din obraji.Văzând-o apărând pe neaşteptate,Chase fu șocat.Toate emoţiile care îl stăpâniseră în clipa când aflase de plecarea ei reveniră acum...furie,durere,neputinţă.Murise de o sută de ori de la plecarea ei şi de fiecare dată ajunsese în iad.Acum,ea era aici.Mai frumoasă,mai fragilă,mai minunată decât şi-o amintise vreodată.
-Bună,Chase.Tricia fu surprinsă cât de calmă îi era vocea.Încet,venind din amintiri,dar calmă.
-Tricia!Ar fi vrut s-o ia în braţe,s-o bată,să facă dragoste cu ea,aici,pe podea.Rămase nemişcat şi o privi.
-Nu mi-am dat seama că ai fost invitat la cină.Îşi duse mâinile la spate,pentru a ascunde faptul că-i tremurau.Credeam că a doua farfurie este pentru Rosie.
-Aşa am crezut şi eu.Până în acel moment,Chase nu se gândise că ea nu ştia de schimbările petrecute la *Green Hills*.Părea că Rose nu o ţinuse la curent.

-Nu mi-e prea foame,spuse Tricia,făcând ceva paşi înapoi.Imposibil,se gândi ea.Era imposibil să fie în aceeaşi cameră cu el,fără s-o doară,fără să-l dorească din nou.Tu şi Rose puteţi să mâncaţi.Dacă ai mâine o oră liberă,aş vrea să stau de vorbă cu tine.Ameţit,Chase o urmări ieşind din cameră.Credea oare că poate să reapară aşa,fără nici o explicaţie? Simţea din nou că doreşte s-o bată până nu se mai putea mişca.Şi atunci,ar fi implorat-o să-i spună de ce îl părăsise? De ce nu-i acordase şansa să îndrepte lucrurile? De ce nu avusese încredere în el?
Furios,ridică scaunul şi-l trânti de podea,în clipa când Rose îşi făcu apariţia pe uşă,ducând în brațe un platou.Cartofii înăbuşiţi şi morcovii gratinați înconjurau o friptură ce împrăştia o aromă îmbietoare.Chase o privi fără pic de poftă.
-Le poţi da mâine la lucrători,Rose.Nu cred că cineva are chef de cină în seara asta.Rose privi în jur,apoi din nou spre Chase.
-Tricia a venit acasă.
-Am descoperit şi eu.Tocmai a ieşit din camera.
-Credeam că nişte lumânări,puţină muzică...spuse Rose,plină de speranţă.
Ştii,ceva special pentru venirea ei acasă.Îl privi pe Chase băgându-și mâinile în buzunare şi aplecându-şi capul.E totul bine,acum că s-a întors acasă?
-Nu ştiu cum este.Bombăni o înjurătură şi se îndreptă spre uşă.Dar am de gând să aflu.Traversă holul larg care ducea spre living,dar se opri în uşă văzând-o pe Tricia traversând camera şi îndreptându-se spre pian.Îi ridică capacul şi-şi trecu degetele peste clapele de fildeş.E atât de frumoasă,se gândi el,atât de slabă şi fragilă.Chiar ieri hotărâse că era timpul să plece după ea şi s-o aducă acasă.Nu se întrebase nici o clipă dacă ea îl iubea.Ştia doar că el nu putea trăi fără ea.
Acum îi privi capul aplecat,în timp ce lovea o clapă.Pianul scoase un sunet trist şi ea clipi.Încercă o alta.Se auzi alt sunet trist.Oftând,închise pianul.Ridicându-şi privirea,îl văzu.Pentru o fracţiune de secundă,o scânteie pâlpâi în ochii ei.Înainte ca Chase să-şi dea seama ce fusese,scânteia dispăru.
-A fost neglijat,spuse ea,referindu-se la pian.
-Aşa cum neglijate au fost o mulţime de lucruri.O văzu dându-şi capul pe spate, apoi întorcându-şi privirea de la el.De vreme ce tot sunt aici,ce era ceea ce voiai să-mi spui? întrebă el.Stătea prea aproape de ea,se gândi Tricia,cuprinsă de panică.Şi ea nu era pregătită.Parfumul lui o învăluia.Ceva în interiorul ei îi spunea să dea înapoi.Bunule Dumnezeu,oare ce o făcuse să creadă că va fi vreodată pregătită să dea ochii cu el?
-S-a făcut târziu,Chase.Ai avut o zi grea.Eu sunt după un drum lung.
Întorcându-se,îl privi în ochi.Mâine.De ce n-ai trece mâine pe aici? Vom vorbi mâine.Nu avea încotro,trebuia să-i spună,se gândi Chase.

-Acum locuiesc aici,Tricia.Ea se încruntă,părând să nu înţeleagă.
-Ce?
-Locuiesc aici.În casa asta.M-am mutat într-una din camerele de oaspeţi.
Furia care o cuprinse era fără margini.
-N-ai avut nici un drept,strigă ea.El nu ţi-a lăsat casa.Măcar atâta lucru mi-a lăsat mie.
-Hai să nu confundăm ce-a făcut Paddy cu ce-am făcut eu,îi trânti Chase.
-Aceasta este casa mea.Ce te-a putut face să crezi că poţi locui aici fără permisiunea mea?
-E mai convenabil,sunt mai aproape de locul unde muncesc,spuse el,mult mai calm decât se simţea.Oricum,stăteam aici până la miezul nopţii,ocupându-mă de contabilitate.Îţi mai aminteşti de asta,nu-i aşa?
-Oh,nu,nu-mi spune aşa ceva.Furia,descoperi ea,îi permitea să-l înfrunte fără să simtă durerea.Sper că n-ai de gând să mă faci să te cred că ai fost nevoit să te muţi aici,pentru că eu am plecat.
-Cine crezi că ar fi avut grijă de casă?Te-ai deranjat să laşi avocatului vreo împuternicire înainte de a pleca? Te-ai deranjat să-i trimiţi lui Rose câte un cec lunar pentru cheltuielile de întreţinere?Din ce voiai să trăiască?Mă îmbolnăvisem aproape,făcând zilnic câte două mile,la şase dimineaţa,alte două,la miezul nopţii!
Are dreptate,se gândi ea.Să-l ia naiba,întotdeauna are dreptate!Strângându-şi mâinile una în alta,se chinui să-şi redobândească controlul.
-Va trebui să te muţi înapoi,în vale.El îşi aminti totul al dracului de bine.
Dormitorul din casa aceea pustie,plină de ecourile de altădată.Se îndreptă spre bar şi desfăcu o sticla cu coniac.
-Asta ar putea fi o problemă.Am închiriat cabana lui Stan familiei Vaughn.Ştii cât de mult detesta Sara remorca în care locuiau,cum îşi dorise dintotdeauna o casă adevărată.Vrei să-mi ţii companie la un pahar de coniac?
-Nu.Tricia merse şi privi pe fereastră.Frunzele din toamna trecută pluteau pe suprafaţa piscinei.Nu se aşteptase la aşa ceva.Chase să locuiască aici? în fiecare noapte? Ar fi trebuit să mă aştept,murmură ea pentru sine,dar destul de tare ca el s-o audă.Era tot ce-mi mai rămăsese neluat.Privi din nou spre el.Va trebui să te muţi înapoi la tine E tot ce pot să-ţi spun.
-Cu o singură condiţie.Tricia îşi îndreptă spatele.Chase sorbi din coniac.Tu le vei spune că trebuie să se mute din cabană.Nu vreau să-i dau eu afară.
-Foarte bine.Se vor aştepta la asta,se gândi Tricia.De îndată ce vor afla că s-a întors,se vor aştepta ca Chase să se mute din casa ei.Voi vorbi mâine cu Sara,

zise ea.Nervoasă,pentru că venise momentul să-i spună ce avusese de gând de la început,Tricia începu să se joace cu draperia.Îmi datorezi un cal,spuse ea încet.
Chase simţi emoţia ce-i gâtuia vocea.
-Îmi pare rău de Misty,Tricia.
-Ai împuşcat-o,spuse ea,de-abia reuşind să rostească cuvintele.
-Se chinuia cumplit de durere.
-Există şi alte căi,şopti ea răguşit.Puteai chema veterinarul.Puteai să-i curmi viaţa altfel.
-Nu era timp pentru asta.Făcu un pas mai aproape.Ea făcu unul înapoi.Atâta vreme cât răspund de animalele acestei ferme,nu pot suporta să văd unul chinuindu-se fără rost.Ai auzit vreodată urletul unui cal în agonie,Tricia? Ai auzit? Ea îşi acoperi urechile.
-Nu.Nu vreau să aud asta.
-Ar fi trebuit să te gândeşti la asta,înainte de a o forţa să sară pe gheaţă peste un gard pe care n-a vrut să-l sară.Ar fi trebuit să te gândeşti atunci,la naiba!
-Încetează,strigă ea.Ştiu ce-am făcut.N-am nevoie să-mi spui tu că a fost din vina mea.Incapabil să-i privească faţa pământie,ochii enormi,Chase se întoarse spre bar şi-şi umplu din nou paharul.
-Du-te mâine la *Winston Acres* şi ia-ţi ce cal vrei.Îi voi spune lui Ralph Burgess să te aştepte.Una o rezolvase,se gândi Tricia.Oricum,Tricia nu se aşteptase ca această cerere să-i fie refuzată.A doua...
-Mai e ceva.Îşi împleti degetele la spate şi respiră adânc.Vreau *Winston Acres*.
El rămase cu paharul la jumătatea distanţei de buze.
-Ce vrei?
-*Winston Acres*.Mi se cuvinte.Tu mi-o datorezi.Unghiile îi intraseră în carne,atât de tare îşi încleştase pumnii.Tu ai *Green Hills*,animalele,pământul.Nu ai nevoie de *Winston Acres*.Eu mă pricep la cai,ai văzut doar.Cineva trebuie să se ocupe de ce-i acolo.Cuvintele îi ieşiseră din gură unul după altul.La naiba,încurcase tot ceea ce-și pregătise să-i spună.Capul îi pocnea.Fiecare agrafă părea că-i pătrunsese în creier.Aşezându-se pe canapea,începu să-şi scoată cu o mână agrafele din păr și să-şi maseze cu cealaltă tâmplele Mi-o datorezi,Chase.
Primul lui impuls fu să izbucnească în râs.Al doilea fu s-o scuture până îi clănţăneau dinţii din gură.Îşi încleşta maxilarul pentru a-şi înăbuşi prima dorinţă şi luptă împotriva celei de-a doua.În tăcerea apăsătoare,se trezi gândindu-se la cuvintele ei.Se pricepea la cai,nu putea nega asta. Ralph îl presa încontinuu să se ocupe de ferma sau s-o vândă cuiva interesat să facă asta.Şi descoperise că nu era uşor să se ocupe de *Green Hills*...deşi nu era imposibil.Indiferent de

motivele care îl determinaseră pe Paddy să facă acel lucru,*Green Hills* trebuia să-i fi rămas Triciei.Chase încă o mai iubea,încă o mai dorea.Singurul mod de a o avea din nou era să-i înapoieze *Green Hills*.
Înainte ca Chase să-şi rostească gândurile cu voce tare,ea îşi scoase ultima agrafă şi părul îi căzu liber.Până la umeri.Vârfurile i se răsuceau sub bărbie.
Rămase înlemnit.Îl tăiase! Părul pe care el îl iubea atâta,pe care dorea să-l vadă căzându-i până jos.Părul pe care l-ar fi putut pieptăna ore întregi.Părul pe care îl privise uscându-se lângă foc.Nu ar fi putut să fie mai clară nici dacă ar fi strigat cuvintele în gura mare: „M-am întors acasă,dar nu la tine".
-Sigur,Tricia.Durerea din inimă se simţea în voce.Poţi avea *Winston Acres*.Voi discuta formalităţile cu Al Lambert.Tricia îl privi fix.Nu crezuse niciodată că va fi atât de uşor.Simţi că tensiunea îi părăseşte corpul.Durerea de cap cedă.Ce ar fi trebuit să spună într-o astfel de situaţie? Mulţumesc? Nu,el îi datora acest lucru.
-Îţi apreciez corectitudinea,spuse ea,şi se simţi imediat ruşinată de acele cuvinte. Mulţumesc,Chase.Ridicându-se,îşi adună în palmă agrafele de pe masă.
Trecuseră doar câteva ore de când se aflase în apartamentul lui April,având de ales între un film sau un balet,pentru a-şi petrece seara.Se simţea epuizată de tot ce se întâmplase de când ajunsese acasă.
-Mă duc la culcare,spuse ea,trecând pe lângă el în drumul spre uşă.
-E o invitaţie? spuse el răguşit.
-Nu.Se opri.Asta se dovedi a fi o greşeală,fără să-şi dea seama când,se trezi deodată în brațele lui.Gura lui era lacomă şi mirosea a coniac.Simţi cum sângele îi pulsează în cap,în vene.Deşi se zbătea,îi răspundea la sărutări.În cele din urmă,cu un strigăt,reuşi să se elibereze din braţele lui.
Chase îşi calmă respiraţia şi o studie.Ar fi putut-o avea acum.Simţise cum lupta din ea cedează în faţa nevoii de el.Da,ar fi putut-o avea acum.Şi dacă ar fi avut-o acum,n-ar mai fi avut-o niciodată din nou.O noapte cu ea nu i-ar fi de ajuns.O voia pentru toată viaţa.
-Nu...să nu mai faci niciodată acest lucru,şopti ea furioasă.
-De ce nu? întrebă el cu un zâmbet dureros Ne-a făcut la amândoi plăcere.
-Pentru că...eu nu te iubesc...nu te doresc.Nu mai putea risca să mai stea o singură secundă lângă el,aşa că făcu un pas înapoi.Ai luat destul de la mine.Nu mi-a mai rămas nimic ce să-ţi dau.El o urmări plecând.Instinctiv,făcu un pas s-o urmeze.Apoi se răsuci şi apucă sticla de coniac Avea nevoie de o imensă cantitate de coniac înainte de a reuşi să adoarmă în aceeaşi casă cu ea,dar nu şi în acelaşi pat.

Tricia se chinuia să adoarmă.Era mult prea conştientă de prezenţa lui Chase la parter.Când închidea ochii,era invadată de imagini care-l reprezentau.Chase mergând prin dormitor,cu paşii lui uşori,plini de graţie,înainte de a se dezbrăca și a-şi dezveli corpul musculos.Chase ieşind de sub duş,cu corpul bronzat acoperit cu stropi de apă,cu părul ciufulit.Când deschise ochii,pentru a alunga amintirile care făceau ca oasele să i se lichefieze,îi văzu imaginea apropiindu-se de tăblia albă a patului în care stătea întinsă.Chase,întins peste aşternuturile ei,cu pieptul lui larg,ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei,cu picioarele lui lungi,mişcându-se sub pătură,până ce o dădea jos.Numai atunci înceta să se mai mişte și reuşea să adoarmă.
În zori,ea renunţă.Îşi deschise larg ferestrele,lăsând aerul rece de dimineaţă să-i răcorească corpul înfierbântat.Cerul era purpuriu,pajiştea şi grădina erau acoperite de rouă.Trebuia să-l scoată pe Chase din casa ei.Dacă voia să mai poată dormi vreodată,trebuia să-l facă să se mute înapoi,în vale.

Tricia opri jeep-ul în faţa cabanei şi privi fix.Aici,în sfârşit,se confruntă cu schimbarea.Peretele subţire,degradat de trecerea anilor,era acum întărit de o construcţie din lemn roşu.La uşa de la intrare,fusese pus un mâner din alamă pentru bătut în uşă,un cocoş din bronz fusese aşezat pe acoperiş,şi la toate ferestrele erau perdele curate.Uşa fusese vopsită în negru şi,în timp ce cobora din jeep,o văzu deschizându-se.Sara ieşi afară.
-Bună dimineaţa,Patricia.
-'neaţa,Sara.Întotdeauna existase o politeţe rece între cei două femei.Sara arăta întocmai cum trebuia sa arate soţia unui lucrător de la o fermă.Anii petrecuţi în chefuri îi îngroşaseră mijlocul.Perioadele dese de foamete îi întunecaseră ochii căprui;odată luminoşi.De pe poziţia ei dezavantajoasă,Sarei i se părea că Tricia,ca fiică a proprietarului,fusese ridicată pe înălţimi nemăsurate.
-Bărbaţii au plecat,spuse Sara,ştergându-şi mâinile de şorţ.Am făcut o cafea proaspătă.Vrei să bei o cană cu mine? Invitaţia o surprinse pe Tricia.
-Da,Sara,mulţumesc.Trecerea pragului cabanei fu mult mai dificilă pentru Tricia,decât fusese trecerea pragului dormitorului ei.Totul arăta atât de mult la fel,deşi multe lucruri fuseseră schimbate radical.
-Am vopsit stucaturile,spuse Sara,făcând un semn cu capul.Erau într-o stare de neînchipuit.
-Arată foarte frumos,mormăi Tricia.Face camera să pară mai mare.
Sara dădu din cap şi se îndreptă spre partea unde se afla bucătăria.Tricia porni după ea,apoi se opri.Îşi mai putea oare aminti cum arătase odată? Pereţii albi

erau acum acoperiţi cu acuarele ce reprezentau diverse peisaje.Perne decorative,albastre şi vişinii,erau aranjate cu gust din loc în loc.O placă din lemn de fag înlocuise poliţa din piatră crăpată de deasupra căminului.
Privirea ei se îndreptă,în cele din urmă,spre locul pe care îl evitase până atunci.Carpeta viu colorată dispăruse.O măsuţă de cafea era aşezată în locul unde fusese carpeta,direct pe podeaua de scândură,care acum lucea de curăţenie.
Iubiţii de odinioară fuseseră daţi uitării,fuseseră goniţi pentru totdeauna din această casă.Până în clipa când ea închise ochii.Atunci,zgomotul făcut de cizmele lui,pe podea,îi răsună în minte şi râsul lui umplu toate colţurile încăperii.În timp ce-şi bea cafeaua,Tricia zâmbea şi aproba din cap,ascultând-o pe Sara care,nervoasă,îi spunea cât de mult iubeşte cabana,cum toată viaţa locuise în remorci şi cât de mult le detestă,cum niciodată nu vor fi în stare să adune suficienţi bani pentru a-şi construi casa lor şi cât de mult apreciau că Chase le închiriase această locuinţă atât de rezonabil.
Sara ştia de ce venise,îşi spuse Tricia în gând.Şi era îngrozită că şi-ar putea pierde primul ei cămin adevărat.Când Sara o conduse pe Tricia spre uşă,aşteptă până ce aceasta mai privi odată peste umăr prin încăpere.
-Era ceva ce voiai...? întrebă Sara cu o voce încordată.
-Nu,Sara.Ultimul hohot de râs de altădată o însoţi pe Tricia până pe verandă şi fu curmat brusc de închiderea uşii.
-Te simţi bine? întrebă Chase încet.Primul ei gând fu să se arunce în braţele lui şi să-şi verse toată durerea din inimă.El stătea sprijinit de gardul verandei,cu picioarele întinse în faţa lui.Pălăria *Stetson* era coborâtă mult pe frunte,aşa că el fu nevoit să-şi aplece capul într-o parte pentru a o putea privi pe sub boruri.
-Aştepţi de mult timp? întrebă ea rece.
-Nu chiar.Mi-am închipuit că-ţi ia cam cincisprezece minute să vezi ce-i înăuntru,să bei o cană de cafea şi să descoperi că n-ai putea să le spui să plece.
-Ai venit să-mi râzi în nas?
-Nu.Îşi aprinse o ţigară şi aruncă o privire scurtă asupra exteriorului cabanei.
Nu-i uşor de mers înăuntru.Eu unul nu pot.M-am gândit că vei vrea să te aştepte cineva,atunci când vei ieşi afară.Chase observă că ea purta pălăria şi cizmele pe care i le dăruise el în toamna trecută.Îşi amintea noaptea aceea ploioasă.Îşi amintea cum ea le probase pentru el.Îşi încleştă pumnii,luptând împotriva nevoii de a o lua în braţe.Tricia clipi pentru a alunga lacrimile şi îşi băga mâinile în buzunarele blugilor negri.
-Ceea ce vreau este să-mi dai pământul înapoi.
-Nu e pământul tău.N-a fost niciodată,îi aminti Chase,iar vocea i se pierdu.

A fost pământul lui Paddy şi el a vrut să-mi fie încredinţat mie,atât timp cât trăiesc.Dedesubtul borului gri al pălăriei,ochii ei sclipiră precum două safire.
-Primul lucru pe care ar trebui să-l faci mâine dimineaţă,ar fi să-ţi găseşti un arhitect.Construieşte-ţi o casă...ai fără îndoială destul pământ pe care s-o construieşti...şi mută-te din casa mea.
-Haide,spuse el,fără să fie de acord,dar fără să-i respingă propunerea,i-am cerut lui Ralph să-ţi aducă să vezi un cal.Chase merse alături de ea până la grajduri.
Când Tricia văzu calul ce aştepta în mijlocul culoarului,respiră adânc.Her Majesty.Uimită,îi aruncă lui Chase o privire derutată.
-Ţi-au plăcut întotdeauna caii suri,spuse el.
-Dar...dar nu poţi renunţa la un astfel de cal!
-Atâta vreme cât eu sunt proprietarul,pot face tot ce doresc.Când va fi ferma ta,vei face tu tot ce doreşti.Atinse cu vârful degetelor pălăria şi adăugă: Drăguţă doamnă...Apoi se îndepărtă.

În zilele ce urmară,din acea săptămână,cei trei locuitori ai casei de la *Green Hills* se chinuiră,împiedicându-se uneori unul de altul,să creeze o atmosferă cât de cât confortabilă pentru convieţuirea împreună.Tricia,de obicei,se confrunta cu întâlniri neaşteptate cu Chase,urmate de tăcere sau de bombăneli nedesluşite.
Cina era singura masă pe care o luau împreună şi făcuseră un adevărat ritual din comportamentul civilizat.Subiectele discuţiilor erau banale şi vocile lor, mecanice.O oră mai târziu,nimeni nu-şi mai amintea ce discutaseră la cină.
Pe Tricia,această stare de lucruri o epuiza.Nu era un singur moment în care să nu fie încordată.Din ce cauză,nu ştia niciodată exact.Chase revenise la felul lui de-a fi dinainte,apărând pe neaşteptate.Distant şi dramatic.
Într-o dimineaţă,când nu-şi găsea liniştea,Tricia îşi făcu şi se plimba fără rost prin casă cu ceaşca în mână.Bătu la uşa biroului.Când văzu că nimeni nu-i răspunde,băgă,prudentă,capul înăuntru.Alte schimbări.Registrele vechi dispărură.Un set de dulapuri,deschise la culoare,înlocuiseră pe cele vechi,de metal.În cameră se afla un birou nou,de două ori mai mare decât cel dinainte.În mijlocul suprafeţei lui lăcuite,era registrul de contabilitate.Răsfoindu-l,Tricia aruncă o privire paginilor din ultimii ani.
Mâi întâi,dădu peste scrisul indescifrabil al tatălui ei.Acum era în stare să zâmbească la adnotările care,de-a lungul anilor,o înfuriase atâta.*Cecuri pentru părţi...25$,dă sau ia câteva*.Ce fel de părți obişnuia ea să-l întrebe.Şi ce să dea sau să ia? Câțiva penny? Câţiva dolari?Apoi urmau însemnările ei,coloanele ordonate,scrise cu cerneală roșie şi neagră.Un scris delicat,dacă-l comparai cu

scrisul lui Chase.El folosea un sistem mult mai complicat,alcătuit din multe simboluri pe care numai el le înţelegea.Cu siguranţă că aici îi luase locul fără prea multă bătaie de cap.
-Cauţi ceva?Ea tresări la auzul vocii lui Chase şi,răsucindu-se,îl văzu în uşă.
-Speram că nu vei începe din nou să faci asta,bombăni el.Să sari în sus de fiecare dată când intru într-o cameră.
-M-ai speriat.
-Ştiu.O fac mult prea des.El intră şi puse o mapă pe birou.Îţi aparţine în întregime,spuse el.Cu degete tremurătoare,Tricia luă mapa.
-*Winston Acres*?
-În întregime.Cu excepţia cabanei şi a terenului pe care este construită.Am încheiat un contract cu familia Vaughn pentru ea.
-E şi un cec aici.Tricia îl scoase pentru a i-l da înapoi.
-Aşa e.Acoperă cheltuielile până în dimineaţa asta.A trebuit să închid contul din bancă.Va trebui să deschizi un altul.După ce vei plăti ceea ce eu mai datorez,vom fi chit.Tricia aprobă din cap şi continuă să se uite prin hârtii.Găsi numele ei trecut în calitate de proprietar şi rămase uimită.Pentru prima oară,
după luni de zile,simţea că trăieşte din nou.Avea pentru ce face planuri şi avea un motiv pentru a le duce la îndeplinire.Avea un loc care îi aparţinea.Simţi cum un zâmbet i se răspândeşte pe faţă şi-i încălzeşte inima.
-Mulţumesc,Chase.Ridică privirea şi văzu că el plecase.

CAPITOLUL 9

Zorii zilei.O oră total nepotrivită pentru sculat,îşi zise Tricia.Scuturându-şi capul pentru a se trezi,ea părăsi casa şi se îndreptă spre *Winston Acres*.Proprietar! Suna foarte frumos.Dar,în acelaşi timp,o înspăimânta la culme.Ştia foarte multe despre cai; dar nu suficient de multe.
În primele ore ale dimineţii,citise cu atenţie hârtiile date de Chase.
Responsabilitatea grea,pe care şi-o asumase,i se relevase abia la miezul nopţii.
Avea angajaţi...grăjdari,dresori...care depindeau de ea pentru a avea un salariu din care să-şi întreţină familiile.În afară de iepele de la *Winston Acres*,mai avea un număr de iepe aduse pentru împerechere cu armăsarii ei.Armăsarii ei.Trei la număr.Dacă gândul la ceea ce intrase în posesia ei era descurajant,gândul la cât o va costa întreţinerea acestei ferme era atât de înspăimântător,încât îi venise să traverseze holul şi să trântească toate actele în braţele lui Chase.Numai hrana cailor necesita o mică avere.Apoi impozitele.*Acres* se întindea pe un teren foarte mare din Virgina.Gardurile măsurau mile întregi,iar vopsirea lor,din trei în trei

ani,costa aproape un sfert de milion de dolari.Se uitase la profiturile şi la pierderile suferite de Chase,în cele nouă luni cât deţinuse *Winston Acres* şi rămăsese şocată de sumele plătite,ca taxe,veterinarilor,de costul reparaţiilor clădirii şi de sumele plătite grădinarilor.La *Green Hills* lucrase cu sume astronomice.Dar asta părea să aibă un sens,când aveai de-a face cu mii de capete de vite.Dar pentru cai? Şi responsabilitatea care cădea asupra ei?

În zori,în această primă zi,ca proprietară a unei ferme de cai pursânge,Tricia porni călare spre *Acres,*simţindu-se mai mult decât copleşită ,de noua ei responsabilitate.Ralph ieşi din birou,lăsând uşa să se trântească în urma lui.

Mutându-şi ţigara dintr-un colţ al gurii în celălalt,el îşi puse mâinile în şold,îşi depărtă picioarele şi rămase în mijlocul drumului,aşteptând-o.Tricia ştia că următoarele cinci minute erau cele mai importante: o puteau impune sau o puteau desfiinţa pentru totdeauna.Fără ajutorul lui Ralph,nu avea cum să reuşească.

-Deci,tu eşti şefa.O măsură cu o privire scurtă.Trebuie să-mi fac probleme dacă mai rămân aici?

-Nu trebuie.Îmi fac eu destule probleme pentru amândoi.Tricia descălecă pentru a-l putea privi drept în ochi.Nu m-aş putea descurca fără tine,Ralph.

-Pare să fie momentul cel mai potrivit pentru a cere o mărire de salariu,nu-i aşa?

-Aşa pare.Şi un bărbat,fără principiile tale atât de solide,ar face-o imediat.

Nici un muşchi al feţei nu i se clinti,dar Tricia văzu scânteile de amuzament din ochii lui întunecaţi.

-Eşti o fetiţă isteaţă,să ştii,Foloseşte-ţi tacticile astea şi cu cumpărătorii de animale şi vei vinde caii la fel de bine cum îi călăreşti.Hai să trecem la treabă.Cu ce vrei să începi? Cu hârţogăreala? Cu procedurile de operare?

-Cu ce sugerezi să încep?

-Cu caii.Avem câteva iepe care trebuie să fete;nu le-ai văzut până acum.Mai avem şi câțiva mânji proaspăt fătaţi.E primăvară.O perioadă foarte ocupată într-o fermă.Peste tot vezi că se începe sau se termină câte ceva.

-Vrei să spui că voi curăţa grajdurile şi voi căra fânul?

-Eşti proprietarul.Vei face ceea ce vrei să faci.Dar ştii ce-am spus eu întotdeauna...cea mai bună cale de a-ţi cunoaşte caii este să-i scoli dimineaţa şi să-i culci seara de una singură.

-Atunci,aşa voi face.

-Vrei să ducem mânza în grajd? întrebă Ralph,arătând spre Her Majesty.Grajdul ei este încă liber.Sau o poţi lăsa afară,cu mânjii de un an.

-O voi lăsa afară.El aprobă din cap.Tricia porni s-o ducă pe Her Majesty pe păşune,când Ralph îi atrase atenţia,tuşind.
-Ai vreun nume pentru fermă? Ea privi înapoi,zâmbind.
-Are deja un nume.Un nume cu o bună reputaţie.Nu văd nici un motiv pentru care l-aş schimba.Ralph dădu din nou din cap şi Tricia ştiu că,de data asta,era pentru că aproba această hotărâre a ei.
-Ştii,cred că lui Stan i-ar fi plăcut ca tu să ai locul ăsta.Tricia ştia că nu există alt compliment mai frumos pe care Ralph Burgess putea să i-l facă.
De la răsăritul soarelui până la apus,Tricia lucră alături de Budd Jenkins,unul dintre băieţii de la grajduri.Budd lucra într-o parte a curţii,Tricia în cealaltă.
Ridică,trase şi împinse baloţii de fân,aşezându-i la intervale precise,şi tăie sârma,care-i lega,cu o lamă.Raţionaliza porţiile de ovăz şi,cu ajutorul unui furtun,umplu găleţile cu apă.După ce curăţă grajdurile,se ocupă de fiecare cal.Le perie coamele şi cozile,le ţesălă părul şi le curăţă copitele.
La amiază se simţea de parcă lucrase acolo neîntrerupt timp de două zile.
Târându-se până în dreptul ţarcului lui *Indomitable Spirit* se trânti pe iarba înaltă şi răcoroasă de sub un stejar.Stând cu ochii închişi şi încercând să-şi relaxeze fiecare muşchi,se gândi că luxul este un lucru relativ.În momentul de faţă,ştia că nimic nu i-ar face mai multă plăcere decât să stea şi să se odihnească exact în locul unde se afla.Din capătul celălalt al pajiştii,*Indomitable Spirit* veni alergând în galopul său obişnuit.Tricia îşi aminti că Chase îi spusese că nimeni,cu mintea întreagă,nu şi-ar putea dori acest cal.Ei bine,poate ea nu era chiar sănătoasă la minte,dar avea cel mai frumos armăsar din statul Virginia.
-Eşti al meu acum,creatură magnifică,spuse ea încet.Calul îşi ciuli urechile la auzul vocii ei şi rămase liniştit pentru o clipă.Aşa,învaţă-mi vocea,învaţă-mi mirosul,continuă ea să-i vorbească.Obişnuieşte-te cu mine.Vom ajunge să fim prieteni foarte buni noi doi.Puţin mai târziu,când se înapoie la grajduri,fu oprită de Dan Travis,grăjdarul principal.Dan lucrase dintotdeauna la *Acres*.Cei doi fii ai lui lucrau aici ca dresori.Treaba lui Dan era să se ocupe de armăsari.El făcea totul,de la îmblânzirea lor,până la transportul la grajdurile cu iepe,pentru împerechere.
-Bine ai venit,Tricia,spuse el,întinzându-i o mână.
-Mulţumesc,Dan.
-Când ai cinci,minute libere,spuse el,începând să meargă alături de ea,ţi-aş fi recunoscător dacă am sta puţin de vorbă.Tricia îşi simţi inima strângându-se.
Fusese atât de preocupată să-l păstreze pe Ralph,încât îi neglijase pe ceilalţi.
-E ceva ce putem rezolva acum?

-E vorba de armăsari.Toţi sunt cai pursânge şi nu pot fi folosiţi la altceva decât la împerechere,pentru a obţine mânji ce vor fi buni numai pentru curse.Sunt prea nestăpâniţi.Eu am mai spus odată acest lucru,dar nu l-am putut face pe Chase să acţioneze în consecinţă.Ar fi bine dacă am avea şi cai de călărie.
Dan aşteptă ca ea să-i dea un răspuns.Dumnezeule,îşi spuse ea,nu ştia cum să aleagă armăsari pentru un anume scop.
-Credeam că Domino este pentru a obţine mânji de călărie.
-Domino,spuse Dan sarcastic.Stan n-a făcut multe greşeli în ceea ce priveşte caii,dar cu Domino a greşit.Din când în când,reuşim să-l facem să alerge,exact ca mânza ta.O dată sau de două ori am reuşit să-l îmblânzim suficient pentru ca nepotul meu să-l poată călări.Dar cei mai mulţi mânji,obţinuţi de la el,n-au rezistat la antrenamente,iar când am vrut să-i pregătim,pentru a deveni cai de călărie,s-au dovedit atât de nervoşi,încât se speriau de umbra lor.
Din nou era supusă examinării atente a lui Dan,se gândi Tricia.
-N-am putea discuta asta altă dată? întrebă ea.Sunt multe treburi de care trebuie să mă ocup, până să fac asemenea investiţii.
-Sigur,nici o problemă.Discutăm peste o săptămâna sau două.
O săptămâna sau două? Tricia îl urmări pe Dan îndepărtându-se.Avea o groază de învăţat într-o săptămână sau două.Găsindu-l din nou pe Budd,se reîntoarse la munca ce părea fără sfârşit.
-Ce facem acum? întrebă ea,când se întunecă şi fură nevoiţi să aprindă luminile.
-Acum o luăm mai încet,spuse Budd.Nu ştii niciodată ce mai urmează de făcut.
Uneori,poate să telefoneze proprietarul unei iepe care se află aici,interesându-se de soarta ei.Aşa că trebuie să te duci să vezi ce face.Dacă mi se pare că unele dintre iepe se comportă ciudat,îl chem pe domnul Burgess să le vadă,înainte de a pleca acasă,în majoritatea cazurilor însă,le duc doar în grajd,înţelegeţi?
Roşi când spuse acest lucru.Tricia îşi puse un braţ în jurul umerilor lui şi zâmbi.
-E minunat,Budd.Hai să le ducem în grajd,împreună.

În a cincea noapte consecutiv,Tricia se întoarse la *Green Hills* după ce se întunecase de mai multe ore.De această dată însă,rămase sprijinită cu spatele de uşă,în holul neluminat,gândindu-se doar cât de obosită era.Simpla mişcare de a-şi scoate cizmele o lăsase complet fără energie.Deodată,luminile se aprinseră.
Ea îşi duse mâna subţire la ochi,pentru a-i feri de contactul brusc cu lumina.
-Ai mâncat? o întrebă Chase.Răsfirându-şi degetele şi privind printre ele,ea îi văzu pieptul gol,acoperit de păr,şi repede le strânse din nou.
-Am mâncat ceva la *Acres*.

-Ce?
-Budd şi cu mine am împărţit un sandviş.
-Ai auzit vreodată de cumpătare? înainte de-a putea răspunde ceva,se pomeni înhăţată de cot şi târâtă la bucătărie.Fiecare muşchi din corpul ei o durea, protestând parcă împotriva tratamentului lui brutal.
-Mai încet!Nu pot merge atât de repede.Chase o trânti într-un scaun de la masa din lemn de arţar.Fără să spună nimic,deschise o conservă cu supă,o vărsă într-o cratiţă şi o puse pe aragaz la încălzit.Apoi merse la chiuvetă şi înmuie o cârpă în apă rece.Când îşi trase un scaun lângă al ei,Tricia îl lăsă să-i ia mâinile.Tresări când simţi presiunea cu care el freca cârpa udă peste palmele ei.
-Nu te mai trage,îi ordonă el.Tăieturile astea sunt atât de murdare,încât se pot infecta oricând.
-Mă doare.
-Te cred.Cinci zile în care ai plecat de aici,cu noaptea în cap,şi te-ai întors după ora zece sunt suficiente pentru a face pe oricine să-l doară.Dar ea observă că atingerile lui se îmblânziră.Mâinile lui o mângâiau.Îşi aminti cum obişnuia să aibă grijă de ea,la sfârşitul unei zile în care îmblânzise mânji.Îşi aminti de băile fierbinţi şi de masajul din faţa focului din cămin.Îşi aminti de...
-Ce vrei să dovedeşti? Tonul lui tăios o aduse din nou în prezent.
-Nimic.E perioada de împerechere a iepelor.
-Ştiu,spuse el răguşit.
-Nu sunt ca vacile,spuse ea,încercând să se apere.Nu pot fi lăsate libere pe câmp pentru a se descurca singure.
-Ai personal de noapte.Foloseşte-l.
-Dar vreau să fiu acolo.
-Sau nu vrei să fii aici.Incapabilă să nege şi nedorind să-i dea vreo explicaţie, Tricia îşi îndreptă privirea spre mâna ei aşezată pe masă.Îl auzi pe Chase ridicându-se şi mergând spre un dulap aflat lângă chiuvetă.
-Nu,spuse ea când văzu sticla cu iod.Nu vreau aşa ceva.
-Îţi face bine,spuse el,aşezându-i mâna,pe care ea o trăsese,din nou pe masă.
-Doare al dracului de tare!El îi coloră din plin tăieturile din palmă cu iod.
-Uneori,ceea ce-ţi face bine doare.O tăcere intimă se lăsă între ei.Tricia era conştientă de faptul că este singură,numai cu el,aşa cum fusese la el în cabană,în ziua când ninsese abundent şi liniile telefonice fuseseră întrerupte.De-abia simţind arsura produsă de iod,ea îi privi umerii puternici.Îşi coborî apoi privirea pe pieptul lat,acoperit de păr des şi auriu.Dar când privirea îi coborî mai jos,unde părul se îndesea în jurul mijlocului,închise ochii repede.

-De ce faci asta,Chase?
-N-am făcut-o întotdeauna? îi atinse bărbia,dându-i capul pe spate şi ridicându-i faţa.Uită-te la mine,la naiba! N-am avut eu întotdeauna grijă de tine? Ochii pe care ea îi deschise erau tulburi şi rugători.El începu să se joace cu o şuviţă din părul ei.De ce l-ai tăiat? o întrebă.
Vocea lui caldă îi pătrunse parcă în vene.Îşi aminti cum îl tăiase scurt,înainte de a veni acasă,cum lăsase netăiată numai porţiunea care-i crescuse cât timp fusese plecată de la *Green Hills*...un centimetru pe lună,după cum îşi închipuise.Îşi aminti şuviţele prin care el îşi plimba atât de mult degetele.Îşi aminti cum plecase de lângă ele.Părul pe care Chase îl iubea atât de mult!
-De ce,Tricia? Era atât de frumos,semăna atât de mult cu tine.Sălbatic şi plin de viaţă,atunci când cădea liber pe spate.Tensiunea din pieptul ei o împiedică să mai respire.
-L-am tăiat.Fără motiv.Pur şi simplu,l-am tăiat.Se ridică,eliberându-se de atingerea lui.Nu vreau să mănânc supă,spuse ea.Trebuie să merg la culcare.
Mâine mă aşteaptă o altă zi grea.Îl auzi înjurând şi trânti uşa după ea.
Înăbuşindu-şi un suspin,îşi petrecu braţele peste piept,braţe care mureau de dorinţa de a-l strânge pe Chase.

Învăluită în mirosul trandafirilor sălbatici,care pătrundea pe fereastra deschisă,
Tricia stătea la biroul lui Paddy din blibliotecă,studiind un dosar plin cu date despre armăsari.Dan i-l încredinţase şi,indiferent dacă îi plăcea sau nu,trebuia să înveţe câte ceva despre selecţia cailor.Privindu-şi însemnările despre posibilităţile care i se păruseră că le are la dispoziţie,Tricia închise dosarul.Un lucru era evident.Indiferent ce armăsar alegea,ea sau Dan,conturile fermei nu erau suficiente pentru cumpărarea lui.Trebuia să meargă la oraş şi să discute cu Harrison.Oricum,sosise momentul să se întâlnească cu bancherul ei.Numai Dumnezeu ştia cum va reuşi să ţină ferma pe linia de plutire şi cum va face faţă cheltuielilor casei.Două ore mai târziu,Tricia trânti uşa de la intrare în urma ei.Îl va ucide! îşi va pune mâinile în jurul gâtului lui şi,va fi fericită să-l poată ucide.Să-l ia naiba pe Chase Colby!O făcuse cineva vreodată să se simtă mai prost? îi mărturisise lui Harrison că are nevoie de mila lui pentru a-i acorda un împrumut,iar acesta îi spusese că avea în cont o sumă dublă împrumutului pe care voia să-l facă!
Furioasă,Tricia intră în bibliotecă,unde,se hotărî ea,va avea o discuţie cu Chase când va veni.Spre surprinderea ei,el se afla deja acolo,stând în spatele biroului lui Paddy şi frunzărind dosarul pe care-l studiase ea mai devreme.Un nou val de

furie o străbătu,în timp ce traversa încăperea şi îşi pocni zgomotos ambele mâini pe suprafaţa lucioasă a biroului.
-Mi-ai pus bani în cont!Chase privi spre mâinile ei şi se gândi că încă erau cele mai frumoase braţe pe care le văzuse vreodată.apoi,degajat,se lăsă pe spate şi îi înfruntă privirea furioasă.
-Ce lucru dezgustător din partea mea! Spuse el.
-Cum îndrăzneşti să-mi dai bani?Ai depus bani în contul meu,în toată perioada cât am fost plecată!Şi nu sume mici.E vorba de nişte sume imense.De ce? Din milă? N-am nevoie de mila ta! N-am nevoie de nimic de la tine!
Chase nu-şi clinti un muşchi,ci o privi plin de interes.Era îmbrăcată pentru a merge în oraş,cu o rochie de un galben-pal,cu bretele pe umeri.Dedesubtul materialului subţire,sânii i se mişcau în ritmul respiraţiei.Era timpul ca ceva să se întâmple pentru a sparge zidul de gheaţă din jurul ei,îşi spuse Chase.
-Ţi-i voi da înapoi,strigă ea.Până la ultimul bănuţ.Şi să nu îndrăzneşti să mai faci vreodată aşa ceva.N-am nevoie de banii tăi,cu care vrei să-ţi cureţi conştiinţa.Se răsuci pentru a pleca,dar mâna lui grea,precum oţelul,o prinse de încheietură, ţinând-o pe loc.
-Ce fel de bani?întrebă el încet.Fără să-i dea drumul,ocoli biroul şi o făcu să meargă până ajunse cu spatele la perete.Eu nu am nimic pe conştiinţă.Pe a ta o tulbură ceva?Stătea atât de aproape,încât vârfurile pantofilor li se atingeau.Tricia se lipi de perete pentru a evita ca vreo parte a corpului ei să se atingă de al lui.
De-abia putea să respire.Fiecare respiraţie făcea să-i pătrundă în plămâni aerul curat de primăvară şi mirosul ameţitor de sex.
-Dă-mi voie să plec,îi porunci ea.
-Numai dacă eşti de acord să rămâi aici şi să discutăm despre asta.
-Dă-mi drumul,repetă ea.El se supuse.În clipa când el îi dădu drumul,ea se întoarse şi porni spre uşă.Chase încercă s-o apuce.Ea îi văzu mâna,încercă să se ferească,se împiedică şi căzu în scaunul de lângă cămin.Chase o privi,cu un zâmbet întipărit pe buze.
-Întreabă-mă frumos şi-ţi voi spune ce-i cu banii ăştia.
-Nu.Ea sări şi se îndreptă repede spre uşă.Chase se satură să se mai joace cu ea.O prinse pe la spate cu amândouă braţele.
-E vremea adevărului,Tricia.Vei sta jos şi mă vei asculta.O ridică în braţe şi traversă camera cu ea,în timp ce ea se zbătea şi-l lovea,până ajunse în dreptul canapelei tapisate cu piele,unde o trânti jos.Ea se pomeni dintr-odată întinsă pe canapea şi-l privi cu ochii albaştri ce sticleau de furie.
-Hai,fugi,îi spuse el.Începe să-mi placă jocul ăsta.

-Tu...tu...Răsucindu-se pe o parte,Tricia îşi puse picioarele jos,încercând din nou să ajungă la uşă.El se întinse şi o prinse la marginea canapelei şi se rostogoli împreună cu ea pe parchet.Tricia simţi că aerul îi părăseşte plămânii când ateriza jos,cu Chase deasupra ei.El se ridică în mâini,pentru a-i permite să se răsucească pe spate.Era ţintuită sub el,genunchii lui erau fixaţi de o parte şi alta a şoldurilor ei,iar mâinile îi ţineau umerii.Geamătul pe care-l scoase fu unul de plăcere.De asta se temuse până acum.De corpul lui,aflat atât de aproape de al ei.De mirosul lui atât de puternic.Nu era nimic mai înspăimântător decât pasiunea din interiorul ei,care nu murise nici o clipă.
Chase îi mângâie încet claviculele cu degetele mari,uşor bătătorite.Când încercă să-l împingă,ea descoperi că braţele îi erau strâns lipite de corp,de picioarele lui.Ochii lui aurii sclipeau.Deşi el nu-şi lua privirea de la faţa ei,Tricia simţi cum ochii lui o dezbrăcau.Gura ei,se gândi Chase,e fascinantă.Buzele-i pline sunt parcă destinate pasiunii.Cât timp trecuse de când n-o mai gustase? Din noaptea când se întorsese acasă.Şi atunci fusese complet insuficient,îşi aminti el,ceva care să te facă să tânjeşti apoi după.Acum îi avea gura.Acum,cât era neajutorată sub el.Numai gura,nimic mai mult.Şi va savura din plin acest sărut.
Tricia îi inhala răsuflarea când buzele lui se frecară de ale ei.Nu-şi va deschide gura,îşi spuse ea.Nu va deschide gura acelor buze calde,care le tachinau pe ale ei.Nu va deschide gura muşcăturilor uşoare ale dinţilor lui.Nu va deschide gura limbii lui fierbinţi şi umede,ce aluneca înainte şi înapoi.Mâinile lui îi ţineau faţa,nepermiţându-i să o dea la o parte,aşa că ea nu încercă acest lucru,rămânând nemişcată în timp ce gura lui o seducea pe a ei,minute lungi,fără sfârşit.El o sărută cu blândeţe,deşi era implicat total,de parcă ar fi putut petrece ore în şir,devorându-i gura şi dorind încă mai mult.
Chase ştiu exact momentul când buzele ei se relaxară sub ale lui.
Atunci,mişcându-şi capul,ea îl căută.Oftând,limba ei o atinse pe a lui pentru o clipă,apoi se dădu înapoi pentru a-i face loc să intre în adâncimea mătăsoasă a gurii ei.Un geamăt profund şi răguşit scăpă din adâncul sufletului lui.Se adânci în gura ei,până fu ameţit de gustul ei,şi se agăţă de ea de parcă era tot ce-l ţinea în viaţă.Părul ei era la fel de sălbatic printre degetele lui,la fel de îmbibat de parfumul ei,la fel ele rebel ca sufletul ei.
Pentru Tricia nu mai exista nimic în afară de gustul lui.Şi de nevoia care o sfâşia în două.Nevoia de a fi ţinută în braţe,de a fi iubită.Nevoia de a-l simţi înăuntru şi de a-i răspunde cu aceeaşi pasiune.El îi dăruise atât de mult...Înainte de a-i
lua totul.Dezlipindu-şi gura de a ei,Chase îşi lipi buzele de gâtul ei,îi simţi pulsul bătându-i nebuneşte,îi simţi mâinile ce-i strângeau cu putere coapsele.

-Vino sus cu mine,Tricia.Vino în pat şi lasă-mă să te iubesc.
În ciuda nevoii fizice pe care o simţea pentru el,Tricia rămase uimită când se auzi răspunzându-i fără voia ei:
-Lasă-mă să plec,Chase.Te rog.
-E prea târziu pentru asta.Te-aş fi putut avea aici,pe parchet.M-ai fi lăsat.Dar ura ar fi făcut parte şi ea din actul de dragoste.Încet,se rostogoli,de pe ea.Cu o blândeţe nemaivăzută de ea până atunci,îi îndreptă rochia care i se ridicase deasupra genunchilor.Pentru mult timp de acum încolo,ne avem unul pe altul,
spuse el,privind-o atent,să fie pregătit în caz că ar fi încercat din nou să fugă.Te-am lăsat să mă urăşti,pentru că voiai să urăşti pe cineva,şi nu-l puteai urî pe Paddy.
-Nu,strigă ea.Nu-i vina lui.Nu am de ce să-l urăsc pe el.Cumva,l-ai făcut tu să-ţi lase *Green Hills.*Aşa cum l-ai făcut şi pe Stan să-ţi lase *Acres*.Ai făcut tu cumva.
Chase se îndepărtă de ea.Furia clocotea,îl ardea prin interior.Ridicându-se în picioare,se aşeză între ea şi uşă.Când ea se ridică de pe parchet,îi arătă cu mâna spre canapeaua de piele.
-Stai jos.Ea ezită,nehotărâtă.Putem discuta despre asta,Trish,sau putem merge în pat.Tu alegi.Epuizată din punct de vedere emoţional,Tricia se prăbuşi pe canapea.Îşi sprijini capul în mâini şi încercă să-şi liniştească respiraţia.
-Banii pe care ţi i-am depus în cont sunt bani pe care ţi-i datorez,începu el.Aşa a stabilit Paddy.Mi-a lăsat mie vitele,grajdurile şi cea mai mare parte a pământului...
-Sunt perfect conştientă de ceea ce ţi-a lăsat,spuse ea,ridicându-şi capul.
-Nu mă întrerupe,îi porunci Chase.Ţi-a lăsat ţie casa,pământul care o înconjoară şi apa.Privi pentru a-i vedea reacţia.Ea respiră adânc.Când pătrunse sensul cuvintelor lui.Îţi voi arăta.Întorcându-se,luă o hârtie mare,răsucită,de pe un raft.
Trase cele două elastice care o legau la ambele capete şi o întinse pe măsuţa de cafea din faţa canapelei.
-Asta-i *Green Hills*,spuse el,plimbându-şi mâna peste o hartă.Nord,sud,ăsta-i drumul principal.Paddy ţi-a lăsat tot ce este aici.Trasă cu indexul un cerc care cuprindea casa.Şi bucata asta,continuă el,arătând cu degetul spre heleşteul unde Tricia înotase goală prima dată,pe vremea când era copil.Şi o fâşie lată de treizeci de picioare de-a lungul cursului râului,care îmi împiedică accesul la apă.
Tricia rămase cu privirea aţintită asupra hărţii.
-Dar asta-i toată apa,exclamă ea.E o nebunie.Trebuie să fi fost nebun.Se lăsă pe spate şi-şi trecu o mână peste faţă.Nu avea nici un sens.Nimic din toate astea nu aveau nici un sens.Chase se ridică şi rămase cu spatele la o fereastră,privind-o.

-Haide,Tricia.Ai fost cu el în ultimele zile.Chiar crezi că era nebun?
-Dacă Paddy a conceput un plan,prin care să-şi țină vitele departe de apă,cu siguranţă că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale,după cum se spune în testament.Şi asta,mâna ei arătă spre hartă,e clar că a fost făcută în mod intenţionat.
-Da.A fost făcută ca să-ţi dea ţie *Green Hills*.Focul şi gheaţa se adunară în ochii ei.
-Bineînţeles,tu vrei să priveşti lucrurile în felul ăsta.
Oftatul lui fu un semn că răbdarea i se apropia de sfârşit.
-Îţi plătesc pentru a avea dreptul de a adăpa vitele.De aceea ţi-am depus bani în cont.A fost modul în care Paddy a vrut să fie sigur că vei avea din ce să ţii casa asta.Tricia îşi aminti ziua în care îl refuzase pe tatăl ei,spunându-i să vândă vitele şi păşunile din spate şi să-i lase numai casa şi pământul din jur.Sfinte Doamne,ea făcuse acest lucru?se întrebă ea.Într-o clipă de panică,se dezmoştenise oare singură?Nu,nu-i va permite lui Chase să-i întoarcă pe dos judecata.Nu avea dreptate în ceea ce spunea.
-Adevărul este,Chase,că tu ai ferma,în timp ce eu am o casă mare şi goală.
Descurajată,se ridică în picioare pentru a pleca.
Încă o dată Chase întinse mâna după ea.Ea nu mai opuse nici un pic de rezistenţă.Se izbi de pieptul lui ca o păpuşă din cârpă,îşi lăsă capul în jos şi închise ochii.Apoi se pomeni că este răsucită cu faţa spre fereastră.
-Priveşte afară,îi ceru el.Ea deschise ochii şi văzu printre perdelele curbele line ale dealurilor.Ţi-a lăsat casa asta,cu această fereastră.Şi a lăsat acel pământ,zise Chase dând la o parte perdeaua,pentru ca ea să vadă clar dealurile înverzite de la baza munţilor,unui bărbat care îl poate face să rodească.Unui bărbat care nu va lăsa vitele să moară sau care va vinde terenul unui întreprinzător care îl va transforma într-o zonă comercială.Şi,de vreme ce nu-l pot lua cu mine în Florida,va rămâne exact acolo unde e şi unde îl poţi vedea din această casă,de la această fereastră,care îţi aparţin.
Tot ce spusese avea sens.Atunci,de ce nu o făcea să se simtă mai bine?
-Ştiu ce vrei să spui.Ochii pe care îi ridică spre el erau plini de durere.Asta nu mă ajută.Mă simt înşelată.Nu poţi înţelege asta? Simt că mi s-a luat ceva ce trebuia să fie al meu.
-Fii cinstită.Apucând-o de umeri,el o scutură o dată.Crezi că dacă nu ţi-a lăsat ţie,înseamnă că nu te-a iubit.Şi,pentru că asta e ceva ce nu poţi suporta,e mult mai uşor,mai simplu,să crezi că eu te-am trădat pe tine şi l-am escrocat pe el.Tricia! îşi plimbă mâinile prin părul ei,ridicându-i faţa spre el.Nu vezi că

adevărul e mult mai puţin dureros? Nu te-am trădat pe tine şi nu l-am escrocat pe el.Şi Paddy te-a iubit.A făcut asta pentru tine,nu împotriva ta.Ce contează al cui nume e trecut în dreptul titlului de proprietar? în ceea ce mă priveşte,*Green Hills* îţi aparţine.Îl lăsă s-o lipească de trupul lui lung şi puternic,pentru că majoritatea lucrurilor pe care le spusese erau adevărate.Cu obrazul lipit de pieptul lui,privi afară la dealuri.Cu excepţia faptului că un singur lucru conta,se gândi ea.Conta cel mai mult pe lumea asta.

Tricia lăsă libere hăţurile lui Her Majesty când ajunse pe creasta dealului şi privi în jos spre heleşteul ce strălucea.După revelaţia pe care o avusese în blibliotecă,voise să vadă pământul pe care i-l lăsase Paddy,voise să ia un pumn de pământ şi să ţină strâns ceea ce-i aparţinea.Auzi zgomotul făcut de copitele lui Tramp,care venea galopând uşor în urma ei.De fapt,Chase fusese cel care propusese să călărească până aici.Şi fusese,aşa cum el spusese că va fi,exact ca în vremurile de altădată.
-Ştii,e cu adevărat frumos aici,spuse Tricia,descălecând.Se răsuci spre el.Ar fi un loc perfect pentru a construi o casă,nu crezi? Legându-l pe Tramp de un ţăruş,Chase îşi petrecu braţul pe după umerii ei.
-Îmi sugerezi să-mi construiesc casa aici? Un rânjet apăru pe buzele ei.
-E nemaipomenit de drăguţ aici,cowboy.Chase nu avea de gând să-şi construiască nici o casă,aici sau nicăieri altundeva.Promisese în sinea lui că nu o va forţa cu nimic.Îi dăduse timp să rumege şi să accepte ceea ce aflase în această după-amiază:Acum,îi va da timp să hotărască ce vrea să facă.Însă,n-o va slăbi nici o clipă din ochi.
-Dacă o construiesc aici,zise el,voi fi nevoit să cumpăr o fâşie de pământ de la tine.Cum acest loc nu e în apropierea nici unei surse de apă,va trebui să am acces la heleşteu.Dar,dacă voi avea acces la heleşteu,voi aduce probabil şi vitele la adăpat.Şi nu-ţi voi mai plăti banii pentru apă şi aşteaptă numai până vei da faliment şi mă vei implora să-ţi cumpăr casa.Nu,să-mi construiesc o casă aici nu-i o idee bună.Cu un hohot de râs,Tricia se trânti pe iarbă şi începu să-şi scoată cizmele.
-Nu sunt proastă,Chase.N-ai decât să-ţi construieşti casa pe bucata ta de pământ şi-apoi să-ţi sapi un puţ pentru apă.
-Tricia,ce faci? întrebă Chase,privind în jos spre ea.Îşi scosese amândouă cizmele şi acum începuse să-şi descheie nasturii bluzei.Inima lui începu să bată nebuneşte.Jurământul pe care-l făcuse părea să se fi evaporat.
Tricia privi spre degetele ei şi apoi spre Chase.

-Mă duc să înot.Vrei să mă însoţeşti?
-E mijlocul lui aprilie.Vei îngheţa.
-Laşule! Bluza îi flutură în mână şi căzu apoi pe iarbă.Se culcă pe spate pentru a-şi descheia fermoarul blugilor.
-Nu sunt laş,spuse el,când ea se ridică în picioare,purtând doar lenjeria subţire,de culoare albă.Şi tu nu te vei duce să înoţi.Ea ajunsese aproape de ţărm,când fu ridicată în braţe.Braţele lui îi cuprinseră şoldurile şi faţa i se adânci în spaţiul dintre sâni.Fără să stea pe gânduri,ea îi dădu jos pălăria Stetson şi-şi trecu mâna prin părul lui.Gemând,el o culcă pe pământ.Hainele lui îi zgâriau pielea,mâinile lui erau fierbinţi pe spatele ei.Asta era ceea ce dorise,de fapt? se întrebă ea.De aceea se dezbrăcase? Până în clipa când el o întrebase ce face,ea nu realizase că începuse să se dezbrace.Dar era atât de plăcut să-l simtă pe Chase deasupra ei!Nu era vina lui că Paddy îi lăsase *Green Hills*,îşi spuse ea.El nu o trădase.Nu-i păsa dacă acum gândea aşa numai ca să-şi poată satisface dorinţa mistuitoare,înăbuşită mai devreme.Ştia doar că avea nevoie de el.Indiferent dacă îi plăcea sau îl iubea.
-Nu-i cinstit,şopti ea.Eşti încă îmbrăcat.
-Atunci,dezbracă-mă,spuse el.Nu pot face altceva cu mâinile,decât să te ating,să te simt.Cămaşa lui era încheiată în ţinte.Ea le trase pe toate deodată.Îşi lipi palma de pieptul lui gol,îşi trecu degetele prin stratul aspru de păr şi-i coborî cămaşa peste umeri.În aceeaşi clipă,gura lui se lipi înfometată de a ei.
Nerăbdător să o aibă,să o guste,Chase de-abia era conştient că ea se lupta cu hainele lui.Niciodată,îşi jură el,printre murmurele scoase de buzele ei.Niciodată n-o va mai lăsa să plece.Disperat să-şi potolească foamea ce-l stăpânea de atâtea luni,el îi devora lacom gura.Când ea îi răspunse,el încercă să-şi stăpânească disperarea şi să zăbovească,să redescopere,să exploreze,îi cuprinse un sân cu mâna,îi masă sfârcul întărit,apoi începu să-l sugă prin mătasea subţire.Când îi dădu jos blugii,unghiile ei se înfipseră în carnea lui.Instinctiv,el îşi înălţă şoldurile spre ea.Tricia nu cunoscuse niciodată o nevoie atât de disperată,atât de mistuitoare.În sfârşit,el era gata dezbrăcat şi ea îl putea atinge peste tot.Îi regăsi pielea fină,muşchii tari şi încordaţi.E al meu,a fost întotdeauna al meu,îşi spuse ea.De acum încolo,voi păstra ceea ce e al meu.Nevoia de a se arcui spre el fu ceva ce nu mai putea fi stăpânit.Nimic în afara mătăsii subţiri nu-i împiedica să ia şi să dea,să ceară şi să dăruiască în schimb.Tricia îşi coborî bretelele subţiri de pe umeri.Limba lui îi căuta avidă sânii descoperiţi,mâinile i se fixaseră pe şolduri,în timp ce ea îi simţi bărbăţia puternică între picioarele goale.Se arcui şi el o pătrunse.Amândoi respirară adânc.

Corpul ei se strânse în jurul lui şi stoarse totul din el.Istovit,îşi înălţă capul dintre sânii ei pentru a-i întâlni ochii albaştri,plini de dorinţă.Ea îl ţinu strâns,refuzând să-i dea drumul să iasă,privindu-l cum se zvârcoleşte pe culmile cele mai înalte al extazului.Atunci,ea ştiu că sosise momentul.Simţi cum extazul îi străbate tot corpul.El o privi zbătându-se,zvârcolindu-se,apoi rămânând nemişcată din cauza epuizării.Acoperindu-i gura cu a lui,o ajută să respire până ce,încet-încet,ea îşi reveni.Lăsându-se pe spate,Tricia deschise ochii şi văzu norii pufoşi trecând pe deasupra capului ei.Parfumul trandafirilor sălbatici era adus de adierea uşoară care le răcorea corpurile goale şi transpirate.Razele soarelui îi încălzeau.
Leneşă,ea lăsă una din mâinile ce se odihneau pe spatele lui Chase să cadă jos.Degetele ei pătrunseră în pământ,astfel că ţinu cu ambele mâini bărbatul şi pământul...amândoi ai ei.

CAPITOLUL 10

-Crezi că Rose ne-a păstrat ceva pentru cină? întrebă Tricia.Trase zăvorul de la poarta ţarcului şi-i aruncă un zâmbet lui Chase.
-Ţi-e foame? El îi răsuci în joacă o şuviţă de păr.
-Sunt lihnită,mormăi ea,dându-i un sărut zgomotos.Primăvara fiind perioada cea mai ocupată de la o fermă,nici unul din ei n-ar fi trebuit să-şi ia liber după-amiază.Dar când Chase venise mai devreme la *Acres* şi-i propusese să înşeueze calul şi să meargă împreună să călărească,nehotărârea ei nu dură mai mult de zece secunde.Porniră direct spre heleşteu.Părea normal să sărbătorească trecerea primei săptămâni de când erau din nou împreună.
Acum,mergând înapoi spre casă,Tricia se delecta cu plăcerea de a-i privi şoldurile legănându-se în timpul mersului.Mersul lui era degajat,mult mai lejer decât de obicei.Ochii îi erau somnoroşi,faţa avea o expresie liniştită.
-Arăt la fel cum arăţi şi tu? întrebă ea cu voce joasă,uşor răguşită.
Zâmbetul lui apăru şi i se răspândi încet pe faţă.
-Cum adică?
-De parcă ai făcut cel mai bun sex din viaţa ta.
-Da,aşa arăţi.Zâmbetul lui se transformă într-un râset de satisfacţie.
Sprâncenele ei se uniră într-o încruntătură.
-De fapt,pentru mine a fost pe locul doi.
-Pe locul doi? înainte ca ea să se poată întoarce şi s-o ia la fugă,el o înşfăcă şi o îngrămădi pe umărul lui.
-Nu contează,spuse Tricia,printre hohote de râs.Nici nu merita menţionat.
Amenințând-o cu diverse torturi,Chase se îndreptă spre gard.

O ridică în braţe şi o ţinu deasupra capetelor ascuţite ale zăbrelelor.
-Spune-mi,sau vei fi nevoită s-o faci în cada din baie.
-Chase,nu!Dacă ştiam că nu poţi accepta această apreciere ca o persoană matură, aş fi ţinut pentru mine.
-Ai dreptate.Strângând-o din nou la pieptul lui,el se întoarse şi porni spre casă. Modul matur de a rezolva această problemă este să te duc în pat.Chiar dacă va trebui s-o facem de o sută de ori,o vom face până când va fi cum trebuie.
-O sută de ori,hm? Asta chiar că trebuie s-o văd!
Râsul ei fu înăbuşit de sărutările pe care începu să i le dea pe gât.Încă nu-şi găsiseră complet drumul unul către altul.Acest lucru se petrecea lent...amândoi suferiseră şi fiecare îl făcuse să sufere pe celălalt.Acum,în mod constant,îşi recâştigau încrederea unul în celălalt,puţin câte puţin.
La uşa de la jntrare,Tricia se întinse pentru a răsuci mânerul,iar Chase deschise uşa lovind-o uşor cu piciorul.Râsul lor umplu holul înalt,pentru ca deodată să fie brusc curmat.Tricia se ghemui la pieptul lui uluită,când simţi cum braţele care o ţineau se încordează.Din locul unde îşi sprijinea capul pe umărul lui Chase,încerca să-i urmărească privirea.La capătul holului stăteau trei bărbaţi.
Unul dintre ei era Beauregard Colby.În cele câteva clipe de linişte apăsătoare care urmară,Tricia îi identifică pe ceilalţi doi ca fiind Nathan şi Garrett.Chase părea încremenit.Nu se mişcă,cu excepţia faptului că o aşeză pe ea în picioare.
Ce căutau aici?se întrebă Tricia,dându-se înapoi până se lovi cu spatele de perete.Aerul se încarcă de tensiune,când Beau începu să-şi mişte corpul mare şi greoi de-a lungul holului.Era îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă,stil western.Un diamant de mărimea unei pietre,montat într-un inel de pe mâna dreaptă,sclipi când îşi scoase trabucul din gură.
Chase porni şi-şi întâlni tatăl la jumătatea holului,întinzându-i o mână.
-Asta-i o adevărată surpriză,tată.Trebuia să ne anunţi că vii.
Tricia aproape că izbucni într-un hohot de râs.Abţine-te,Tricia,îşi porunci ea.Nu e momentul să devii isterică.Beau ignoră mâna întinsă a fiului său şi-şi aruncă braţele în jurul lui Chase,însoţind gestul cu câteva lovituri zgomotoase,date pe spate cu palmele.
-De,când cei din neamul Colby îşi dau mâna,fiule? Dumnezeule,cât mă bucur să te văd!Era oare acesta bărbatul despre care Tricia auzise atâtea? Era oare acest bărbat,care se bucura atâta de faptul că-şi vedea fiul,după un an de despărţire, acelaşi cu bărbatul rău despre care îi povestise Chase?
Tensiunea păru să se împrăştie ca prin minune.Tricia veni lângă Chase,în timp ce cei doi fraţi înaintară.Garrett,cu părul negru ca smoala şi ochii de un albastru-

închis,îşi salută fratele mai mare cu acelaşi entuziasm ca al tatălui.Nathan îi amintea Triciei de Chase...părul,de un blond cenuşiu,ochii,cu reflexe aurii,şi pielea bronzată.Reîntâlnirea lui cu Chase fu mai solemnă,mai puţin zgomotoasă. Îşi strânseră mâinile,apoi se strânseră unul pe altul în braţe.
-Ne prezinţi prietenei tale? îl întrebă Beau pe Chase.
-Tricia Riley.Luând-o de mână,Chase o trase în faţă.Tatăl meu,Beauregard Colby.Şi fraţii mei,Nathan şi Garrett.
-Doamnă...Mâna voluminoasă a lui Beau o strânse pe a Triciei,dar ochii i se îngustară la auzul numelui ei.Ea simţi primul fior de frică.Riley,repetă el.Fiica lui Patrick Riley?
-Da.Tricia se puse imediat în gardă.Ce ştia despre tatăl ei? Bine aţi venit la *Green Hills*,domnule Colby.
-Ar fi trebuit să ghicesc că Chase te-a invitat să locuieşti aici,spuse Beau,deşi zâmbetul lui voia să spună că ghicise mult mai mult.Având în vedere felul în care o ţinea Chase,când intraseră în casă,Tricia nu avea de ce să-l învinuiască.A fost întotdeauna cel mai milos dintre fiii mei,adăugă el.
Tricia deschise gura pentru a-l corecta,dar Chase i-o luă înainte.
-N-am invitat-o pe Tricia să locuiască aici.Asta e casa ei.Ochii lui Beau exprimau confuzie,în timp ce-o privea fix.Fără să ştie de ce,sentimentul de frică dinainte se transformă în teroare.
-Chiar aşa? întrebă Beau.Am auzit,fiule,că Patrick Riley ţi-a lăsat locul ăsta ţie.
-Ai auzit greşit,spuse Chase,pe un ton tăios.
-Tatăl meu i-a lăsat lui Chase vitele fermei,domnule Colby,interveni Tricia.Era pentru prima oară când rostea acest lucru cu voce tare.Făcând-o,realiză că,în sfârşit,ajunsese să accepte acest lucru,fără să mai simtă furie sau un fel de trădare.Casa mi-a lăsat-o mie.Chase văzu cum Tricia îşi ridică uşor sprâncenele,aruncându-i tatălui său o privire rece,şi de-abia reuşi să-şi înăbuşe un rânjet.Şi el fusese tratat cu această privire,în prima zi când o întâlnise la *Green Hills*.Această privire care spunea: Faptul că eşti aici nu înseamnă că aparţii acestui loc.Aruncându-i o scurtă privire tatălui său,Chase văzu că Beau descifrase clar mesajul din ochii ei.
-Scuzele mele,doamnă,spuse Beau,făcând apel la şarmul lui de cowboy.Mă tem că ne-am permis nişte libertăţi de neiertat.Le voi spune băieţilor mei să-şi ia bagajele din camera de oaspeţi,imediat.
-Nu este necesar,domnule Colby.Deşi nu se simţea de loc în largul ei,în prezenţa acestui bărbat,Tricia nu putea să-i dea afară pe membrii familiei lui Chase.Am o grămadă de camere şi sunteţi bineveniţi.

-E foarte amabil din partea ta,spuse Beau,cu un zâmbet care îl făcea să pară inofensiv.Dacă treceţi vreodată prin Texas,*Royal C.*vă va fi întotdeauna deschisă.
-Mulţumesc.Acum,dacă vreţi să mă scuzaţi,mă duc să-mi ajut menajera la pregătirea cinei.Deşi plecă cu toată demnitatea de care era în stare,Tricia ştia că aproape o luase la goană.La naiba cu neamul Colby,se gândi ea,dar se părea că toţi aveau acest efect asupra ei.Cina fu un eveniment memorabil.De mai multe ori,Rose şi Tricia îşi aruncară priviri semnificative peste muntele de mâncare care dispărea treptat.Tricia nu putea să fie atentă,atunci când vreunul din ei începea să vorbească,şi nu se putea concentra asupra mâncării.S-au spus multe poveşti,majoritatea de către Garrett.S-a râs,aşa cum Tricia îşi imaginase că se râde când familia se adună în jurul mesei pentru cină.Chase întrebă despre mama şi sora lui.B.J.,află Tricia,rămăsese acasă să vadă de treburile fermei.
Nathan stătea în stânga ei.Era cel mai tăcut dintre toţi şi,la cei douăzeci şi cinci de ani,cel mai tânăr.Avea încetineala lui Chase,acelaşi zâmbet sexy şi aceeaşi intensitate a privirii.Din când în când,îl văzu mutându-şi privirea de la tatăl său la fraţii lui şi-i observă în ochi o durere şi o dorinţă care veneau din adâncul inimii.Tricia îşi aminti că văzuse aceeaşi privire şi în ochii lui Chase.Era ca şi cum ceea ce-şi doreau era în faţa lor,dar nu puteau ajunge cu mâna la acel lucru.
-Te ocupi de vite,Tricia? o întrebă Garrett.Încercând să se concentreze asupra conversaţiei,Tricia îi răspunse,zâmbind:
-Nu.Mă ocup de caii de la *Winston Acres.*
-De la ferma unchiului Stan? întrebă Nathan.
-Da.!
-Mi-ar plăcea s-o văd din nou,spuse el,lăsându-se pe spate în scaun.Îmi amintesc că m-a invitat să vin la el când aveam doisprezece ani.A fost cea mai frumoasă vară din viaţa mea.Beau se încruntă dispreţuitor.
-Nu te-a invitat el,băiete.Ai fugit de acasă.Ai slăbit câteva kilograme bune pentru că Stan te-a pus să munceşti până a scos untul din tine.Ca să fie sigur că nu-i vei mai cere din nou să...!
-Tată,spuse Chase încet,dar ferm.
-Nu-mi spune mie aşa,îl avertiză Beau cu vocea unui bărbat pe care era bine să-l asculţi,îmi amintesc când Stan a sunat-o pe mama ta.I-a spus că Nathan e la uşa lui şi că nu ştie ce dracu' să facă cu el.Degetele Triciei se încordară pe furculiţă.
Veninul apărut pe neaşteptate în vocea lui Beau o înspăimântă.Privindu-l pe Chase,îi văzu ochii plini de ură.Beau îi văzu şi el şi zâmbi.
-Care e preţul vitelor anul acesta? îşi întrebă Chase tatăl,încercând să schimbe

conversaţia.Când Tricia îşi întoarse privirea asupra lui Nathan,el îi răspunse cu acel zâmbet leneş,devastator:
-A scos într-adevăr untul din mine,spuse el cu voce joasă.Dar a fost totuşi cea mai frumoasă vară din viaţa mea.Tricia zâmbi şi se relaxă,hotărând în sinea ei că îl plăcea pe Nathan Colby foarte mult.
-Mă mir că nu ne-am cunoscut.
-Din câte îmi amintesc,de partea cealaltă a gardului trăia cel mai rău om de pe suprafaţa pământului şi el veghea,zi şi noapte,cu arma încărcată ca nimeni să nu-i pătrundă pe proprietate.Tricia îşi înăbuşi un hohot de râs.
-Înţeleg.Duşmănia începuse deja.Unchiul tău,din câte ştiam eu,era un texan nebun,care-şi ţinea arma la cingătoare.Nathan îşi pipăi buzunarul şi scoase o ţigară.
-Mi-amintesc că era un bărbat care lucra pentru unchiul meu.Un tip scund,dar foarte iute.
-Ralph Burgess.
-Da,aşa îl chema.Râsul lui se adresă amintirilor dragi care-i reveniseră în minte.Mai e pe-acolo?
-Oh,da.Tot scund şi iute.
-Îmi amintesc că m-a încuiat într-un grajd o după-amiază.M-a prins când încercam să antrenez pentru curse un mânz de un an.
-Să antrenezi pentru curse un cal de la *Winston Acres*? Tricia se încruntă numai la gândul ăsta.Ai avut noroc că mai trăieşti,ca să povesteşti despre asta.
-Mda.M-am simţit totuşi nemaipomenit.Întotdeauna,m-am gândit să merg din nou.
-Ţi-ar plăcea să vii mâine dimineaţă cu mine? îl întrebă ea.
-Te cred că mi-ar plăcea.Ea dădu din cap.
-Ne întâlnim în bucătărie.La şase fix.

Tricia stătea pe gardul ţarcului lui *Indomitable Spirit*,încercând să-l convingă să ia bucata de zahăr din palma ei.Noaptea era caldă şi neobişnuit de liniştită.
Avusese ea oare parte de un moment de linişte în ultimele trei zile? se întrebă.Familia Colby era foarte obositoare,cu felul lor gălăgios de a fi.O trăsătură ciudată,îşi zise ea.Sau poate nu.Ce ştia ea,de fapt,în legătură cu viaţa unei familii? Chase îi iubea,era sigură de asta.Uneori îl surprindea privindu-şi unul dintre fraţi,când nu ştia că ea îl urmăreşte.Avea ochii lacomi,privind de parcă voiau să păstreze pentru mai târziu imaginea acelui chip.Dar ceva nu era în regulă cu dragostea dintre membrii acestei familii,se gândi ea.

Părea că îi consuma,că îi făcea vulnerabili,în loc să-i unească.O făcea să se simtă prost.Erau,de departe,o familie în care predominau instinctele fizice.Afecţiunea dispărea imediat,dacă unul dintre băieţi nu se alinia în faţă la ordinele lui Beau.
Garrett părea să nu mai suporte acest lucru,observase Tricia,ridicând deseori din umeri când Beau îşi dădea drumul la admonestările verbale.Nathan,la fel ca Chase,se închidea în spatele unui zid pentru a putea rezista.
Amintindu-şi de Paddy,Tricia se întrebă cât de mult timp din viaţă îşi pierduse,
dorindu-şi ca el să fie altfel.La ce foloseau îmbrăţişările puternice şi palmele trântite amical pe spate,dacă nu se puteau baza unul pe altul? Tricia,cel puţin,ştiuse că se putea baza întotdeauna pe Paddy.
Indomitable Spirit veni mai aproape şi Tricia îşi lăsă mâna mai jos,pentru a-i arăta zahărul.Părul lui negru şi lucios se pierdea în noapte,iar coada,invizibilă,se auzea doar ca un foşnet.Zgomotul unor paşi întrerupse liniştea şi calul făcu o săritură şi se îndepărtă.Întorcând capul,Tricia îl văzu pe Chase apărând din umbră şi intrând în zona luminată de lună.
-E târziu,drăguţă doamnă.De ce n-ai venit acasă?
Doamne,cât e de frumos,se gândi ea.Niciodată nu se gândise la el în felul acesta.Puternic,îndrăzneţ,periculos,dar niciodată frumos.
-Tocmai am ajutat-o pe Sassy să fete un mânz roib.Încă o iapă trebuie să fete în noaptea asta.El veni lângă ea.Când braţele lui o cuprinseră pe la spate şi mâinile îi apucară coapsele,ea simţi cum oasele i se lichefiază.
-Asta înseamnă că ai de gând să stai? Întrebă el.
-Nu ştiu.Poate.
-N-ai venit acasă nici noaptea trecută.Mi-e dor de tine,Trish.Mi-e dor de tine în pat,mi-e dor de tine să te ţin în braţe.Îşi frecă nasul de spatele ei,pe cămaşă.
Mâinile lui urcară şi coborâră de-a lungul coapselor ei,în timp ce degetele mari se mişcau provocator peste blugii ei.
-Nu,Chase.Spre groaza ei,auzi cum cuvintele îi ies din gură însoţite de un suspin.
-Ce s-a întâmplat? O ridică de pe gard şi o puse jos,apoi îi prinse faţa în mâini şi o examina atent.Spune-mi.Cineva din familia mea te-a supărat? Are vreo legătură cu Nathan? Am observat că-şi petrece fiecare zi aici,împreună cu tine.
-Nathan! Oftă,lipindu-şi urechea de pieptul lui pentru a-i auzi bătăile liniştitoare ale inimii.Nu,îmi place Nathan.De fapt,îl găsesc minunat.
-Da,şi eu la fel.Atunci,ce s-a întâmplat? Cum să-i spui unui bărbat că familia lui ţi-a destrămat iluziile? Cum să-i spui că ceea ce întotdeauna ai crezut că ţi-a fost luat,de fapt nu pare să existe? Tricia se desprinse din braţele lui,înainte ca

emoţiile ei să dea pe-afară şi să se facă de râs.Întorcându-se spre gard,deschise mâna în care ţinea cuburile de zahăr şi se aplecă peste zăbrele.
-Îl voi face pe armăsarul ăsta să vină la mine,spuse ea cu o voce gâtuită.Priveşte numai!
-Ştii,nu te-am văzut până acum făcând aşa ceva.
-Ce?
-Să fugi de ceva.Mângâie nişte cârlionţi care-i cădeau pe obraz.Pleacă în două zile.Asta te face să te simţi mai bine?
-Chase,îmi pare rău.Ştiu că ţi-a fost dor de fraţii tăi.Şi nu e din cauză că vreau să-i văd plecând.Oftă,apoi îşi zise că poate ar fi mai bine să-i spună exact ce gândeşte.Întotdeauna,m-am gândit că,dacă mama mea ar fi trăit,dacă aş fi avut un frate sau o soră,o adevărată familie,aşa ca tine...atunci viaţa ar fi fost perfectă.Dar eu nu l-am avut decât pe Paddy.Vocea îi tremură şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.Ştii,n-a fost chiar atât de rău.În sfârşit,se gândi Chase.După atâta timp,în sfârşit va plânge şi-apoi va putea să lase totul undeva,în spate.
-Nu,n-a fost rău deloc,îşi puse capul pe braţ.
-Nu-mi pot aminti,Chase...Un suspin o făcu să se cutremure şi el îi văzu umerii scuturându-se.Nu-mi pot aminti dacă i-am spus cât îl iubesc.
-Ştia,spuse Chase,răsucind-o spre el şi luând-o în braţe.L-ai iubit şi Paddy ştia acest lucru.!Haide,Trish,plângi dacă asta simţi.Te voi ţine în braţe până îţi trece.
Cuburile de zahăr căzură pe pământ,când ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.Plânse până când nu mai rămase nici urmă de durere în ea.
Chase îi ridică corpul moale în braţe şi o duse peste pajişte,până la staulul unde fătau iepele.Mirosea a fân proaspăt,care fusese împrăştiat pe jos.Razele lunii pătrundeau prin ferestrele mici şi înalte şi el o aşeză pe dâra lăsată de una din ele.Luă o pătură curată din dulap şi o întinse peste fân,apoi o trase în braţele lui.
Cu blândeţe,îi trasă conturul feţei.
-Te iubesc,Tricia.
-Nu mi-ai spus niciodată până acum.Oftă,cu gura lipită de a lui.N-am ştiut cât de mult doream să aud acest lucru până nu mi l-ai spus.Şi eu te iubesc,Chase.Şi eu te iubesc.Gura lui nu fu niciodată atât de tandră,nici mâinile atât de răbdătoare.
Întotdeauna când făceau dragoste,exista o disperare vecină cu nebunia.Dar acum,făcură totul încet şi savurară fiecare clipă.Hainele fură scoase pe rând,una câte una.Când bluza ei alunecă pe pătură,gura lui Chase începu să rătăcească pe umărul ei şi în jos,pe braţ.Îşi frecă dinţii de pielea ei moale,până ajunse la articulaţia mâinii.Îşi lipi gura deschisă de interiorul palmei şi-i sărută vârful fiecărui deget.

Tricia savura fiecare moment,redescoperindu-i muşchii puternici ai spatelui.
Murmură în semn de aprobare,gemu de plăcere.
El îi coborî uşor blugii,iar limba lui îi trasă linia mijlocului până ce ea simţi că pătrunde pe tărâmuri de plăcere necunoscute.Şi încă nu era nimic care să-i grăbească.Lumina lunii făcea fiecare şuviţă din părul lui să strălucească şi ea întinse mâna pentru a le atinge.Degetele i se arcuiră în părul lui des şi el îşi lipi din nou gura de a ei.Părea că gura lui îi aparţine de-o veşnicie.
Dedesubtul lui,ea simţi cum e străbătută de valuri de căldură.Tremură,gemu şi oftă,apoi din nou tremură.El îi cuprinse un sân în mână,mângâind-o.Începu apoi să-i frece sfârcul cu degetul mare până ce acesta se întări şi păru să ia foc.Apoi înlocui degetul cu limba şi buzele.Ea gemu adânc şi lui i se păru că geamătul suna precum numele lui.
Tricia simţi de parcă sufletul ei ieşise şi se adăpostise în trupul lui.”Dragoste!” Părea un cuvânt prea obişnuit,prea banal,pentru a descrie ceea ce îşi dăruiau şi luau unul de la altul.El o pătrunse încet,adânc,şi ceea ce fusese luat fu acum înapoiat.

Ceaţa deasă acoperea pământul ca o pătură,ascunzând urmele.Din vârtejurile de ceaţă se auzeau,din când în când,un tuşit,un strigăt,un zgomot de copite.Nathan călărea un cal adult,deja antrenat; Tricia,unul nestăpânit,care urma să fie antrenat.Vremea dicta conducerea şi nu aveau altceva de făcut decât să aştepte ca ceaţa să se ridice.E născut pentru cai,se gândi Tricia,privindu-l pe Nathan culcându-şi calul.Ieri,cronometrase o mânză şi scosese un timp foarte bun.Dar nu numai viteza era ceea ce el reuşea să obţină de la animal.Era vorba de acel al şaselea simţ,simţul pentru animal.La fel ca Tricia,Nathan comunica cu caii prin simpla atingere.
-Hai să începem,strigă Ralph.S-a luminat destul de bine acum.
Tricia şi Nathan se întoarseră la linia de start,aliniindu-se pentru pornire.Anul viitor,se hotărî Tricia,voi trece pe lista de cheltuieli o poartă de start.
-Lasă mânza să impună viteza,Nathan,spuse ea.Apoi,poţi lua conducerea cu o jumătate de lungime şi te poţi îndrepta spre gard.
-Şi dacă te întrec?Tricia râse.
-Dacă mă întreci,înseamnă că e un cal al naibii de iute.Dar nu,nu mări viteza.
Intenţionăm doar să vedem dacă vrea să alerge când a rămas în urmă sau dacă se supără şi abandonează.Ralph îşi coborî braţul şi amândoi porniră.Triciei nu-i plăcea nimic mai mult decât să călărească cu vântul în faţă.Se ridică în scări şi se aplecă peste gâtul calului.Simţi cadenţa cu care alerga acesta şi o imprimă

corpului ei,devenind una cu calul.Nu mai era nimic în afară de viteză şi sunet.Zgomotul făcut de cele opt copite ce loveau pământul,respiraţia grea a cailor,vântul care trecea în goană pe lângă urechile ei! Aproape de sfârşitul cursei,îl ajunse pe Nathan şi se uitară râzând unul spre altul.
-Dacă ai cântări câteva zeci de kilograme mai puţin,ai fi un jocheu formidabil, spuse ea,când porniră cu caii în pas de plimbare.
-Ştii,când am auzit că Stan i-a lăsat ferma lui Chase,am fost supărat şi gelos.
Mi-ar fi plăcut să am locul ăsta pentru toată viaţa.Nathan aruncă o privire spre munţi,apoi clătină din cap.Dar mi-am găsit o cireada de vite şi am de gând să-mi caut un loc în care să mă stabilesc.Nu-şi dădu seama că-şi încleştase un pumn.
Tricia îşi aminti că Chase spusese că un Colby nu-şi părăseşte niciodată căminul.Dar Chase o făcuse.Şi acum,venise rândul lui Nathan.
-Mă bucur pentru tine,spuse ea,când ajunseră la capătul terenului de antrenament şi se întoarseră înapoi.Sper să mă inviţi şi pe mine.
-Oricând.Îi aruncă unul din zâmbetele lui irezistibile.
-Ştii,Nathan,dacă n-aş fi deja îndrăgostită de Chase,m-aş îndrăgosti uşor de tine.
-Da? El roşi şi izbucni în râs.Voi doi vă veţi căsători sau ceva de genul ăsta?
-Nu ştiu.Nici unul dintre noi n-are prea multă experienţă în acest domeniu.Cred că încă mai avem de învăţat.
-Nu-i da drumul,Tricia,spuse el,iar ochii îi deveniră deodată serioşi.
Prieten,iubit,frate,te poţi bizui pe el.
-Ştiu asta,Nathan.Tricia se gândi că era pe punctul să descopere ce înseamnă o familie şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.Când descălecară şi Budd Jenkins lua caii pentru a-i duce la grajd,Nathan îşi trecu un braţ pe după umerii Triciei şi o conduse până la grajduri.O lăsă acolo,pentru a se întoarce la *Green Hills* să-şi facă bagajele.
-Îmi va fi dor de tine,Nathan,spuse ea,când el o conduse până în dreptul uşii de la birou.Ţinem legătura,bine? Şi vino din nou să ne vizitezi.

La zgomotul făcut de uşa bibliotecii,care se deschise,Chase îşi ridică privirea din hârtiile de pe birou.Beau intră,privi în jur şi spuse:
-O înghiţitură de coniac mi-ar prinde bine.Rozând capătul unui trabuc,îşi privi fiul scoţând o sticlă şi două pahare din micul bar aflat în spatele biroului.Când amândouă paharele fură umplute cu generozitate,Chase îi întinse unul peste birou.
-Nu te deranjez,nu-i aşa? întrebă Beau.Chase avu impresia că lui Beau oricum nu i-ar fi păsat cu adevărat,chiar dacă îl deranja.

-Bineînţeles că nu.Vrei să discutăm ceva anume sau doar să stăm la taifas,aşa,ca între tată şi fiu,înainte de a pleca?
-Întotdeauna ai fost suspicios,spuse Beau.Şi încăpățânat.Îţi aminteşti că,atunci când ai plecat,ţi-am spus că te vei întoarce înainte să treacă un an? Bătaia de joc din cuvintele pe care le rostise era de această dată adresată lui însuşi.Ar fi trebuit să ştiu că te-ai duce mai degrabă până în iad,decât să te întorci acasă.
Chase se aşeză,ignorându-şi paharul,şi aşteptă.
-De multe ori m-am întrebat,continuă Beau,mergând încolo şi încoace de-a lungul covorului persan,dacă nu mi-am pierdut pe cel mai bun dintre băieţi.
-Nu-mi amintesc să fi fost de aceeaşi părere atunci,îi spuse Chase.
Îngustându-şi ochii,Beau îşi studie fiul pe care nu reuşise niciodată să-l înţeleagă.
-Ai această dorinţă de independenţă,totuşi.N-am fi reuşit să muncim împreună.
Îşi ridică paharul în semn de salut.Pentru un an,spuse el.Îl dădu peste cap,înainte ca Chase să guste măcar dintr-al lui.Aşezând paharul pe masă,adăugă: Mai umple-l o dată.Chase îi umplu din nou paharul.Îl privi apoi ducându-se spre canapeaua de piele şi aşezându-se acolo.Băgându-şi mâna într-un buzunar,
scoase un briceag şi începu să-şi cureţe unghiile.
-Plecarea ta i-a dat idei fratelui tău,spuse Beau,privindu-şi mâinile.Chase nu trebui să întrebe despre care frate era vorba.Petrecuse cinci zile în care văzuse ochii îndureraţi şi privirile invidioase ale fratelui său.Nathan şi-a găsit o cireadă la nord de Dallas,continuă Beau,mutându-şi cuţitul în mâna stânga şi răsfirând degetele mâinii drepte.Vrea s-o cumpere.Să se ocupe singur de ea.
-Îl laşi să plece? Chase simţi un nod în gât.Iată,se gândi el,ăsta era motivul vizitei tatălui său în Virginia.Beau îşi dădu ochii peste cap.
-Asta va depinde de tine.Când Beau îşi ridică privirea,îl văzu pe Chase trasând cu degetul conturul cicatricei.Era un lucru regretabil,se gândi Beau.Urmarea lui fusese că îl pierduse pe Chase,deşi niciodată nu avusese asupra lui controlul pe care-l avea asupra lui B.J.sau Garrett.Toată povestea aceea cu Bobby Anderson îl îndepărtase definitiv.Nu e pic de lăcomie în băiatul ăsta.E al naibii de nobil pentru un Colby.În toţi anii ăştia fusese împotriva lui.Acum,în sfârşit,îl va face să joace după voia lui.Beau nu avea ce să-i facă,se gândi Chase.Se eliberase,în sfârşit,de el.Dar Nathan? Beau l-ar putea distruge pe Nathan.
-Ce vrei?Beau scoase un pachet din buzunarul interior al hainei şi i-l aruncă.
Ţintit perfect,ateriză direct la picioarele lui Chase.Pentru o clipă lungă,cei doi bărbaţi se priviră fix.Apoi Chase se aplecă,luă hârtiile,le desfăcu şi le citi.Când termină,luă o înghiţitură de coniac,pentru a şterge amărăciunea pe care-o simţea

în gură.
-Vrei *Winston Acres* şi *Green Hills*,spuse el cu o voce lipsită de intonaţie.
Trebuie să semnez că ţi le dau.Chiar aşa?
-Nathan nu va găsi uşor bani pentru a-şi cumpăra cireada,fără ajutorul meu.
-Mai ales dacă tu îl împiedici.Beau zâmbi cu răutate.
-Undeva,trebuie să existe un bancher asupra căruia să nu am influenţă.Dar Nathan nu are hotărârea ta.După câteva refuzuri,va renunţa.
Simţind nevoia să se mişte,Chase se ridică.Merse la fereastră,dădu la o parte draperiile şi privi afară.Pentru prima oară simţi un sentiment de posesiune la vederea dealurilor şi văilor.Rădăcini!El prinsese rădăcini aici.Asta era casa lui.Mai mult decât fusese *Royal C.*vreodată.*Green Hills* era căminul lui.
-Transferă titlul lui *Royal C,*spuse Beau în spatele lui.O chestie simplă.Poţi rămâne aici ca administrator.Am redactat un contract în acest sens.Poţi face aici tot ce doreşti.Nu mă voi băga.În tot ceea ce vei face,vei avea drepturi depline.Va fi doar alt nume trecut în dreptul titlului de proprietate.Chase auzi zgomotul făcut de lama cuţitului sub unghie,dar repulsia pe care o simţi,sub forma unui nod în gât,nu avea nimic de-a face cu obiceiul neelegant al lui Beau.Şi voi avea grijă ca Nathan că-şi aibă propria lui cireada,încheie tatăl lui.
Ce-i spusese el Triciei? se gândi Chase.În ceea ce mă priveşte,*Green Hills* îți aparţine.Doamne,oare sunase la fel de pompos şi de arogant ca vorbele lui Beau? Lăsând draperiile să cadă,se întoarse cu faţa spre tatăl lui.
-În primul rând,spuse el,eu nu sunt proprietarul fermei *Green Hills*.N-aş putea să ţi-o dau nici dacă aş vrea.
-Riley ţi-a lăsat-o ţie în testament,spuse Beau nerăbdător.
-Sursa ta,indiferent care a fost,te-a informat greşit.Mi-a fost lăsată în folosinţă.
Pe durata vieţii. Chase văzu,din grimasa tatălui său,că nu avea nevoie de mai multe explicaţii.Nici măcar armata ta de avocaţi nu poate trece de acest lucru.
Am verificat deja.Fu rândul lui Chase să zâmbească răutăcios.De fapt,l-am chemat pe avocatul lui Paddy a doua zi după ce ai sosit.
Beau înjură şi trânti briceagul pe masă.
-Ai dormit probabil,băiete.N-ai putut să convingi un om pe patul de moarte?
N-ai putut să pui mâna pe tot ce avea,aşa cum ai făcut cu Stan? Drace,de-abia îţi mai aminteşti cum arăta Stan,iar de vorbit,n-ai vorbit niciodată cu el.L-am pus pe B.J.să verifice toate chitanţele de telefon din ultimii zece ani.Totuşi,l-ai făcut pe ticălos să-ţi lase ţie totul,nu-i aşa? Ce s-a întâmplat de n-ai reuşit acelaşi lucru cu Riley?Calmul cu care Chase îşi înfrână furia aproape că-l sufocă.
Punându-şi amândouă picioarele pe marginea unei măsuţei,Beau oftă de parcă se

pregătea să facă un gest mărinimos.
-Uite ce-i.Semnează pentru *Winston Acres* şi îl voi ajuta pe Nathan.
Gura lui Chase se arcui într-un zâmbet rece.
-*Winston Acres* nu mai e a mea.
-Cum? întrebă Beau cu voce scăzută.
-Ai auzit bine.Nu mai e proprietatea mea.I-am dat-o Triciei Riley.
-I-ai dat-o? Vocea lui Beau fu ca o şoaptă gâtuită.
-Exact.Clar şi concis.Am făcut un schimb.
-Prostule! stigă Beau,ridicându-se în picioare.Prost nenorocit ce eşti! Nu există un singur Colby în Texas căruia să-i treacă prin minte să renunţe la pământ!
-Acestui Colby din Virginia puţin îi pasă.Beau se îndreptă spre uşă şi o deschise.
-Pământul înseamnă putere,băiete.Putere.Până la moarte,să-ţi aminteşti că ai avut puterea de a-ţi elibera fratele.Şi ai lăsat-o să-ţi scape.
-Pentru numele lui Dumnezeu,îl rugă Chase,lasă-l pe Nathan să plece,dacă asta vrea.Nu-ţi va fi de nici un ajutor dacă va sta lângă tine şi va acumula ură.
-Nu,atâta timp cât mai e un strop de viaţă în mine,jură Beau vehement.Şi,atâta timp cât vei trăi,nu vei uita această zi.

CAPITOLUL 11

Vânturile calde adiau dinspre sud.Primăvara se opunea instalării premature a verii,aşa că aerul îşi modifica aspectul în funcţie de capriciile celor două anotimpuri.Primul bubuit de tunet o trezi pe Tricia.Se sculă brusc şi îşi simţi inima bătându-i nebuneşte.E doar o furtună,îşi spuse ea,nimic de care să-mi fie frică.Totuşi,îi era frică şi asta se întâmpla de mai multe săptămâni.La naiba cu frica,se gândi ea.Ceva nu era în regulă,ştia asta.Ceva ce nu putea fi palpat aştepta parcă să explodeze.Camera,camera lui Chase,era întunecată.Focul pe care ea îl aprinsese mai devreme aproape se stinsese şi nu mai rămăsese decât o grămăjoară de tăciuni ce străluceau.În faţa căminului din marmură,de culoare verde,balansoarul se legăna de parcă cineva tocmai se ridicase din el.Culorile vii ale carpetei,pe care Chase o adusese cu el din cabană,erau estompate din cauza întunericului.
Chase! Lângă ea,aşternutul era neşifonat,neatins,întorcându-şi capul,îl văzu la fereastră privind ploaia ce şiroia pe geam.Avea bustul gol,blugii nedezbrăcaţi,de parcă voise să se culce şi ceva îl făcuse să se răzgândească.Faţa îi era aţintită asupra furtunii de afară.Un fulger îi lumină sprâncenele încruntate şi gura crispată.Îl pierdea,se gândi Tricia cuprinsă de panică.Cu fiecare zi care trecea,puţin câte puţin.Era mai dureros decât oricare altă pierdere din viaţa ei;

mama ei,pe care o pierduse înainte să poată însemna ceva pentru ea; Paddy,care astăzi era,pentru ca mâine să nu mai fie; ferma,care nu fusese niciodată a ei cu adevărat,ca să poată spune că a pierdut-o.Dar asta îi producea o durere sfâşietoare,vedea cum îl pierde,bucăţică cu bucăţică,fiecare smulgându-i o nouă lacrimă.Totul începuse cu săptămâni în urmă,în ziua când familia lui plecase.El se închisese în sine şi ea nu ştia ce se petrece în spatele acestui zid.Ştia cine produsese acest lucru...Beauregard Colby...dar nu ştia în ce fel.
-Chase!îl strigă ea încet.El păru că n-o aude.Ieri,la fel ca în toate zilele ce trecuseră,când el îi ceruse să nu-i vorbească,să nu intre în camera lui,ea îi respectase dorinţa de solitudine Dar acum,nu mai voia.Chase,vorbeşte cu mine spuse ea rugător.El oftă,dar rămase nemişcat,cu faţa în profil.
-Chase! în vocea ei începea să se simtă furia..Dar nu era nici pe jumătate atât de puternică,aşa ca furia pe care o simţea fierbând undeva,în adâncul ei.Nu te voi lăsa să faci asta.
-Lasă-mă,spuse el,în cele din urmă,obosit.
-Nu,nu te voi lăsa.Dând aşternutul la o parte,coborî din pat.Îmbrăcată doar cu lenjeria neagră din mătase,Tricia traversă în picioarele goale camera.Ajunse în spatele lui Chase,îşi petrecu braţele în jurul mijlocului şi-şi lipi obrazul de spatele lui.
-Nu te voi pierde.Cuvintele erau un jurământ pentru sine,deşi le rostise cu voce tare.Sfinte Doamne,cât de bine era s-o simtă,se gândi Chase.Închise ochii de plăcere,savurând senzaţia produsă de atingerea ei.Era atât de bine,încât îl durea.
Pielea ei,catifelată şi rece,mâinile ei strângându-i pieptul.Îi simţi sânii lipiţi de spatele lui şi bătăile iuţi ale inimii.Îi inhala parfumul.Emoţiile îl năpădiră şi i se răspândiră în corp.Bucurie şi mândrie.Femeia lui,casa lui.Viaţa lui.Vinovăţie şi furie.Era al dracului de dureros să aibă toate acestea cu preţul libertăţii lui Nathan.Cu grijă,Chase îi îndepărtă braţele.Întorcându-se,o împinse uşor de lângă el.Văzu durerea din ochii ei.Părul îi era răvăşit,ca o cascadă de cârlionţi roşii şi sălbatici.În lumina slabă sub mătasea subţire şi neagră pielea ei părea de porţelan.
-Nu mă vei pierde,spuse el.Dar trebuie să mă laşi singur cu asta.Ai încredere în mine,Tricia.E mai bine aşa.
-Să am încredere în tine,şopti ea,simţind o furie necunoscută până acum.Să am încredere în tine! repetă,apoi râse dureros.De ce aş avea încredere în tine? Am avut o dată şi atunci mi-ai luat pământul şi mi-ai ucis calul.El îşi dădu capul pe spate şi o privi uimit.
-De cât timp aşteaptă cuvintele astea să iasă afară?

-De mult timp.De foarte mult timp.Durerea îi stăbătu corpul.La naiba,acuzaţiile ei n-aveau pic de temei.Toate explicaţiile pe care i le dăduse înainte nu păreau acum să mai stea în picioare.
-Credeam că mi-am plătit datoria în ceea ce priveşte calul.Trecând pe lângă ea, ridică un plic de pe birou şi i-l întinse.Asta a sosit azi.Va rezolva toate celelalte probleme.Ea privi îngrijorată spre mâna lui întinsă.Pentru că nu făcu nici un gest de a-l lua,el îl aruncă în direcţia ei.Plicul căzu la picioarele Triciei.Încet,ea se aplecă şi scoase conţinutul.Era suficientă lumină pentru a descifra cuvintele scrise.Prima pagină era intitulată: *Declaraţia cu privire la declinarea drepturilor de folosinţă pe durata vieţii:*
Eu,Chase Colby,renunţ la dreptul şi titlul de folosinţă pe durata vieţii,încredinţat mie de Patrick Riley în ultimul său testament Conform acestei declaraţii,cer prin prezenta ca toate drepturile mele să fie transferate Patriciei Riley...
-Nu înţeleg,spuse ea,privindu-l fără să-i vină să creadă.
-E a ta.*Green Hills*.În întregime.Chase scoase o ţigară din pachetul aflat pe pervazul ferestrei şi o aprinse.Trase adânc fumul în piept,apoi se răzgândi şi aruncă ţigara afară.Legalizarea acestei declaraţii,continuă el,arătând cu mâna spre restul hârtiilor din mâna ei,e necesară din cauza testamentului lui Paddy.
Dacă Paddy mi-ar fi dat *Green Hills* necondiţionat,ar fi fost mai simplu.Era suficient să semnez că ţi-o dau ţie.Dar ferma mi-a fost încredinţată doar cu drept de folosinţă pe durata vieţii.De aceea,cei trei tutori ai ei trebuie să semneze că sunt de acord să-ţi transfer ţie toate drepturile mele.
Incapabilă să scoată un cuvânt,Tricia îl privi băgându-şi mâinile în buzunare.
-Sincer să-ţi spun,continuă el,credeam că Harrison va refuza să semneze.Dar,de fapt,cel ce s-a opus a fost Al Lambert.L-am asigurat că nu vei lăsa ferma să ajungă o ruină.Felul în care te-ai descurcat la *Winston Acres* l-a convins în cele din urmă.Tu eşti al treilea tutore,aşa că e nevoie doar de semnătura ta ca să fie legal.
-De ce-ai făcut asta? întrebă ea în şoaptă.
-Îi poţi mulţumi tatălui meu,spuse el.
-Tatălui tău,repetă ea ca un ecou.Pentru ce altceva trebuie să-i mulţumesc? Pentru răceala din ochii tăi şi din inima ta? Pentru tăcerea pe care mi-ai oferit-o după plecarea lui? Lui i se datorează şi cicatricea,nu-i aşa? îi trasezi conturul cu degetul de fiecare dată când te gândeşti la el.Şi atunci,te îndepărtezi de mine.
Cum s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut?
-Nu vreau să vorbesc despre asta.
-Oh,înţeleg.Eu trebuie să am încredere în tine,dar tu nu trebuie să ai în mine.

Dintr-o singură mişcare,Tricia mototoli-în pumn hârtiile şi le aruncă peste tăciunii roşii.Ele se aprinseră,arseră şi se transformară în cenuşă.Nu vreau asta,spuse ea.Uluit,el veni lângă ea.
-Nu vrei asta? Ce dracu vrei să spui prin „nu vreau asta"?
-Dacă despre asta era vorba,nu-mi trebuie.Cuprins de un val brusc de furie,
Chase o apucă de braţe şi o ridică în sus.
-Nu,nu de asta era vorba.Era vorba despre Nathan.Nu despre tine,sau mine,sau *Green Hills.*Ci despre Nathan.Nathan!Realiză dintr-odată că o strângea prea tare de braţe şi o durea,că o scutura cu brutalitate,că îşi vărsa toată furia înăbuşită asupra ei.Îi dădu drumul şi se îndepărtă.
-Nathan.Îi rosti numele oftând.Ce-i cu Nathan?Chase gemu şi-şi trecu mâinile prin păr.
-Tricia,te rog,nu e problema ta.
-Cine eşti tu să-mi spui care e problema mea?strigă ea.Când el se întoarse cu spatele la ea,ea veni şi-l răsuci,silindu-l s-o privească.Crezi că nu pot ţine la el la fel de mult ca şi tine? Crezi că n-am început să-l iubesc,în zilele cât am stat împreună? El este şi problema mea,şi,dacă i s-a întâmplat ceva,vreau să ştiu.
-Nu va avea cum să aibă propria lui fermă,spuse Chase direct.Îşi spuse în sinea lui că ea insistase prea mult,iar el nu avea suficientă putere să i se opună.Dar adevărul era că se simţea mai bine,spunând cuiva.Întotdeauna îşi dusese durerile de unul singur,dar asta era prea mare.În ziua când tatăl meu a plecat,continuă el,a încercat să mă facă să semnez că cedez *Green Hills* şi *Winston Acres* lui *Royal C.*Dacă nu făceam asta,el avea grijă ca nici o bancă din Texas să nu-i acorde lui Nathan împrumutul necesar cumpărării fermei.Din nefericire,nici una nu-mi aparţinea,deci nu i le-am putut da.Tricia îşi aminti de,dorinţa lui Nathan de a pleca de la *Royal C.*Apoi îşi aminti cum el îi spusese că pe Chase se poate conta ca frate.
-Dacă ai fi putut semna că i le dai,ai fi făcut-o?
-Nu ştiu.Îşi lăsă capul în jos,apăsându-şi ochii cu degetele.Poate.Ce contează o mână de pământ pe lângă libertatea unui om?Telefonul sună,speriindu-i pe amândoi.Chase răspunse,trecându-şi mâna peste faţă înainte de a vorbi.
-Pentru tine,spuse el.Burgess.Tricia luă receptorul din mâna lui,apoi privi neajutorată cum Chase iese din cameră.
-Da,Ralph.
-O iapă,*Sycamore Dame* ,fată.Ea închise ochii.Nimic n-ar fi putut-o interesa mai puţin acum.
-Păi,era timpul

-Nu-i vorba de asta.
-La naiba!Era mânzul lui *Indomitable Spirit*,îşi aminti Tricia,şi-l puteau pierde.L-ai sunat pe Wycoff?
-Mda.E plecat la altă urgenţă.
-Dar Griffith?
-Am sunat la toţi veterinarii,pe o rază de douăzeci de mile.N-am găsit unul care să poată ajunge aici într-o oră...şi cam atâta timp mai avem.Ne vom descurca singuri.
-Vin imediat.Tricia închise telefonul şi porni grăbită,de-a lungul holului,spre camera ei.Îşi îmbrăcă blugii la repezeală şi îşi puse o bluză peste lenjeria subţire.Apoi îşi încălţă cizmele direct pe picioarele goale şi-şi luă pălăria şi mănuşile.Era deja la uşa dormitorului ei,când se opri şi se întoarse.Găsi hârtia de care avea nevoie într-unul din sertarele măsuţei de toaletă,apoi coborî în goană scările.Chase stătea în spatele biroului din bibliotecă,sorbind dintr-un pahar cu coniac.Când ea intră în cameră,el îi aruncă o privire rece.
-Pleci?
-Da.E vorba de o fătare dificilă.Merse până în dreptul biroului şi lăsă hârtia.
Uite,dă-i asta lui Nathan.El luă hârtia,apoi ridică spre ea nişte ochi reci lipsiţi de viaţă.
-Ce-i asta?
-Titlul de proprietate asupra lui *Winston Acres*.Încet,Chase se lăsă pe spate.
-Cred că glumeşti.
-Arăt ca şi cum aş glumi? Tricia îşi trase mănuşile,fără să-şi ia privirea serioasă de la el.O furie de neînţeles începu să clocotească în interiorul lui.Părea că ticăloşia tatălui lui poate ajunge la distanţe nelimitate.Acum,ajunsese la Tricia.
-Nu poţi s-o dai,aşa,pur şi simplu.
-Nu mi-ai explicat tu că,dacă *Green Hills* ţi-ar fi fost dată necondiţionat,ar fi fost nevoie doar de o semnătură ca să mi-o dai mie? Ei bine,*Winston Acres* mi-a fost dată necondiţionat.Şi eu semnez să i-o dau lui.
-Nu mă refeream la formalităţi.Mă refeream la faptul că nu poţi...aşa,s-o dai dintr-odată.
-De ce nu?El izbi cu pumnul în birou.
-Pentru că nu poţi.
-Oh,ăsta-i un motiv nemaipomenit!Tricia îşi puse pălăria şi se îndreptă spre uşă.E ferma mea şi pot face cu ea ce doresc.Când va fi a lui Nathan,şi el va putea face tot ce ce doreşte cu ea.

-Tricia! Vocea lui o opri în dreptul uşii.Apreciez că vrei să-l ajuţi pe Nathan,mai ales oferindu-i aşa ceva.Dar problemele familiei Colby sunt ale mele,nu ale tale.
-Nu sunt de acord.Îşi dădu capul pe spate şi-l privi.Cea mai mare problemă a mea,acum,este un Colby.Tu.În ceea ce priveşte *Acres*,ar trebui să aparţină cuiva din neamul *Winston*.Oricare din noi doi l-am putea angaja pe Nathan să lucreze acolo,dar nu asta este ceea ce vrea el.El vrea un loc care să fie al lui,care să-i aparţină.Ştiu cum e,am simţit şi eu odată aşa ceva.Nu vrea o slujbă,Chase,vrea un cămin.*Acres* nu-i casa mea.Sperasem că locul meu e acolo unde eşti tu.
Abia în clipa când auzi uşa de la intrare trântindu-se,Chase se dezmetici din uimire.

Era cald şi strâmt în staulul unde fătau iepele.Chase se strecură înăuntru fără să fie observat.Printre gemetele iepei care făta,se auzea zgomotul făcut de ploaia ce cădea pe acoperiş.Ralph Burgess îngenunche lângă gâtul iepei,lăsându-se cu toată greutatea pe ea,pentru a o împiedica să se ridice în picioare.Tricia stătea pe fânul proaspăt pregătit,ţinând unul dintre lanţurile ce era legat de copita mânzului nefătat încă.Tom Travis,fiul lui Dan,ţinea celălalt lanţ.Încercaseră,fără succes,să răsucească mânzul.Nu aveau încotro.Avea să fie o fătare dificilă.
Iapa se încorda şi se zbătu datorită unei noi contracţii.Chase o privi pe Tricia înfigându-şi bine picioarele în pământ şi trăgând de lanţ,căzând apoi pe spate în fân.Încheieturile degetelor i se albiseră din cauza puterii cu care strângea mânerul triunghiular al lanţului,fiecare muşchi îi era încordat din cauza efortului.Era udă din cauza ploii...sau a transpiraţiei...faţa îi ardea,hainele i se mulaseră pe corp,accentuându-i formele lungi şi subţirL
Aproape că o gonise,se gândi Chase.Îl înspăimânta gândul că aproape făcuse acest lucru,în primele lor luni de când erau împreună,el dorise s-o înveţe că dragostea nu era ceva ce trebuie ţinut strâns în mână,ca să fii sigur că există.
Voise ca ea să aibă încredere în el,să ştie că el va fi întotdeauna lângă ea când va avea nevoie.Şi acum,o gonise de lângă sufletul lui.
Când iapa se relaxă,oftând din greu,Tricia îşi dădu drumul la braţe.Îşi lăsă capul în jos,pentru a-şi şterge cu mâneca transpiraţia de pe frunte,şi-l văzu pe Chase.O clipă lungă se priviră unul pe altul,fiecare amintindu-şi de ultima oară când fuseseră împreună aici.
-Tricia! Tom o strigă pentru a doua oară.Trage!
Adunându-şi toată forţa pe care o avea,Tricia trase atât de tare,încât gemu,şi văzu că mânzul ieşise aproape în totalitate.Trecuseră de ceea ce era mai greu.În câteva minute,se va termina.Fiecare minut,care trecuse,păruse că a durat o oră.

-E un mânz,îi anunţă Tom.Şi arată bine.Tricia râse şi se sprijini epuizată de perete.Iapa şi mânzul se chinuiră să se ridice în picioare,având mişcări nesigure.
Râzând,Tricia se întoarse spre Chase,la timp pentru a-l vedea ieşind pe uşă.
Privind din nou Spre *Sycamore Dame*,văzu că acele ceasornicului erau în dreptul orei douăsprezece.E miezul nopţii,spuse ea,apoi privi spre mânzul puternic,de culoare neagră,care căuta un loc de unde să sugă.Îi vom spune *Midnight(*Miezul nopţii).Se spălă pe mâini la chiuvetă şi-şi aruncă apă peste faţă.Luându-şi pălăria din cuierul de lângă uşă,şi-o puse pe cap şi ieşi afară.Ploaia se oprise.Aerul era curat şi umed.Orientându-se după razele lunii,Tricia merse spre ţarcul unde era *Indomitable Spirit* care tropăia agitat.
-Îl faci să fie nervos,îi spuse ea lui Chase.
-Atunci suntem chit.Şi el mă face pe mine nervos.Scoțând cuburi de zahăr din buzunar,Tricia se aplecă peste gard şi începu să cheme armăsarul prin plescăituri ale limbii.
-Aici,băiete.Totul e în ordine.Calul se linişti la auzul vocii ei şi veni mai aproape.Ai un fiu grozav acolo,înăuntru,zise ea,arătându-i zahărul pentru a-l face să se apropie.Deşi a venit cu fundul.Dacă ăsta e vreun semn,legat de perso-nalitatea lui,înseamnă că ne va da bătaie de cap.Cu paşi mărunţi,armăsarul se apropie de Tricia şi-i luă zahărul din palmă.Apoi mirosi aerul,întinzându-şi gâtul lung şi subţire pentru ca ea să-l poată mângâia,înainte de a dispărea iar în noapte.
-Măi,să fiu al naibii,şopti Chase.Ai spus că-l vei face să vină la tine şi l-ai făcut.
-Cu el a fost uşor.Îşi trecu un picior peste gard şi-şi sprijini bărbia în mâini.Nu aşa cum e cu altcineva,adăugă ea.El roşi,apoi îşi lăsă capul în jos.
-Nu ştiu dacă să te sărut,să-ţi cer scuze sau să te duc acasă în pat.Ai muncit din greu în ultima oră,trebuie să fii epuizată.
-Mai întâi scuzele,apoi sărutul,după care mă duci acasă în pat.
El o sărută mai întâi,lung şi profund.Când termină,îşi lipi buzele de tâmpla ei.
-Tricia,îmi pare rău pentru noaptea asta şi pentru toate celelalte nopţi când te-am ţinut la distanţă.Ştiu ce a însemnat pentru tine când Paddy a făcut acelaşi lucru.N-am vrut să te fac să suferi.Ea îl mângâie.
-Mmm,asta e o scuză frumoasă.O accept.Mă duci în pat acum?
-Mai întâi...în legătură cu Nathan.Vreau să te mai gândeşti la asta.Nu te angaja să faci un lucru atât de important,fără să te gândeşti.
-Nu am de ce să mă mai gândesc.Îşi ridică bărbia,încăpățânată.Se hotărâse şi nu avea de gând să se răzgândească.Se va descurca foarte bine aici.E născut pentru cai.Coborându-şi bărbia,îl privi cu seriozitate pe Chase.Şi nu-l putem

abandona,şopti ea.Dragostea pe care-o simţi pentru ea îi înmuie genunchii.
-Dar ai făcut ca locul ăsta să fie al tău,Tricia.Poţi renunţa la el cu adevărat?
-Dar unde pleacă? Crezi că Nathan îl poate împacheta şi lua cu el în Florida? îl privi prieziş şi-l văzu luptându-se să-şi înăbuşe un zâmbet.
-Am impresia că propriile-mi cuvinte se întorc acum împotriva mea,bombăni el.
-Cu siguranţă,fu ea de acord.În afară de asta,nu e genul de muncă pe care s-o facă o femeie însărcinată.
-Însărcinată?Îşi împinse pălăria pe spate pentru a o privi mai bine.Eşti însărcinată,Tricia? Înaintea şocului,ea văzu ochii sclipindu-i de bucurie.Bine,îşi spuse ea.Nu era sigură ce gândeşte el despre a avea o familie,ţinând cont de propria lui experienţă.
-Nu,nu sunt.Dar cred că tu vei avea grijă de asta.Zâmbetul lui fu leneş, sexy,irezistibil.
-Oh,chiar crezi,nu-i aşa? Punându-şi mâinile pe umerii ei,o întoarse cu spatele la gard şi-şi lipi trupul de trupul ei.S-ar putea să fi stat prea mult pe lângă fermele cu cai de reproducere spuse el.Eu nu sunt ca *Indomitable Spirit*,să o fac la comandă.
-Oh,nu ştiu ce să spun despre asta.Te-am văzut făcând-o destul de bine la comandă.Şi cred că ar trebui să ne gândim cine va moşteni *Green Hills*...având în vedere că unul dintre noi va trebui totuşi să fie proprietarul.
-Aici s-ar putea să ai dreptate.Privirea îi coborî asupra gurii ei şi îşi apropie buzele de ale ei.
-Ei bine,cowboy? El îşi frecă nasul de urechea ei.
-Ei bine,ce?
-Propun să am copii cu tine.
-Mmmm,iar eu îţi accept propunerea.Cu o încruntătură furioasă,Tricia îl împinse de lângă ea.
-Sper că ai de gând să propui în schimb căsătoria,nu-i aşa?
-Asta vrea să fie o aluzie?
-Pe naiba! Sigur că este o aluzie.Râzând,el o luă din nou în braţe,îi dădu jos pălăria de pe cap şi-şi băgă mâinile prin părul ei.
-Vrei să te căsătoreşti cu mine,drăguţă doamnă?
-Da.Oh,da.Îşi aruncă braţele în jurul mijlocului lui.
-Ştii că te iubesc.
-Da,ştiu.Sărutul lor fu adânc şi lent.Când se termină,ea îi mângâie cu degetul mare cicatricea de pe obraz.Chase îi apucă mâna şi o opri.
-Am căpătat-o din cauza unui alt cap roşu,spuse el,privind direct în ochii ei.

Îi spuneam Pretty Lady.Cu ochii mari,Tricia se dădu un pas înapoi.
-Nu cred că vreau să aud asta.
-Oh,ba da,vrei.O prinse de mână,pentru a o împiedica să-i întoarcă spatele.M-ai înnebunit în legătură cu asta,aşa că acum vei sta şi vei asculta.Chicoti când el îi văzu expresia de uimire.Era o mânză cu părul roşu...
-Un cal?
-Nu.Tramp este un cal.*Indomitable Spirit* este un cal.Dar ea...ea era o mânză înfocată şi fragilă.Iar eu aveam şaptesprezece ani.Chase îşi sprijini un braţ de gard şi o cuprinse pe Tricia sub el.Prima dată,când am văzut-o,venise pe creasta dealului în plin asfinţit.Părul ei părea că are culoarea focului.Era sălbatică, neîmblânzită.Când m-a văzut,pentru prima oară,s-a speriat şi a rupt-o la fugă.
-Cunosc acest sentiment,spuse Tricia.El chicoti şi-şi plimbă palma pe spatele ei.
-Am urmărit-o zile în şir,am stat contra vântului pentru ca să se obişnuiască cu mirosul meu.De fiecare dată când o zăream,stăteam foarte liniştit,o lăsam doar să mă privească.
-Distant,pun pariu.Şi dramatic.El îi răsuci o şuviţă de păr.
-Vrei să asculţi până la capăt sau nu?
-Oh,n-aş vrea să pierd,pentru nimic în lume.
-Atunci,taci din gură.Într-o zi am mers cu Tramp să o prind.Am reuşit s-o prind într-un canion.Dumnezeule,cum s-a luptat cu mine pe drumul de întoarcere la *Royal C.*Ceilalţi se întorseseră înaintea mea,-aşa că,atunci când am ajuns,tata şi B.J.erau în curte şi mă aşteptau.B.J.s-a uitat la ea şi a cerut-o pentru el.Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă,Beau a spus că trebuie să ne întrecem pentru ea.
-Dar era a ta,protestă Tricia,înfuriindu-se la o astfel de nedreptate.Tu o prinseseşi.
-Beau nu vedea lucrurile în felul ăsta.Chiar dacă era o mânză sălbatică,ea fusese prinsă pe pământul lui.Asta o făcea proprietatea lui.Dacă voiam s-o păstrez, trebuia să reuşesc s-o călăresc mai mult timp decât B.J.A fost nevoie de trei bărbaţi care s-o ţină pentru a fi înşeuată.Nu fusese niciodată călărită şi nu avea de gând să cedeze fără luptă.
-Nu la fel face orice femeie? spuse Tricia.El îi opri alte comentarii printr-o singură privire.
-B.J.a încălecat-o primul.A stat douăsprezece secunde.E foarte mult,atunci când călăreşti o mânză care vrea cu tot dinadinsul să te arunce jos.Eu trebuia să stau treisprezece...până la fluierul lui Beau.Îmi luasem porţia de căzături la rodeo-uri,ştiam la ce să mă aştept.Şi am ştiut când au trecut treisprezece secunde...deşi n-am auzit nici un fluierat.Am stat cincisprezece secunde,apoi optsprezece.

Mâinile îmi ardeau,nu-mi mai simţeam braţele.Când,în cele din urmă,am auzit fluierul,n-am mai rezistat şi am căzut.Mânza m-a trântit peste cap şi eu am căzut cu faţa în jos,înainte ca nişte mâini să vină să mă tragă din faţa ei.Mai târziu,am aflat că nu Beau fluierase,ci unul dintre administratorii lui.A doua zi a fost concediat.Împărtăşindu-i durerea,Tricia îi mângâie cicatricea cu degetul.
-De ce a făcut asta? A vrut atât de mult ca B.J.să aibă mânza?
-Nu,n-avea nimic de-a face cu B.J.A fost încă una din lecţiile lui despre ce înseamnă să fii un Colby.Niciodată să nu te încrezi în celălalt...chiar dacă este tatăl tău.Încrederea,se gândi Tricia,atât de sfântă pentru Chase.
-Şi Pretty Lady? întrebă ea.Ce s-a întâmplat cu ea?
-Era a mea.Am reuşit s-o fac să vină la mine numai cu un fluierat.Era grozav să călăresc pe ea,murmură el.Totuşi,nu s-a lăsat niciodată dusă cu vitele.
-Draga de ea!
-Îi plăcea să-i slobozeşti hăţurile şi s-o laşi să alerge ca vântul peste dealuri.
Acolo mă duceam cu ea şi,pentru o vreme,m-am simţit liber.În ziua dinaintea plecării din Texas,am dus-o din nou pe dealuri,acolo unde am văzut-o prima oară,şi i-am dat drumul.Uneori mi-e dor de ea.N-am dorit niciodată ceva atât de mult,cum am dorit acea mânză...până la tine.În ziua când am venit călare la *Green Hills* şi te-am văzut pentru prima oară,mi-am zis: „Iată unde e drăguţa mea doamnă".Tricia îşi strecură un braţ în jurul mijlocului lui.
-Totuşi,pe mine nu mă vei lăsa să plec,nu-i aşa?
-Nu.Am făcut-o o dată,spuse el,sărutându-i obrajii,sprâncenele.Ai fost departe de mine patru luni şi,în fiecare zi fără tine,am simţit că mor câte puţin.Nu mai vreau să se întâmple vreodată.Coborî un deget de-a lungul gâtului ei lung şi elegant,până la primul nasture al cămăşii,şi începu să se joace cu el.Mai ai încă pe tine chestia aia neagră pe care o aveai în dormitor?
-Mmmm-hmmm.
-Ai cumpărat-o pentru mine?
-Mmmm-hmmm.Luându-l de mână,Tricia îl ţinu strâns pe bărbatul care era al ei,bărbatul pe care se putea sprijini întotdeauna.Nu crezi că e timpul să mergem acasă şi să-ţi despachetezi cadoul?

SFARSIT